

SPÖKET PÅ FLODEN

BERÄTTELSE FRÅN NYBYGGARLIFVET I KENTUCKY

AF

EDWARD S. ELLIS

(FORTSÄTTNING PÅ ”LJUDLÖSA STEG”) ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN AF **D:r P. HALLSTRÖM** MED FYRA ILLUSTRATIONER ------------ STOCKHOLM WILHELM BILLES BOKFÖRLAGS AKTIEBOLAG

STOCKHOLM TRYCKT HOS P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG 1898.

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken, som ingår som nr. 13 i *Wilhelm Billes ungdomsbibliotek*,| digitaliserades direkt från original och anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i februari 2014 av Bert H.

Engelska originalets titel: *The phantom of the river.*

Vilhelm Billes Ungdomsbibliotek.

I. PIETER MARITZ, Boersonen från Transvaal af Aug. Niemann. Pris

inb. 6 kr.

II. BJÖRNJÄGARENS SON af Carl May. Pris inb. 3 kr. in. ÖKNENS ANDE af Cabl May. Pris inb. 2: 75.

IV. BLAND RÖDSKINN OCH COWBOYS af G. A. Henty. Pris inb. 3 kr

V. VÅR FORNNORDISKA GUDASAGA af Kata Dalstböm. Pris inb. 2:50.

VI. FRANK NORRIS ÄFVENTYR bland indianer och guldgräfvare af

G. A. Henty. Pris inb. 3 kr.

VII. PÅ KRIGS- OCH SPEJARSTRÅT af G. A. Henty. Pris inb. 2: 75. VIII. VID INDIANGRÄNSEN af

William O. Stoddard. Pris inb. 3 kr.

IX. ST. MARKUS-LEJONET. Berättelse från Venedigs storhetstid af

G. A. Henty. Pris inb. 3 kr.

X. DONALD HESTER eller kriget mot indianhöfdingen Pontiac af

Kirk Munroe. Pris inb. 3 kr.

XI. BLAND KLIPPBERGENS INDIANER af G. A. Henty. Pris inb. 3 kr.

XII. LJUDLÖSA STEG. Berättelse från nybyggarlifvet i Kentucky af

Edward S. Ellis. Pris inb. 3 kr.

XIII. SPÖKET PÅ FLODEN. Berättelse från nybyggarlifvet i Kentucky

af Edward S. Ellis. Fortsättning på »Ljudlösa steg». Pris inb. 3 kr.

XIV. ÖFVERFALLET PÅ NYBYGGENA. Berättelse om indianhöfdingen

»Kung Filips» strider mot de hvita af Edward S. Ellis. Pris inb. 3 kr. »Jag tror att en fara är i annalkande, Daniel.» Sid. 1.ILLUSTRATIONER.

»Jag tror att fara är i annalkande, Daniel.»

Ett vapen affyrades, hvars kula gick så nära honom, att den snuddade vid hans öra.

»Den gosse bära sig åt, som han vara rädd», anmärkte Jetro. »Tag fången», sade Pantern. »Ingen skada skall ske henne eller min broder.»FÖRSTA KAPITLET.

Längtan efter natten,

Jag tror, att en fara är i annalkande, Daniel.»

»Ja, det är tämligen säkert, Simon.»

Den första anmärkningen gjordes af den beryktade spejaren Simon Kenton, och den andra kom från den ännu ryktbarare Daniel Boones läppar.

Det var på aftonen af en varm augustidag för hundra år sedan, som dessa skogarnas veteraner sammanträffade för att rådpläga. De hade gått ungefär en mil från sin utgångspunkt på parallella vägar, som knappt voro ett bösshåll från hvarandra, då ofvanstående utbyte af åsikter ägde rum.

Boone hade hållit sig tätt intill Ohio, alltjämt gående i östlig riktning, medan Kenton smög sig djupare in i Kentuckyskogens skugga, tills han oroades af vissa tecken och vek af åt vänster för att sammanträffa med Boone i närheten af floden.

De sutto bredvid hvarandra på ett kullfallet träd, och medan de samtalade med låg röst, glömde de icke ett ögonblick sin omgifning. De hade lefvat för länge bland vildmarkens faror för att glömma, att en spejare aldrig ett ögonblick kan vara säker för den vilde och smygande röde mannen.

»Daniel», sade Kenton med den låga, musikaliska röst, som var en af hans mest utmärkande egenskaper, »den här affären har tagit en mera snedvriden vändning än någon, som du eller jag varit inblandade i.»

»Jag är icke inblandad i den, Simon», rättade Boone och vände sitt smala, slätrakade ansikte mot den andre med ett småleende, som frambragte en mängd små skrynklor omkring ett par ögon, som voro lika blåa som Kentons.

»Nej, inte ännu, men du är fullt säker på att blifclet, innan det här folket kommit till blockhusfästet.»

Boone nickade med hufvudet för att gifva tillkänna, att han var af samma mening.

»Du var icke vid fästet, Dan, då pråmen stannade

där?»

»Nej.»

»Inte jag heller; jag genomströfvade skogarna och ämnade just göra ett besök hos herr Ashbridge.»

»Är det den mannen, som satte upp sin hydda en mil härifrån vid floden?»

»Ja; Norman Ashbridge och hans son Georg — det är en riktigt präktig pojke —- kommo förra våren utför Ohio på sin pråm och stannade vid den öppna platsen en mil längre ned, där de byggde en liten nätt stuga. För några veckor sedan begaf sig fadern österut för att på en annan pråm föra ned sin familj. Unge Ashbridge blef trött på att vänta och gick ut för att möta dem; han och jag träffades i skogarna och hade en liten skärmytsling med de röda kanaljerna, innan vi kommo ombord på deras båt. Vi fingo tämligen varmt på färden utför floden, ty Pantern gjorde det hett om öronen åt oss.»

»Pantern!» upprepade Boone, i det han vände hufvudet mot sin vän. »Jag var rädd för att han hade sin hand med i den här leken.»

»Jag skulle tro, att han hade det — åtskilligt», svaradeKenton med ett leende åt sin äldre kamrats öfverraskade min. »Den skurken smög sig upp på vår båt förra natten och trodde, att han skulle kunna göra af med oss allesammans. Naturligtvis visste jag, hvad som var på färde, men Pantern begick ett svårt misstag. Han kom i krakel med den där svartingen du såg — hans namn är Jetro Juggens

— och du kan få skjuta mig, om inte svartingen kastade

honom i däck och höll honom fast, tills vi fängslat honom.»

Boone hade hört talas om den ovanliga bedriften, men

han såg frågande på Kenton, som om han knappt kunde

tro, att det var sant.

»Det är så sant som evangelium. Vi höllo Wa-on-mon, hvilket är detsamma som Pantern, fången till sent på natten, då Ashbridge, Altman och jag gingo i kanoten öfver till den andra pråmen, som shavanerna hade ’rensat’, för att göra upp räkningen med dem. Sime Girty var i deras sällskap, men de hade lämnat pråmen, innan vi hunno fram, hvarför vi satte den i brand och återvände.»

»Jag såg skenet förliden natt men visste icke, hvad det var.»

»Medan vi voro borta, kände sig Altmans dotter Agnes

— hon är knappast annat än ett barn — så bedröfvad för Panterns skull, då hon tänkte, att jag skulle skjuta ned honom, att hon skar af banden, som höllo honom fången —:»

»En så’n tokig flicka!»

»Dan», afbröt Kenton honom allvarligt, i det han lade handen på sin väns arm, »du får inte tala på det viset om Tom Altmans barn. Det finns ingen vackrare, klokare, sötare flicka i hela Ohio eller Kentucky än lilla Agnes Altman. Hon begick ett grymt misstag, men hon gjorde det i sitt hjärtas godhet, och, Dan, du och jag veta, att sådaria misstag icke göras ofta. Men den lilla flickan visade, att hon hade mod i bröstet, då hon följde efter Pantern, ryckte knifven ifrån honom och varnade unge Ashbridge i tillräcklig tid för atträdda honom. Pantern tog till flykten och tänkte hoppa öfverbord, men råkade trampa på svartingen igen och blef fångad.»

»Men hvad har det blifvit af Pantern?» frågade Boone,

som hoppades få höra, att detta gränsens plågoris slutat

sin bana.

Kenton hvilade sin långa, fruktansvärda flintbössa mot en stubbe vid sin sida, grep med sina smala järnfingrar ett tag om sitt ena knä och stirrade tankfullt bland träden framför sig. Hans lammskinnsmössa var tillbakaskjuten

från pannan, som fårades af några bekymrade veck, och hans tunna läppar sammanpressades ett ögonblick, innan han talade.

»Dan, sakerna hafva tagit en vändning, som icke behagar mig. Som du vet, fortsatte pråmen sin väg utför floden, tills den i morse kom midt för afröjningen i skogen. Innan vi gingo i land, märkte jag, att Girty och åtskilliga röda kanaljer voro i hyddan. De visste, att vi voro på väg

dit, och de tänkte vänta där, tills vi kommit in, då de äm-

nade nedgöra oss allesammans. Medan vi gjorde en kringgående rörelse för att byta plats med dem, inträffade en mycket märkvärdig händelse.»

»Det inträffar många märkvärdiga händelser i den här delen af världen», anmärkte Boone kort.

»Två af shavanerna blefvo skjutna — den ene dödad och den andre svårt skadad — och båda gångerna gjordes det af den där svartingen Jetro Juggens. Han är en stor, stark, råbarkad tölp, som hatar arbete värre än gift, men han förstår att handtera sin bössa på ett sådant sätt, att du skulle stirra af förvåning.»

»Men hur gick det med Pantern?» frågade Boone, som kände mera intresse för honom än för Jetro Juggens. Kentons panna mulnade åter, då han svarade:

»Det var sant. Pantern! Jag hade så när glömt honom. Det blef öfverenskommet, att han och jag skulleträffas alldeles för oss själfva i skogen nära uthuggningen och göra upp räkningen oss emellan. Om jag komme tillbaka, skulle Girty och det röda packet lämna hyddan. Jag kom tillbaka, och de försvunno.»

»Och du gjorde upp räkningen med Pantern?» utropade Boone med ett uttryck af tillfredsställelse, som utgjorde en skärande motsats till den blandning af förakt och förbittring, som hans väns sträfva ansikte uttryckte.

»Nej, jag gick till platsen, men Pantern visade sig icke.»

Läsarne af »Ljudlösa steg» torde erinra sig dessa omständigheter. Simon Kenton hade skyndat sig till den bestämda mötesplatsen, ifrig att sammanträffa med Wa-on-mon, sha-vanernas ryktbare krigshöfding, men den listige bofven var försvunnen och stod ingenstädes att finna.

»Jag trodde aldrig, att Wa-on-mon var en feg stackare», sade Kenton bittert.

»Och begå icke det misstaget att tro det nu heller!» sade Boone med eftertryck. »Skälet, hvarför han icke mötte dig, var icke, att han fruktade dig.»

»Och hvarför då?»

»Det vet du lika bra som jag.»

Och så var äfven förhållandet. Shavanernas grymme anförare uppsköt blott sitt ödesdigra möte med spejaren för att tillfoga gränsborna ett ännu fruktansvärdare slag.

1 samma ögonblick som Wa-on-mon dök in i skogen bredvid uthuggningen i den föregifna afsikten att sammanträffa med Kenton, sprang han som ett rådjur för att uppsöka en stor krigarskara, som, efter hvad han visste, befann sig någonstädes i grannskapet. Med denna tänkte han återvända och utrota hvarenda människa, kvinnor och barn inbegripna, bland nybyggarne.

Emellertid flyttade familjerna Altman och Ashbridge med tillhjälp af sina följeslagare all sin lösegendom från pråmen och införde den i hyddan, som nyss förut blifvit iordning-ställd för att hysa familjen Ashbridge. Knappt hade detta skett, förrän Daniel Boone infann sig vid nybygget med oroande nyheter. Han rådde dem dock att stanna, då deras försvarsanstalter voro nöjaktiga, men just som de beslutit sig för detta, kom en budbärare med den underrättelsen, att en resning redan hade börjat bland de kringboende indianstammarna och att det icke vore rådligt för nybyggarne

att stanna en enda dag längre. Ingenting kunde rädda dem,

som bebodde afsides liggande hyddor, annat än en hastig flykt till närmaste nybygge eller blockhusfäste.

Tio mil från hyddan, men på norra stranden af Ohio, låg det blockhusfäste, på hvilket kapten Bushwick förde befälet. Altman och Ashbridge hade begått det svåra misstaget att icke förtöja pråmen vid stranden och stanna kvar vid denna gränspost, tills man fått tillförlitliga upplysningar om de faror, som hotade dem.

Boone och hans sällskap beslöto genast att följa nybyggarne tillbaka till blockhusfästet. De hade ett nappatag med en skara shavaner och drefvo dem på flykten. Men detta var icke hufvudstyrkan, som stod under Panterns befäl. Man väntade på underrättelser om denna men visste

icke, hvar den höll till.

Altman, hans hustru, hans dotter Agnes, negerdrängen Jetro Juggens, herr Ashbridge, hans hustru och dotter Mabel samt sonen Georg bröto således upp för att begifva sig till blockhusfästet och därvid följa flodens södra strand.

Deras plan var att hålla sig utefter Kentuckystranden, tills de kommo midt' för fästet, då de lätt skulle finna någon utväg att komma öfver. De två familjerna stodo under beskydd af de gränsjägare, som Boone fört med sig, för att de skulle tjänstgöra såsom eskort. De måste lämna kvar alla sina jordiska ägodelar i den lilla ensliga hyddan utan den ringaste förhoppning att någonsin mera få återse dem.

Ehuru dagen var ganska långt framskriden, då de brötoupp, var dock belägenheten så kritisk på grand af den del Pantern säkert skulle komma att taga i de följande händelserna, att Boone och Kenton togo ledningen och gingo före på något afstånd från hvarandra för att förhindra hvarje öfverrumpling från indianernas sida.

De hoppades, att om de kunde förekomma ett anfall före mörkrets inbrott, deras ställning skulle väsentligt förbättras. Ehuru i skogen icke fanns någon banad väg, som ens under dagen kunde användas, voro dock gränsjägarne och särskildt Kenton och Boone så förtrogna med trakten, att de med osviklig säkerhet kunde visa sina vänner vägen, äfven då mörkret var så djupt, att man bokstafligen kunde tillämpa det gamla uttrycket, att man »icke kunde se handen för ögonen». Följaktligen längtade alla efter mörkrets inbrott.

»Hör!» hviskade Kenton, i det han vände sig till Boone och höjde sin hand till tecken, att han bjöd tystnad.

Detta var dock onödigt, ty den äldre kamraten hade redan uppfångat ljudet — ett svagt och tydligen aflägset kraxande af en kråka i en hög trädtopp.

Båda hade under eftermiddagens lopp mer än en gång hört skriket, och båda visste äfven, att det icke var en kråkas kraxande utan kom från en indiankrigares, således en oförsonlig fiendes, strupe.ANDRA KAPITLET.

En kråkas kraxande.

"re gånger förut hade denna kraxande signal hörts, så-som det tycktes, från olika trädtoppar. Det finaste öra skulle icke med säkerhet hafva kunnat afgöra, att icke detta Ijnd härledde sig från en af dessa svartfjädrade fåglar, som lockade på en kamrat eller på den flock, hvarifrån den af-lägsnat sig. Hvarken Boone eller Kenton kunde märka någon skillnad på detta ljud och det, som de hört otaliga gånger förut, och dock tviflade ingen af dem på att det framkallades af en mörkhyad spion, som smög sig genom skogen, och att det förde ett ögonblickligt budskap till andra af samma skrot och korn.

På grund af sin skarpa hörsel kunde gränsjägarne med bestämdhet afgöra, att signalen gafs från en plats, som låg en kvarts mil framför dem och alldeles bredvid Ohio. Från den första gången ljudet hördes, knappt en half timme förut, höll det sig på samma afstånd från hoden, men flyttade sig småningom, allt eftersom Boone och Kenton gingo framåt, så att det var omöjligt att bestämma, om det var närmare eller längre bort än gången förut.

Signalen besvarades icke, och den upprepades blott tre gånger från hvarje plats. Det tryckande lugn, som härskadei skogen denna heta sommareftermiddag, gjorde, att de två männen hörde kraxandet med den största noggrannhet.

Med ett ord, våra vänner tolkade det såsom en upplysning från den röde spionen till hans kamrater, att han

följde gränsjägarnes framryckande; signalen uppfattades säkerligen också fullkomligt väl af den krigarskara, som sökte att insnärja dem i sitt nät.

Då signalen ljöd för fjärde gången, betraktade de båda jägarne hvarandra utan att säga ett ord. Slutligen frågade

Kenton med sin djupa, dämpade röst:

»Huru förklarar du saken, Dan?»

»Det finns endast ett sätt att förklara den; de där sha-vanerna följa uppmärksamt hvarje steg af folket bakom oss, och vi kunna icke förhindra det.»

»Huru många af det packet är det, som tjänstgöra som spioner?»

»Det kan vara en, det kan vara ett dussin.»

Detta svar var naturligtvis gifvet på höft, ty det fanns ingen möjlighet att bestämma antalet, då man icke kunde upptäcka en skymt af det nästan osynliga spår fienden lämnade efter sig.

Och dock var man icke alldeles utan ledning för en gissning.

»Dan», sade Kenton med ett betydelsefullt leende, »de äro mer än en, och det vet du lika väl som jag.»

Den äldre log i sin tur och nickade med hufvudet.

»Du har rätt; de äro två, kanske flera — men vi veta, att det åtminstone är två.»

Ingenting kunde på ett mera slående sätt bevisa dessa märkvärdiga mäns underbara instinkt än deras öfverens-stämmelse i denna mening, hvilken grundade sig på följande omständigheter.

Det fanns en svag tillstymmelse till olikhet mellan den sista signalen och de föregående. Ni och jag skulle hafvaskakat på hufvudet och smålett, om vi blifvit ombedda att lägga märke därtill, men för dessa båda mästare i konsten att tolka skogarnas läten var skillnaden lika tydlig som emellan en flöjts toner och dunkandet på en trumma.

Det föreföll, som om en och samma shavan kraxat tre gånger men sedan låtit en kamrat pröfva sin strupe, och den, som gjorde försöket, redde sig ganska bra.

»Hör du, Simon», anmärkte den äldre, »såvidt jag förstår, är det på det här viset — de tänka lägga sig i försåt för vårt sällskap i Skallerormsklyftan.»

»Du har rätt! Så är det», svarade Kenton med en bifallsnick, »och om vi icke förekomma dem, skola de taga hvarenda skalp, våra inbegripna.»

Skallerormsklyftan var namnet på en djup dalsänkning på Kentuckysidan af floden och på hundra stegs afstånd från denna. Den låg på mindre än en half mils afstånd från den plats, där de två gränsjägarne sutto på det kull-fallna trädet, då sommardagen nalkades sitt slut.

Midt igenom denna skogiga dal hade en stig upptrampats af bufflar, hjortar och andra vilda djur. Denna väg hade utan tvifvel funnits i mer än hundra år. På andra sidan hålvägen krökte den af åt höger djupare in i skogen och slutade vid en salt-sleke, som alltid plägar vara en omtyckt tillflyktsort för både vilda och tama fyrfotingar.

Skogen var så djup och svårgenomtränglig både till höger och vänster om dalsänkningen, att ingenting annat än den mest trängande nödvändighet kunde afhålla en person från att begagna denna stig, då han reste öster- eller västerut genom dalen. Tydligen räknade shavanerna på att nybyg-garne skulle följa denna väg, och så skulle de utan tvifvel hafva gjort, om de icke varnats af spejarne.

»Kapten Bushwick var själf ute på spaning förliden sommar», anmärkte Kenton, som trots det oroande läget tycktes vara i sitt berättarlynne, »då han på återvägen får-dades genom den där hålan. Det första han gjorde var att trampa på en skallerorm, som begrof sina tänder i hans damasker, nätt och jämt skonande hans skinn. Innan ormen hann hugga till igen, gaf kaptenen honom med bösspipan ett slag, som krossade hans skalle. Det var en

riktig baddare, och kaptenen tog fram sin knif för att skära af hans skallra och föra den till fästet, då han fick höra surrandet af en annan skallerorm alldeles bakom sig, och om han icke med sådan fart hoppat åt sidan, hade han säkert sett solen för sista gången. Men ormen blef lurad på sitt byte, och kaptenen sköt gynnaren, hvarefter han tog bådas speldosor med sig hem.»

»Det var kapten Bushwick, som gaf platsen namnet Skallerormsklyftan, antar jag», sade Boone.

»Ja, han ansåg förmodligen, att namnet icke blott var nätt utan äfven passande, ehuru jag för min del gått många gånger genom hålan utan att träffa på någon orm.»

»Men det har jag.»

»När var det?»

»För mindre än två veckor sedan kom jag just in i klyftan från den andra sidan, då jag fick sikte på en råbock, som var på väg till sleket. Han skulle nog hafva märkt mig, om han icke framför sig på gångstigen hade sett något annat, som intresserade honom mera. Det var en skallerorm, lika stor som någon af kaptenens. Bocken var en tok, ty i stället för att draga sig tillbaka, som du vet att djur äro så kvicka att göra, då de få se en skallerorm, började han att fnysa och dansa omkring ormen och satte slutligen sina framklöfvar på honom. Naturligtvis krossade han ormen, men dessförinnan hade han fått ett eller två hugg, och inom en halftimme gick han samma väg, som han förut skickat ormen. Ja, skallerormar äro lika usla som indianer!» mumlade Boone med en grimas af vämjelse.

»De kunna vara det i vissa fall, men i några äro dedet icke, Dan; till exempel, de kraxa icke som kråkor, de försöka icke att lägga sig i bakhåll för folk, och de gifva en varning, innan de hugga till, hvilket är mera, än de två-benta uslingarna göra.»

»Tala om att skallerormen varnar, innan han anfaller!» invände Boone, som hade fördom mot detta släkte, »han skulle vara ett mycket höfligare kräk, om han icke anfölle alls. Den svarta ormen hugger dig icke, och dock dödar han skallerormen, när han kommer åt. Huru som helst», tilläde den äldre jägaren, »hvad hafva ormarna att göra med den affär, som vi nu hafva för händer?»

»Det är just, hvad jag också tycker. Vet du hvad, Dan, vi måste inbilla de kanaljerna, att vi ämna färdas genom Skallerormsklyftan i natt, så att de alla samlas där för att hälsa oss välkomna.»

»Och hvad skall då vårt folk göra?»

»Ta en annan väg.»

»Men hvilken? Skogarna äro på båda sidor så täta, att de, särskildt kvinnorna, icke skulle kunna gå tio fot utan att göra ett buller, som säkert skulle höras af det röda packet.»

»Det finns åtskilliga saker, som de kunna göra», svarade Kenton tankfullt och visade därmed, att han, liksom hans kamrat funderat mycket på saken. »För det första måste de rycka så långsamt framåt, att de icke komma till trakten af hålvägen förrän efter mörkrets inbrott, och å andra sidan få de icke gå alltför långsamt för att icke uppväcka shavanernas misstankar. Jag skulle önska att natten snart ville inbryta.»

»Hvad tjänar det till att önska?»

»Icke mycket; men då natten inbryter, kunna vi vända om — det vill säga några af gossarna jämte kvinnorna — och gå öfver floden längre ned, uppsöka vägen på andra sidan och gå rakt på blockhusfästet.»Boone skakade på hufvudet. Förslaget gjorde icke något gynnsamt intryck på honom.

»Huru tänker du få kvinnorna och de två barnen öf-ver floden? Det är icke sannolikt, att någon kan taga ett sim tag.»

»Om vi skulle bogsera dem öfver?»

Boone skakade åter på hufvudet; han var icke nöjd med förslaget.

»Jag menade icke något sådant, men», tilläde Kenton mera allvarligt, »jag har en af mina kanoter gömd under buskarna alldeles bredvid klyftan, såvida icke någon af de kanaljerna har snafvat på den.»

»Mycket troligt, att de fört bort den eller slagit den i stycken; men om jag icke misstager mig, ligger en kanot bredvid pråmen, som ni lämnade borta vid nybygget.»

»Det har du rätt i.»

»Hvarför icke gå tillbaka efter den?»

»Det är ingen dum idé», anmärkte Kenton fundersamt. »Om jag blott kunde lyckas att föra båten uppför floden, utan att någon af de kanaljerna märkte det, så vore det nog rätta sättet.»

»Den bär icke alla kvinnorna och barnen och det öfriga folket på en gång.»

»Då kunna vi göra två resor eller flere, om det behöfs.»

»Det är ett farligt företag, men det är det bästa vi kunna göra. Om du är lycklig nog att finna den där båten, där du lämnade den, vore det en förhoppning.»

Kenton såg sig omkring bland träden, som om han sökte efter något. Det gjorde han också, men icke efter något särskildt föremål.

»Det ser ut som om det skulle kunna dröja ännu fulla två timmar, innan det blir tillräckligt mörkt för att försöka öfverlista kanaljerna. På två timmar kunde folket göra turen till Skallerormsklyftan två gånger fram och tillbaka.Vi måste ställa till så, att vi icke komma dit förrän efter de två timmarnas förlopp, utan att shavanerna misstänka, att vi misstänka något. Kan du säga mig, huru det skall gå till, Dan?»

»Det borde finnas många sätt», svarade den äldre efter en stunds tystnad; »någon händelse kunde inträffa —

till exempel att någon blefve biten af en skallerorm.»

Kenton såg blinkningen i sin väns ögon, men denne talade med det största allvar.

»Du vet», sade den yngre, »att jag aldrig sett någon skallerorm i närheten af klyftan, men det har du; du bör därför lätt nog kunna få tag på en igen. Alltså ligger det närmast till hands, att du blir biten. Sedan jag förvissat mig om att han gjort sin sak bra, kommer jag händelsevis fram och krossar ormen och sköter sedan om dig — hallå!»

Båda grepo instinktmässigt sina bössor, ty de hörde löfven prassla, hvilket bevisade, att någon nalkades. Hade bullret varit mindre tydligt, skulle de två jägarne hafva rusat bakom närmaste träd för att söka skydd; men bullret var alltför tydligt, för att vare sig Boone eller Kenton kunde misstänka, att det var någon fiende som nalkades. De visste, att det var en vän — åtminstone någon, af hvilken de icke

hade något att frukta.

Så var det också; ty medan de stirrade mot den punkt, där de visste att gestalten skulle visa sig, kom herr Altmans svarte tjänare — Jetro Juggens — gående med bössan slängd öfver axeln. Först när han gått ytterligare ett dussin steg, märkte han de två jägarne, som sutto på trädstammen. Då stannade han plötsligt med ett bestört uttryck i sitt ansikte och förde den tunga bössan upp till ögat.

»Låt bli det där!» ropade Kenton, oviss, hvad den tölpige pojken tänkte göra.

»Hallå, massa Kenton, det vara ni, inte sant?» skrekJetro med ett grin. »Mig tro de' vara den Panter. Mig vara nära att sätta plugg i er. Lycka att ni tala, som ni göra, annars mig döda er båda, innan någon hindra mig; men», tilläde Jetro i en hemsk, dämpad ton, »mig hafva mycke' viktiga nyheter till er, massa Kenton och massa Boone».TREDJE KAPITLET.

Raststället i skogen.

flietro Juggens' uppträdande öfverraskade Boone och Ken-^ ton, där de sutto på trädstammen, ty de hade icke

väntat något sådant. Då han förkunnade, att han hade viktiga nyheter att omtala, blef han naturligtvis föremål för ett stigande intresse, ty det lilla nybyggarsällskapets öde var det problem, som de två stora gränsjägarne försökte att lösa.

»Du medför viktiga nyheter», upprepade Kenton, hvil-ken, såsom läsaren redan vet, var litet partisk för negern, hvilken med all sin fånighet hade visat prof på en förvånande skicklighet i skjutkonsten. »Hvad är det för nyheter?»

»Mig må mycke' bra», svarade Jetro, i det han tog plats på trädstammen bredvid jägarne och aftog sin mössa, med hvilken han fläktade sitt skinande anlete.

»'Det är godt och väl», fortsatte Kenton, »men hvad har du för nyheter?»

»Mig ju hafva sagt de'. Mig må mycke' bra, utom att mig vara hungrig, ehuru mig icke kunna få någon af de' folk att tro de'. Men mig gissa de tro de', fast inte bry sig om.»

»Har du inga andra nyheter att förkunna?» frågade Boone och såg strängt på Jetro, hvilken icke märkte eller, om han märkte det, icke brydde sig om hans missnöje.»Inga andra, utom att de' folk också må bra.»

»Det är dock några nyheter, ehuru endast hvad vi väntade. Ingenting har händt någon af dem?» frågade Kenton.

»Ingenting, som mig komma ihåg.»

»Hvar äro de?»

»Ni icke veta?» frågade Jetro i sin tur, förvånad öfver att han kunde göra en sådan fråga, då han för jämförelsevis så kort tid sedan skilts från sina vänner. »Hvar ni tro de vara, massa Kenton?»

»Jag vet, hvar de borde vara», sade gränsjägaren allvarligt; »de borde vara omkring en half mil nedåt floden och hålla på att bana sig väg genom skogen till detta träd, där vi sitta; men jag kunde väl tro, att något hade händt.»

»Mig hafva sagt, att ingenting händt.»

»Hålla de på att vandra hitåt uppför flodstranden?»

»De sitta stilla på stenar, då mig lämna dem.»

»Hvarför det?»

»Mig tro, de vara trötta, behöfva hvila.»

Kenton såg menande på Boone. Jetros förmodan kunde icke gärna vara riktig. Det fanns ingen medlem af det lilla sällskapet, icke ens Agnes Altman eller den endast tioåriga Mabel Ashbridge, som kunde blifva så trött ens af en dubbelt så lång promenad, att han kände behof af hvila.

»Kom du af dig själf, eller skickades du hit för att träffa oss?»

»Mig komma själf, de' vilja säga, ingen bära mig på sin rygg, men massa Hastings råda mig gå; säga, han skola sparka mig, om mig inte göra de'.»

Weber Hastings var en kraftfull medlem af eskorten, hvilken i Boones frånvaro hade befälet öfver denna.

Jetro Juggens började nu att gifva litet förnuftigare svar och blef mera allvarlig i sitt sätt.

Ellis, Spöket på floden. 2»Förhållande vara detta. En af männen från de' blockhus hafva spejat genom skogen, å han komma tillbaka å berätta massa Hastings, hva' han hafva sett —»

»Hvad var det?» af bröt Kenton.

»Då han inte berätta mig de', ni måste ursäkta, mig inte besvara den fråga, men mig blifva befalld att gå förut å berätta er, att massa Hastings önska en af er eller båda komma tillbaka igen, då han hafva något han vilja tala med er om.»

Hvarken Boone eller Kenton försökte förklara Hastings' egendomliga beteende att utvälja Jetro Juggens till att

frambära ett sådant budskap, då bland sällskapets alla manliga medlemmar det sannolikt icke fanns någon, som var mindre lämplig därtill.

»Jag förstår icke, hvad det kan betyda», sade Boone, i det han reste sig från trädstammen, »men någonting betyder det. Det är bäst, att du genast vänder om med den där dummerjönsen.»

»Och du?»

»Jag vill fortsätta och rekognosera terrängen. Om det blir en strid, betyder det icke mycket, om jag är med eller icke, men jag skall försöka sammanträffa med er i alla fall.

Det är möjligt, att jag upptäcker något där borta, som vi behöfva veta.»

»Tror du, att du behöfver gifva mig någon signal?» frågade Kenton, som äfven hade rest sig upp.

»Ser icke, att det kan behöfvas, men om det blir nödvändigt, förstår du den nog. Du och jag äro för vana vid hvarandra, Simon, för att låta något undgå —»

Kenton höjde handen och smålog. Medan Boone ännu höll på att tala, hördes kråkans svaga kraxande för femte *

gången.

Två intressanta omständigheter väckte nu de båda gräns-jägarnes uppmärksamhet.Ljudet hördes nu icke hälften så långt borta som vid något af de föregående tillfällena och kom från en strupe, som för första gången lät höra sig.

»Nu veta vi, att de äro tre», anmärkte Kenton.

»De undra, hvarför icke jag och de andra lärdas fortare genom skogen. Men bort med dig, Simon; vi förlora tid.»

Utan ett ord vidare skildes de två stora jägarne från hvarandra; den äldre smög tyst fram bland träden österut, det vill säga uppför Ohio och fram mot Skallerormsklyftan, som nu var en plats af största vikt. Han vände sig icke ens om för att se, hvad de andra företogo sig.

Men Kenton hade endast tagit några steg, då han stannade och vände sig om.

Jetro Juggens stod bredvid trädstammen med bössan på axeln och kastade frågande blickar från Boones försvinnande gestalt till Kentons, som endast befann sig några steg ifrån honom.

»Hvad är det fråga om?» frågade den senare. »Hvad väntar du på?»

»Hvilken af er behöfva mig, massa Kenton?»

»Jag tror, att hvarken den ene eller den andre skulle dö af ett brustet hjärta, om vi förlorade dig; men kom med mig i alla fall!»

»Vara säkert, att massa Boone inte känna sig illa till

mods, om mig inte gå med honom?»

»Kom med, håll dig tätt intill mig och gör intet buller, ty skogarna äro fulla af kanaljer.»

Läsaren vet nu nog för att förstå situationen. Familjerna Altman och Ashbridge banade sig väg genom Kentuckys skogar från den öppna platsen, där en hydda några

veckor förut blifvit byggd, till blockhusfästet, som låg tio mil därifrån på motsatta sidan af floden. De eskorterades af ett antal jägare och spejare från fästet, hvilka anfördesaf Daniel Booncoch blifvit ditsända af kapten Bushwick, hvilken fått kännedom om den öfverhängande fara, i hvilken familjerna sväfvade, sedan de afböjt anbudet att förtöja vid blockhuset och fortsatt sin färd på pråmen utför floden.

Kenton hade icke misstagit sig i sin förmodan, att han icke skulle oroas på återvägen. Icke det minsta tecken till fara kunde märkas, och på en jämförelsevis kort tid hade han och hans följeslagare kommit fram till sina vänner, hvilka vid första påseendet mycket väl kunde hafva tagits för ett lustparti, som befann sig på en utflykt.

Hvilket mera lockande tillfälle kunde de smygande sha-

vanerna begära än det, som här erbjöd sig för dem? Från sina utkiksplatser bland de omgifvande träden kunde de ju skicka en fruktansvärdt förödande salva, som skulle hafva sträckt många bland det hjälplösa sällskapet döda till marken.

Och hvarför gjorde de icke det? Därför att de visste, hvad det skulle kosta dem. Dessa jägare och spejare voro vana vid indianernas stridssätt. Om rödskinnen också utan att upptäckas kunde komma tillräckligt nära för att skjuta, skulle det i alla fall finnas tillräckligt med hvita män kvar för att låta en mängd af dem bita i gräset, innan de hunno utom skotthåll för de dödsbringande bössorna.

Nej, efter shavanernas beräkning fanns en utväg öppen

för dem, hvilken var tusen gånger att föredraga.

Skallerormsklyftan var en idealisk plats för ett bakhåll, ty den erbjöd icke blott en säker förhoppning om hela det hvita sällskapets nedgörande, utan lämnade också ett godt skydd mot alla obehagliga följder för de-anfallande.FJÄRDE KAPITLET.

I skogsbrynet.

pygentons ankomst förorsakade naturligtvis stor rörelse - bland sällskapet, som rastade på sin väg genom Kentuckyskogen till blockhusfästet.

Icke endast Hastings och de andra spejarne utan äfven Ashbridges och Altmans samlade sig omkring gränsjägaren för att höra, hvad han hade att säga och råda med afseende på deras sätt att gå tillväga.

Herr Ashbridge och hans vän Altman sällade sig till den grupp, som omgaf den resliga, atletiska gestalten — alla utom den lilla Mabel Ashbridge, som just höll på att få sin lilla damm i ordning och ansåg detta mera viktigt än att lyssna till de äldres samtal.

Weber Hastings’ ord bevisade, att han var lika snabb som Boone och Kenton att fatta den fara, som hotade flyktingarna.

»Det är icke långt till blockhusfästet», svarade han på en fråga af Kenton, »och vi kunde tillryggalägga den på två eller tre timmar, om rödskinnen bara gåfve oss tillfälle därtill.»

»Hvad var det, som förmådde dig att stanna här, Weber?»

»Skallerormsklyftan», var svaret.»Hvad är det. med den?»

»Det är där, som shavanerna tänka lägga sig i bakhåll för oss.»

»Du har rätt», svarade Ken ton, nickade med hufvudet och pressade ihop läpparna. »Det är just, hvad de kanaljerna hafva tänkt göra, och om det lyckas för dem, är det ute med hvarenda en i det här sällskapet. Boone och jag äro ense om, att de hafva hittat på det knepet. Han har gått i förväg för att spionera på dem, och jag har kommit tillbaka för att hjälpa er.»

»Efter hvad herr Hastings säger», anmärkte den äldre Ashbridge, hvilken liksom hans vän Altman var riktigt upprörd, »är skogen så igenväxt med tät småskog på båda sidor om hålvägen, att det är omöjligt för oss att bana oss väg genom den på natten utan att väcka indianernas uppmärksamhet. »

»Han har rätt», förklarade Kenton bestämdt, »det är icke möjligt».

»Om den saken är klar», sade Altman, »skulle det icke då vara klokast att gå öfver floden på denna punkt och tillryggalägga återstoden af vägen genom Ohios skogar? Vi, som kunna simma, föra öfver dem, som icke kunna det, eller kanske ännu bättre, bygga en flotte, på hvilken vi ilotta oss öfver till andra sidan.»

»Det vore en präktig idé, om vi kunde göra det utan att märkas af de röda kanaljerna, men de bevaka oss och hafva gjort det, alltsedan vi lämnade nybygget. De hafva reda på allf, som vi förehafva. Innan ni kunde komma

halfvägs öfver floden med flotten, skulle de öppna-eld på er från båda sidor och skjuta ihjäl såväl kvinnorna och flickorna som dem, som stakade flotten.»

»Jag tviflar icke på hvad ni säger», sade Altman vid den lifliga skildring, som spejaren gjorde, »men det förefaller mig sällsamt», tilläde han med en blick omkring sig, somom han väntade att få syn på någon af deras fruktansvärda fiender, »att de icke redan börjat skjuta på oss, medan vi ligga här i läger, så att säga. Kunde de någonsin få ett bättre tillfälle?»

»De kunde skjuta ned några af er, men Weber här och de öfriga gossarna skulle låta dem dansa efter en liflig musik, om de försökte det. Det är detta, som håller dem tillbaka, ty de här gossarna», anmärkte Kenton och såg sig stolt omkring på sina kamrater, »hafva kämpat med det packet förut en gång.»

»Då kunna vi icke göra något bättre än att stanna här,

tills det blir så sent på dagen, att vi icke hinna fram till

Skallerormsklyftan förrän efter mörkrets inbrott; sedan, i stället för att färdas fram genom denna, gå vi öfver floden, så framt icke herr Hastings kan hitta på något bättre.»

»Men skola de icke fatta misstankar, om vi stanna här?» frågade Georg Ashbridge.

»Nu nämnde ni just en svårighet. Då de finna, att ni icke komma till den punkt, där de hållit utkik efter er, begripa de naturligtvis, att ni gjort halt. Några af deras spioner skola då återvända och genomsnoka skogen för att undersöka, hvad det betyder — och det är mera än sannolikt, att de redan gjort det», tilläde Kenton med en blick

omkring sig, »och när de då se, att ni sitta eller stå eller

gå och slå dank utan något särskildt skäl, begripa de nog snart den vérkliga orsaken. Så snart de upptäcka, att ni icke tänka framtränga genom Skallerormsklyftan, bestämma de sig för att öppna eld på er och sända så många de kunna hit.»

»Problemet är således, såvidt jag förstår», sade den äldre Ashbridge, »att gå så till väga, att vi öfvertyga indianerna om att vi ämna följa vägen genom klyftan, där indianerna ligga i försåt, och söka bibehålla dem vid denna öfver-tygelse till mörkrets inbrott.»»Ni har träffat spiken på hufvudet, herr Ashbridge. »

»Men huru skall det gå till? Jag känner ingen annan än er, som kan besvara den frågan.»

»Boone och jag hafva funderat mycket på den saken, och den bästa metoden, så vidt jag kan se, är följande. Som ni vet, lämnade vi en kanot kvar vid nybygget, bredvid pråmen. Jag går tillbaka dit och hämtar den, det vill säga, om den ännu ligger kvar där. Jag skall försöka hålla mig så nära intill stranden, att de kanaljerna icke veta, hvad jag förehar. Sedan skall jag försöka komma fram till en punkt strax hitom Skallerormsklyftan tidigt i afton och vänta er där. Skyndsamt för jag sedan kvinnorna öfver till andra stranden, där de fortsätta färden på Ohio-sidan. »

»Ni måste göra två turer med kanoten.»

»Så vida jag icke kan finna en annan kanot, som låg gömd på den här sidan icke långt från klyftan. Om den ligger kvar där, för jag öfver den ena delen af sällskapet och Boone eller någon annan de öfriga.»

»Och vi andra skola få ett nappatag med rödskinnen», anmärkte Weber Hastings med gnistrande ögon.

»Ni måste fortsätta er marsch igen», sade Kenton och vände sig till Hastings såsom sällskapets anförare under hans och Boones frånvaro; »ha icke för brådtom, ty som sakerna nu stå, ha vi öfverflöd på tid. Om du finner, att ni komma för nära Skallerormsklyftan före solnedgången, så måste du anordna något slags olyckshändelse, som förklarar en stunds uppehåll. Det skall hindra de kanaljerna att misstänka något. »

»Vi borde kunna hitta på något sådant», anmärkte Georg Ashbridge med ett leende, i det han tryckte Agnes' hand. »I nödfall kan jag falla öfver en stubbe och bryta ett ben.»

»Då är det bättre, att Jetro blir skjuten af en olyckshändelse. »»Gud bevare mig, de' inte duga!» utropade negern,

för hvilken icke ett ord gått förloradt. »De' bästa sätt vara att stoppa mig så full me' mat, att mig inte orka gå, utan de andra måste bära mig mycke' försiktigt.»

»Nej, tiden lider; det duger inte att stanna här längre. Jag lämnar er i Webers beskydd; han är lika pålitlig som jag eller Boone.»

Spejaren vände sig om för att gå, då Jetro Juggens lade sin hand på hans arm.

»Se, massa Kenton, mig vara orolig för er», sade den svarte ynglingen med ett ängsligt uttryck i sitt ansikte.

»Hvarför det?» frågade jägaren, hvilken, såsom vi redan sagt, hade en viss svaghet för den godmodige gossen.

»Mig vara rädd något skola hända er — känna de' i mina ben. Mig tro, ni böra hafva någon, som vaka öfver er.»

»Skulle du vilja det?»

»Mig hafva goda tankar om er, massa Kenton, och vara villig taga vård om er och se, ni komma tillbaka hel skinnad.»

Gifvande vika för en viss skälmaktighet i lynnet, som var ett för Simon Kenton utmärkande drag äfven under de mest brydsamma förhållanden, sade han:

»Kom med, min gosse, dn skall få taga vård om mig.»

Och till sällskapets förvåning gingo dessa båda bort sida vid sida och försvunno i skogen västerut.

»Låtom oss göra en öfverenskominelse», sade Kenton, sedan de kommit utom synhåll för sina vänner; »du tager vård om mig, och jag gör mitt bästa för att taga vård om dig.»

»De' vara alldeles i min smak.»

»Du skall göra alldeles, såsom jag säger dig, och får icke tala eller röra dig utan min tillsägelse.»»De' vara så; och ni inte tala eller röra er utan först fråga mig; mig blifva beskedlig mot er, massa Kenton.»

»Men», anmärkte jägaren allvarligt, »om vi båda skulle förbjuda hvarandra att gå eller tala, skulle vi ju få stå stilla för evigt. Jag vill vara husbonde först, och då jag är trött på det, kommer turen till dig.»

»De' inte vara riktigt i min smak, men, såsom mig nyss anmärka, mig vilja vara beskedlig mot er å låta er börja», svarade Jetro, något förlägen öfver det obesvärade sätt, hvarpå gränsjägaren tog tyglarna.

Men Kenton åsidosatte icke för ett ögonblick sin försiktighet och vaksamhet. Han höll Jetro Juggens vid sin sida och förbjöd honom att säga ett ord men ålade honom att hålla ögon och öron öppna Solen stod vid horisonten, då de utan vidare äfventyr framkommo till uthuggningen, som alla lämnat samma förmiddag.

Genast vid första ögonkastet erfor Kenton en missräkning. Ingenting i nybyggarhyddans utseende förrådde, att något blifvit rubbadt efter gränsbornas afresa. Den tomma pråmen låg vid stranden alldeles på samma ställe, där den legat, då gränsjägaren kastat en sista blick bakom sig några timmar förut. Men kanoten, som var den magnet, som drog honom dit, var försvunnen.

Vid sällskapets affärd hade den varit lika lätt att se som

den större farkosten, men nu kunde icke ens vid den nog-

grannaste efterforskning ett spår af densamma upptäckas. Som den icke kunde hafva flyttat sig själf, måste dess försvinnande tillskrifvas mänsklig verksamhet.

»De skurkarna tyckas vara öfverallt i dag», mumlade den otålige gränsjägaren; »de hafva varit här, sedan vi lämnade platsen, och mer än sannolikt är, att några af dem äro här ännu; men jag har kommit hit efter kanoten,

och jag skall hafva den, så sant som mitt namn är Sime

Kenton.»»Skola mig följa er för att se, ni inte taga skada?» frågade Jetro Juggens.

»Nej; stanna där du är, och håll dig gömd, och tala icke eller rör dig eller andas, förrän jag kommer tillbaka»,

svarade gränsjägaren och gjorde sig redo att inlåta sig på ett af de farligaste äfventyr i sitt händelserika lif.FEMTE KAPITLET.

Ett farligt företag.

iSlet måste erinras, att Kenton hade nalkats nybygget österifrån, så att det var nödvändigt att gå öfver den öppna platsen för att uppnå det ställe, där pråmen låg vid stranden och i hvars närhet han hoppades att finna kanoten, som var så nödvändig för den plan han uppgjort till nybyggarnes och deras familjers räddning.

Att gå tvärs öfver den öppna platsen var ett alltför djärft företag för en försiktig skogsman som han. Om någon af hans fiender befann sig på den andra sidan, där han tänkte söka efter den mindre båten, var jägaren säker på att blifva upptäckt. Hans plan var därför att gå omkring uthuggningen genom att intränga i skogen och nalkas platsen från baksidan. Det var just detta han tänkte göra, då han skildes från Jetro Juggens.

Han hade ännu icke försvunnit bland träden, då hans steg hejdades af ett kraftigt: »St! St!»

Som han genast märkte, hvarifrån det kom, vände han sig otåligt om, tog ett par steg mot sin svarte följeslagare och frågade med dämpad röst:

»Hvad vill du?»

»Ni befalla mig att inte tala eller röra mig eller andas; om mig inte tala eller röra mig, kunna inte massa prutapå den andning? Mig frukta de' blifva besvärligt hålla andan.»

»Låt gå då, men du får icke glömma att stanna precis där du är, tills jag kommer tillbaka.»

Kenton återtog sin vandring och höll sig dold i skogen,

tills han hade gått omkring de tre sidorna af uthuggningen och åter nalkades stranden midt emot den plats, där han

först hade stannat med sin följeslagare och märkt att ka-

noten var borta.

Ännu var det fullkomligt oförklarligt, hvad som blifvit af dgn mindre båten. Dess försvinnande kunde tillskrifvas ett halfl dussin olika orsaker. Den kunde hafva blifvit lösgjord och satt i drift af någon bland shavanerna, den kunde hafva blifvit tagen och rodd öfver till andra stranden, eller —

I detta ögonblick uppdök gestalten af en kraftfull sha-van så plötsligt, som om han blifvit utskjuten ur en kanon. Han satt bredvid den saknade kanoten men emellan denna och Kenton och så nära, att endast den omständigheten, att hans ansikte var vändt mot floden, kunde förklara, att han icke upptäckt den hvite mannen.

Kentons hjärta började bulta våldsamt, ty hos skuldrorna, nacken och kroppens konturer fanns något, som antydde, att indianen var hans gamle fiende, Wa-on-mon, Pantern.

»Om det är den skurken själf», tänkte Kenton, »kunna han och jag så gärna göra upp vår räkning nu, äfven om andra af hans folk finnas i närheten.»

Antingen kunde indianen icke på stranden upptäcka det han sökte, eller också var han nöjd med det han sett, ty nu vände han på hufvudet och blickade bort mot hyddan. Därigenom blef hans ansikte fullt synligt, och den skymt, som den hvite mannen uppfångade däraf från sin utkik bakom trädet, visade, att krigaren var en främling.

Kentons ställning var sådan, att han kunde se hyddanlika tydligt som shavanen, men det var omöjligt att upptäcka något, som kunde förklara dennes intresse för byggnaden. Förhållandena voro så egendomliga, att spejarens hela skarpsinnighet icke var tillräcklig för att säga honom, huru han skulle gå till väga.

Fem, tio, femton minuter förflöto, under hvilka den röde krigaren satt på marken med ryggen emot trädet, lika orörlig som Pantern, då denne föregående natt satt som fånge på pråmen.

»Jag vill vara fördömd, om jag icke tror, att han sof-ver», tänkte Kenton.

Ingenting är lättare än att låtsa medvetslöshet, men i detta fall kunde den hvite mannen icke upptäcka något rimligt skäl, hvarför den röde mannen skulle göra det.

Med »ljudlösa steg», såsom Kenton och hans kamrater voro vana att vandra i skogarnas dunkel, steg han fram ur trädets skydd och började närma sig den långa, smäckra kanoten, som låg med stäfven mot stranden.

Han måste nu gå alldeles förbi shavanen, och han stannade på blott några stegs afstånd från honom. Han kunde med blixtens hastighet hafva utsläckt hans lifsgnista.

»Det är dock icke ett passande stridssätt för en kristen», tänkte Kenton, i det han gjorde en tvär vändning, så att afståndet mellan de båda männen ökades.

Indianens ställning var den naturliga hos en sofvande människa. Hans rygg var stödd mot en trädstam, hans knän voro uppdragna, och på dessa hvilade hans armar. Hans långa bössa hvilade mot samma stöd som hans rygg, knif-ven och tomahawken sutto på sina platser i gördeln omkring hans nakna midja, hans hufvud hade sjunkit ned, så att hakan hvilade mot bröstet, och det sträfva, svarta håret dinglade på ömse sidor om hans skuldror.

Då han satt så, var hans ansikte delvis bortvändt från kanoten. Kentons väg förde honom förbi sofvaren, hvilkensögon, såsom han märkte, voro slutna. Han kunde icke tvifla på att han var medvetslös, ty han kunde icke finna något skäl, hvarför han skulle låtsas sofva.

Lyckan beredde honom en sällsynt och märkvärdig triumf. Vi hafva förut sagt, att kanoten hvilade mot stranden så lätt, att det blott fordrades en mycket ringa ansträngning för att skjuta den i floden.

Om shavanen vaknade och märkte, att den var borta, kunde han mycket väl tro, att det berodde på strömmen. I denna tanke skulle han naturligtvis följa strömmen nedåt i stället för uppåt för att söka återfå sin båt.

Af detta skäl afstod Kenton från sin böjelse att spela den sofvande skiltvakten ett puts och fortsatte sin gång efter ett ögonblicks uppehåll, tills han lagt handen på kanotens uppåtböjda stäf.

Den långa, tvåbladiga paddelåran låg på bottnen, alldeles såsom han lagt den, sedan han rott i land med Pantern. Allting var färdigt, men den svåraste uppgiften återstod ännu för spejaren, som hittills hade spelat sin roll med en fulländad skicklighet, som icke kunde öfverträffas.

Med blicken riktad på sin fiende, doppade han ena ändan af åran i vattnet och jagade lika ljudlöst som förut båten uppför strömmen förbi den öppna platsen. Han började känna sig säker, då han rodde in under de nedhängande trädgrenarna och gick i land för att hämta Jetro Juggens. Bom han precis visste fläcken, där han lämnat honom, skyndade han dit utan att förlora en sekund. Men negern var borta.

»Det är rätt åt mig, för att jag tog honom med mig!» mumlade Kenton förargad. »Men hvad kan hafva blifvit af pojken?»

Och han hade verkligen skäl att göra sig den frågan.SJETTE KAPITLET.

Jetro tager hyddan i besittning.

a5et.ro Juggens tyckte alltid, att Kenton gjorde sig åtskilligt ' mera besvär och iakttog en betydligt högre grad af försiktighet, än som var nödvändigt, då han gick till ett företag, i hvilket indianer voro inblandade. Huru klent afrikanens förstånd var, insåg han dock, att försiktighet var nödvändig gentemot detta opålitliga folk; men att en så skicklig och kraftig man som gränsjägaren ådagalade en så till ängslan gränsande försiktighet, gjorde ett ofördelaktigt intryck på den svarte.

»Han tro den kanot vara där borta, nånstans i närheten af den pråm», tänkte Jetro några minuter efter spejarens bortgång; »mig vara själf lite’ af den mening. De’ inte taga mer än fem minuter att springa öfver till andra sida. De’ vara hvad han borde göra, men i stället han gå omkring den uthuggning genom skogarna — de’ galnaste han kunna hitta på. Han löpa fara trampa på en skallerorm och blifva stucken eller få en gren under sin haka och falla på sin rygg med en våldsamhet, att alla tänder skakas ur hans hufvud.»

Läsaren vet redan, huru Kentons plan lyckades.

»Mig inte vara riktigt nöjd med den här affár'n», mumlade Jetro efter några minuter. »Mig följa me' för att seefler massa Kenton, å då fara komma, mig låta honom slinka bort utan mig.

»Han spela husbonde först öfver mig, hvilket vara rätt, då de' blifva bestämdt, men de' vara tid, att min tur komma.»

Ett uttryck af missnöje visade sig på hans ebenholz-färgade ansikte.

»Han säga, mig inte få tala eller röra mig eller andas. De' inte vara förnuft i de'. Sedan han gifva mig tillåtelse att andas. Om han inte göra de', hvad blifva af mig? Mig inte kunna hålla andan tre, fyra minuter, medan han vara borta. Hvad beträffa röra mig å tala, mig redan hafva gjort de', så de' inte vara nödigt tänka på de' mer.»

Det var verkligen en lättnad för honom att tänka sig,

att han öfverträdt alla de befallningar han mottagit, ty denna omständighet gjorde slut på en själsstrid, som eljest kunnat fortsättas i oändlighet. I samma mån som skrankorna nedbrötos, växte därför olydnaden och antog stora dimensioner.

Innan Kenton skildes från tjänaren, hade han förvissat

sig om att denne befann sig på en plats, där han endast

löpte ringa fara att upptäckas. Småskogen var så tät, att sannolikt ingen annat än i yttersta nödfall skulle försöka genomtränga den, då det var en stor tidsbesparing att göra en omväg. Det var helt nära floden vid kanten af uthugg-ningen, ehuru tillräckligt långt därifrån, för att icke svartingen skulle blifva upptäckt, om han blott iakttoge vanlig försiktighet.

Med öppet trots emot gifna order banade sig Jetro väg till den öppna platsen utan att iakttaga någon särskild försiktighet och såg sig omkring. Hos pråmen fanns ingenting särskildt, som intresserade honom, icke heller kunde han märka någon förändring i hyddans utseende.

Ellis, Spöket på floden.

3»Mig inte tycka riktigt om den här saken», tänkte lian, då han återvände till sin förra plats. »Mig börja bli orolig för massa Kenton; de' vara öfverenskommet mig följa med å taga hand om'en, å ingen kunna veta, hvad han komma i för knipa.»

Det som tilldragit sig, innan Kenton skildes från Jetro, var tillräckligt, för att denne alldeles tydligt skulle förstå, hvad spejaren ämnade göra. Han visste, att han tänkte taga en längre omväg till den andra sidan af uthuggningen och sålunda efter afrikanens mening onödigt kasta bort både tid och möda.

Lyckligtvis gaf icke Jetro vika för sin första tanke att lösa problemet genom att gå öfver den öppna platsen och själf uppsöka det föremål, som var bestämdt att spela en så viktig roll i gränsbornas öde. Sålunda afvändes en olycka, hvars följder skulle hafva varit oberäkneliga.

Men efter ytterligare några minuters eftertanke beslöt ynglingen att företaga något, som knappast var mindre farligt eller oklokt. Han beslöt nämligen att följa efter Kenton och taga samma väg med samma mål.

»De' skola öfverraska honom», tänkte Jetro med ett grin, »då mig hvissla, å han vända sig om å se mig stå å skratta åt honom. Mig vilja göra de'.»

Ynglingen var icke tillräckligt öfvad skogsman för att kunna följa jägarens spår. Detta var icke heller nödvändigt, då han väl kände vägen.

Det var icke utan vissa farhågor, som Jetro begaf sig ut på sitt äfventyr, ty trots sina resonemanger förstod han, att han sannolikt skulle ådraga sig förebråelser af Kenton, som dock mer än en gång hållit honom om ryggen. Om någon olycka inträffade, visste ynglingen, att han skulle blifva straffad. Det var därför hans fasta beslut att uppföra sig så, att hans olydnad endast skulle hafva de bästa följder.Jetro höll sig väl dold bland träden, medan

han gick omkring uthuggningen. Han hade tillräcklig ledning af dagsljuset på sin högra sida, äfven om han icke gjort en flyktig bekantskap med trakten samma morgon.

Då och då kom han tillräckligt nära den öppna platsen för att se hyddan och behöfde sålunda knappast taga ett steg utan att fullkomligt veta, hvar han var. På ett ställe stannade han och tog omgifningarna i närmare betraktande.

»Detta ungefär vara den fläck, där mig satte plugg i den injan, å», tilläde Jetro med ett skrockande, »där mig hugga fatt den skjorta, som den där Girty hänga ut till torkning. De försöka inbilla oss efteråt de' vara en freds-flagg, för de önska oss alla sluta med skjutningen, medan de samtala med hvarandra; de narra Kenton å de' andra folket, men de inte narra min gosse.»

Han fann ett särskildt behag i att studera baksidan af hyddan, som Georg Ashbridge och dennes fader uppfört med så mycken omsorg och möda.

»Lycka för mig att inte vara hos dem», tänkte Jetro, »för om mig vara de', de ha suttit med armarna i kors, medan mig gjort allt arbete. Mycke' märkvärdigt, att hvar-enda människa tro mig duga till ingenting annat än arbeta, men de glömma, mig kunna skjuta en bössa lika bra som annat folk.»

Han stod ett par minuter i djupa funderingar och uppgjorde ett viktigt förslag i sitt hufvud.

»Med den fart som massa Kenton gå, då han lämna mig, de' dröja ungefär två dar, innan han komma fram å finna kanot; följaktligen de' inte vara nödigt mig brådska, så mig bryta halsen. Mig vilja kasta en blick in i det hus å förvissa mig, att allt vara riktigt i ordning.»

Och utan tvekan utförde han denna djärfva plan. Han nalkades först baksidan af hyddan, där, såsom vi torde minnas, två fönster funnos i den nedre våningen och två i den öfre. Dessa voro för smala, för att en människa skulle kunna tränga sig igenom dem. Det var från ett af de lägre fönstren, som Simon Girty uppsatt fredsflaggen endast för att få den bortryckt från laddstocken och använd till sin egentliga bestämmelse af den vaksamma Jetro, hvilken, sedan han burit plagget en stund, lade det af sig endast för att undgå det löje, som hans uppträdande framkallade hos det öfriga sällskapet.

Den svarte ynglingen tittade genom ett af fönstren in i byggnaden, där möbler och varor lågo huller om buller i

den största oreda. Som han icke kunde se riktigt bra, gick

han omkring till husets framsida för att inträda genom dörren.

I våra dagar liksom i forna tider inträffa alltjämt oräkneliga tilldragelser, i hvilka slumpen tyckes spela en mycket stor roll. Vi tro knappt, att någon annan förklaring kan gifvas på den rad af utomordentliga tilldragelser, i hvilka Jetro Juggens nu blef invecklad och hvilka skulle komma att utöfva ett viktigt inflytande på våra vänners öden, långt mera än Boone och Kenton med all sin skarpsinnighet kunnat beräkna.

Det är mycket sannolikt, att, om den svarte ynglingen

uppenbarat sig utanför hyddans dörr en halt timme förr,

han icke blott genast skulle hafva blifvit upptäckt af några bland shavanerna utan äfven dödad. Det är alldeles säkert, att, om han uppskjutit sitt företag blott en obetydligt mindre tid än den nämnda, följden skulle hafva blifvit densamma; ty läsaren vet redan, att den krigare, som vaktade kanoten, visade ett stort intresse för hyddan i skogsbrynet, innan han föll i sömn.

Men tiden för Jetros handlingar var så väl afpassad (honom själf ovetande naturligtvis!), att han undgick båda farorna, äfvensom att blifva upptäckt af Kenton, hvilken, så-som vi minnas, riktade en del af sin uppmärksamhet åt samma håll. Det är lätt att föreställa sig, hvilka spejarens

känslor skulle hafva varit, om han vändt sina ögon mot

byggnaden just i det ögonblick, då den svarte ynglingen vände om hörnet och gick fram till dörren.

»De’ vara bra», mumlade Jetro, då han fick se, att snöret till regeln hängde ut genom dörren; »de’ göra de’ onödigt för mig att sparka in dörren.»

Han grep med ett raskt tag i läderremmen, sköt sakta dörren inåt och steg, medan hjärtat klappade i något raskare takt än vanligt, öfver tröskeln.

Lådor af olika storlekar stodo spridda här och där på golfvet. I närheten af den breda, rymliga spiseln stodo en mängd krukor, kittlar, verktyg och andra enkla husgeråd,

sådana som våra förfäder brukade. Hela golfvet var så belamradt, att man endast med stor svårighet kunde röra sig på det inskränkta utrymmet.

Stegen, som ledde upp till öfre våningen, stod på sin plats, men blott litet, om ens något hade burits dit

upp. Tiden hade naturligtvis varit för knapp att med-gifva det.

Jetro tittade ut genom fönstren åt alla håll men kunde icke upptäcka något oroväckande. Därpå gjorde han, det må sägas till hans förtjänst, det första förståndiga den dagen; han drog in regelsträngen, för att icke någon fiende oförmärkt skulle kunna smyga sig på honom.

Den unge svartingen lät höra ett skrockande, då hans öga föll på en korg, som innehöll återstoden af det bröd, som utgjort de flyktande familjernas sista måltid. Sedan han ställt bössan emot väggen, grep han en välformad bulle, begrafde sina väldiga, ofördärfvade tänder i den och mumsade, som om det varit den sötaste och läckraste frukt. Sträckande ut sig på det hårda golfvet med samma välbe-hag, som om det varit en ejderdunsbädd, försjönk han sedan i en djup, fridfull sömn utan en tanke på de följder, som säkert skulle härflyta från hans exempellösa djärfhet.

Vid denna tid började den långa sommardagen nalkas sitt slut. Då mörkret slutligen sjönk öfver skog och flod, låg Jetro Juggens ännu försänkt i sin ljufva slummer.

/SJUNDE KAPITLET.

En fråga om äganderätten.

Simon Kenton med fulländad skicklighet bortsnap-pade kanoten midt framför den sofvande shavanens näsa och ljudlöst dref den förbi den öppna platsen in i skyddet af småskogen på andra sidan, vågade han icke ropa åt Jetro Juggens att komma fram för att icke äfven genom detta obetydliga af brott i tystnaden väcka indianen, som satt endast några steg ifrån honom med ryggen emot trädet och hufvudet hängande ned på bröstet.

I stället steg han i land och banade sig väg till den plats, där han lämnat honom, endast för att finna, att den svarte ynglingen emot bestämda order hade gått sin väg.

»Det är rätt åt mig, därför att jag tog honom med mig», utropade den förargade gränsjägaren. »Jag borde hafva begripit, att han skulle göra något dylikt.»

I sin otålighet vände han sig om för att lämna platsen utan vidare, men hans svaghet för ynglingen, hvars skicklighet i att handtera bössan var så ovanlig, förmådde honom att dröja några ögonblick och låta höra ett par försiktiga signaler. Men scm Jetro Juggens just då befann sig inne i hyddan och intog sin aftonmåltid, är det öfverflödigt att nämna, att Kentons ansträngningar blefvo utan framgång.»Om han hörde mig, skulle han icke förstå, hvad det betydde, och om han förstode det, skulle han skrika sitt svar så högt, att det skulle höras till blockhusfästet — så jag låter honom reda sig själf.»

Innan spejaren återtog sin plats i kanoten, smög han sig fram till en punkt i närheten af uthuggningen, där han försiktigt makade undan grenarna i småskogen för att få en öfverblick öfver pråmen och den sofvande shavanen.

Gränsjägaren kom just i rätt tid för att bli vittne till ett ganska underhållande skådespel. Krigarens af försynen skickade slummer, hvilken endast var hvad som med ett vanligt uttryck kallas för en »tupplur», hade upphört af sig själf ett ögonblick efter det Kenton sista gången kastat en blick på honom.

Shavanen höjde upp hakan och började därpå på det mest naturliga sätt i världen att gnugga sig i ögonen med pekflngrarne, alldeles såsom alla gossar och flickor göra, då medvetandet börjar återvakna. Därnäst sträckte han ut handen efter bössan och satte den framför sig för att stödja sig på den, då han skulle resa sig upp. Plötsligt steg han upp, blef styf i alla lemmar och stirrade på stranden, som om han tviflade på sina egna ögon. Kanoten, som legat där för blott några minuter sedan, var borta. I självfva verket borde han icke hafva känt sig alltför öfverraskad, ty båten hvilade så lätt mot stranden, att den väl kunde hafva ryckt sig lös och drifvit bort med strömmen.

Det färgade ansiktet vände sig forskande åt det håll, där Kenton stod, såsom om en skymt af sanningen inträngt i den röde mannens hjärna, men detta var naturligtvis omöjligt, och han skyndade ned till stranden samt försvann snart ur sikte på sin upptäcktsfärd efter den förlorade kanoten.

»Han vet ungefär, huru länge han har sofvit», tänkte Kenton leende, »och han vet således äfven, att båten icke kan hafva drifvit långt. Då han gått så långt, att han bordefinna den, men icke finner den, skall han återvända hit; han skall undersöka marken och upptäcka mina spår. Han vet visserligen icke, om mockasinerna tillhöra en hvit eller en röd man, men han skall få en aning om hvarför båten icke dref utför utan uppför strömmen. Men», mumlade spejaren, »det fordras skarpare ögon än hans för att spåra en kanot i vattnet, och jag tror icke, att han skall få igen den här båten i brådkastet.»

Medan dessa tankar ännu korsade Kentons hjärna, tog han åter plats i kanoten och fattade, den stora paddelåran.

Läsaren bör förstå, huru svår den uppgift var, som han hade att lösa. Från uthuggningen till Skallerormsklyftan var det ej mer än två engelska mil, och han måste uppnå den senare platsen vid nattens inbrott. Under vanliga förhållanden skulle detta hafva varit så lätt, att det knappt kunde hafva ansetts för ett verkligt arbete; men det måste framför allt ske, utan att shavanerna finge någon aning därom, och dessa funnos, snart sagdt, öfverallt till hands.

Om de finge sikte på gränsjägaren under hans smygande färd uppför floden, så skulle detta jämte den omständigheten, att flyktingarna stannade i skogen, innan de kommit fram till den plats, som var bestämd för bakhållet, snart bringa dem på den tanken, att deras tillämnade offer icke hade för afsikt att gå i den fälla, som man utlagt

för dem.

Men som indianerna aldrig skulle med vett och vilja tillåta, att nybyggarne undginge dem, skulle följden säkert blifva ett allmänt anfall, och ehuru de gamla bepröfvade

gränsjägarne under Boones och Kentons ledning voro tämligen säkra på att kunna tillbakaslå ett sådant, kunde man

dock vara viss på att en eller annan olycka skulle inträffa.

De hjälplösa medlemmarna af sällskapet skulle få lida mest; sannolikt skulle några af dem blifva dödade eller, ännu värre, bortförda. Det var för att förekomma sådana olyc-kor, som Boone och Kenton, isynnerhet den senare, iakttogo en så utomordentlig försiktighet.

Af det nu sagda torde det vara tydligt, att det problem,

som Kenton hade att lösa, icke var så enkelt.

Men de armar, som svingade åran, voro kraftiga och

muskulösa och skulle hafva kunnat fortsätta med denna sys-

selsättning i timtal utan att märkbart tröttna. Kenton besvärades icke mycket af ett så enkelt hinder, och han skulle i sanning hafva varit glad, om det skydd, som de från stranden nedhängande_ grenarna erbjödo, hade räckt hela vägen. * *

Gång efter annan sköt den bräckliga farkosten fram under löfverket, och dess fart afstannade nästan i samma ögonblick, som åran lyftes upp ur vattnet. Under dessa korta uppehåll lyssnade spejaren uppmärksamt efter sådana ljud, som kunde upplysa honom om hvar hans fiender höllo till. Han visste, att de voro, snart sagdt, öfverallt, och fick vara beredd på att i hvilket ögonblick som helst sammanstöta med dem. De blickar, som bevakade flyktingarna och deras eskort, hade örnens skärpa.

På en sträcka af ungefär en mil fortsatte han sin färd på detta sätt. Därpå gjorde Kenton ett längre uppehåll än vanligt, ty han hade kommit till en punkt, där han måste drifva fram kanoten minst hundra fot öfver en sträcka, på hvilken ingenting fanns, som i ringaste mån kunde tjänstgöra som skydd.

Spejaren öfverlade med sig själf om bästa sättet att gå till väga.

»Jag tror icke, att några kanaljer äro på vakt här», tänkte han; »shavanerna veta, hvar kvinnfolken och gossarna finnas, och den platsen bevaka de — framåt bara!»

O

Ater doppades åran i vattnet, men i samma ögonblick som han tog det första kraftiga taget, hejdade han sig med blixtens hastighet.Från en punkt på andra sidan om floden kom samma signal, som hade stört honom och Boone på eftermiddagen. Det svaga kraxandet af en kråka, som från de öfre grenarna af ett träd tycktes locka på en kamrat, sväfvade öfver Ohio och träffade den lyssnande Kentons öron.

»Fördöme mig», mumlade han, »om icke kråkorna förekomma tätare i Kentucky, än jag någonsin hört förut!»

Kenton tviflade icke ett ögonblick på att denna signal kom från en shavansk spejares strupe, och detta bestämde hans handlingssätt.

Han vände kanotens stäf mot stranden och steg i land. Men innan han drog upp den riktigt, tänkte han gå ett stycke genom skogen för att utse den väg, som vore bäst att följa. Han hade icke långt att gå, men äfven i denna enkla handling inlade han hela den grundlighet, med hvilken han företog allt, som hörde till hans yrke.

Småskogen var mycket tät, hvilket han icke tyckte riktigt om, men hati trodde likväl, att han skulle kunna bana sig väg genom den och tillbaka igen till vattnet utan att förlora kanoten. Han begaf sig alltså på väg och återvände till sin landningsplats efter femton eller tjugo minuter. Men då väntade honom en öfverraskning. Båten var borta!

Om han med otrolig behändighet hade stulit den midt framför shavanens tillslutna ögon, så hade denne (ty det måste vara han) utvecklat nästan lika stor färdighet i att snappa den ur hans händer. Kenton förlorade ingen tid med att fundera på saken utan skyndade hastigt och ljudlöst utefter stranden för att uppsöka den djärfve tjufven. Han träffade på honom endast några famnar därifrån, där han med stor försiktighet paddlade sig fram utefter stranden, som om han icke fruktade någon tvist om äganderätten till båten, hvilket han heller icke gjorde; ty så snart han fick sikte på den hvite mannen, i samma ögonblick som denne fick se honom, sprang han i land och anföll honommed knifven i hand och med samma raseri som en djunglernas tiger.

Tio minuter därefter, då Kenton tog kanoten i besittning, mumlade han med ett bistert leende: »Stundom gör

en kanalje ett misstag; den här gjorde ett sådant, men han får aldrig tillfälle att göra om det!»ÅTTONDE KAPITLET.

I förbigående.

nder tiden hade nybyggarnes familjer och deras eskort icke varit sysslolösa.

Tillbakadrifna, då de voro så godt som på lyckans tröskel, buro de utan knot sin hårda lott med den ståndaktighet och det mod, som utgjorde de mest utmärkande egenskaperna hos Västerns gränsbyggare.

De hade inträdt i »det förlofvade landet», kan man nästan säga, ty båda familjerna Ashbridge och Altman hade gått genom dörren till hyddan i uthuggningen; de hade fört in sitt husgeråd och alla sina världsliga ägodelar i

byggnaden, som blifvit uppförd med så mycken omsorg och möda; men sedan de blifvit varnade för den öfverhängande faran, hade de utan tvekan begifvit sig på väg till det tio mil aflägsna blockhusfästet för att dröja där, tills de kunde våga sig ut i vildmarken igen.

Daniel Boone var i förväg och spejade i grannskapet af Skallerormsklyftan, ty det ansågs nödvändigt att bevaka shavanernas hufvudstyrka för att, så vidt det var möjligt, lära känna deras afsikter mot de hvita.

Kenton hade återvändt till uthuggningen för att söka efter kanoten, med hvilken han hoppades att i skydd af nattens mörker kunna föra familjerna öfver Ohio utan att upptäckasaf fienderna. Vi lämnade honom, där han gled uppför strömmen efter sitt ödesdigra möte med shavanen, som under hans tillfälliga frånvaro hade bortsnappat kanoten från den plats, där den blifvit lämnad af spejaren.

Det må sägas, att hvarenda man och kvinna, som nu var på väg genom vildmarken till blockhusfästet, förstod den plan, som man hoppades kunna genomföra, och hvar och en var naturligtvis angelägen om att bidraga till dess lyckliga utförande.

Tio minuter efter Kentons och Jetro Juggens’ affärd fortsatte de andra sin färd österut — det vill säga mot den fruktade Skallerormsklyftan, hvilken låg emellan dem och det fäste, som stod under kapten Bushwicks kommando.

Tågordningen var helt enkel. Weber Hastings tjänstgjorde som vägvisare eller, rättare sagdt, såsom förtrupp, då alla kände den väg, som skulle följas. Han höll sig ungefär hundra alnar framför sällskapet, hvilket rättade sin gång efter hans, så att mellanrummet hvarken ökades eller minskades.

En annan spejare höll jämna steg med sin anförare men gick så mycket längre åt höger och djupare inne i skogen, att de endast då och då fingo sikte på hvarandra. Men till vänster eller bakom hölls ingen vakt, då de två nu nämnda ansågos tillräckliga för att i god tid varna för en annalkande fara.

Bland det öfriga sällskapet fanns icke en skymt af mili-tärisk ordning. Gränsspejarne tålde ingen disciplin utan föredrogo att slåss man mot man, det vill säga att bekämpa indianerna med deras eget stridssätt. De öfriga spejarne gingo således i spridd ordning men bildade, så godt det lät sig göra, en ring omkring de båda familjerna, hvilka de hoppades kunna befria från den stora fara, hvari de sväfvade. Herr Ashbridge och hans hustru gingo framför sina gamla vänner och hade vanligen emellan sig lilla Mabel, som höllen af dem i hvardera handen. Men hennes benägenhet att rusa åt sidan och plocka allehanda lysande blommor, som bröto af emot det gröna gräset, kunde icke alltid tyglas och var en ständig källa till oro för föräldrarna. Närmast i ordningen kommo herr Altman och lians hustru, medan deras dotter Agnes och Georg bildade eftertruppen.

»Jag undrar», sade Agnes med sin milda, behagliga stämma, »om vi äro säkra, dä vi komma fram till blockhusfästet, eller om vi skola fortsätta att gä österut, tills vi komma till värt gamla hem i Virginien, innan vi kunna anse oss trygga för de förskräckliga röda männen.»

»Hvarför behöfver du tviila pä det, då mänga år hafva förflutit, utan att vårt folk lidit något ondt af indianerna?»

»Nej, icke så långt tillbaka som jag kan minnas.»

»Men glöm icke, att du är sjutton år gammal —»

»Och några månader därtill, var så god och kom ihåg det, min herre ! »

»Och du kan väl minnas åtminstone tolf år, tänker jag; det är en lång tid. Men det är icke så farligt nu. Ken ton förklarade saken för mig i går, då jag talade vid honom. Det råder för tillfället en oro bland indianerna, och så länge den räcker, måste vi hålla oss i skydd af något fäste eller nybygge.»

»Men huru länge skall det räcka?»

»Det finns endast en, som kan besvara den frågan. Det kan räcka några veckor eller månader, möjligen till och med ett eller två år. Du förstår, att sådana företag som Crawfords och St. Clairs göra ställningen värre än förut.»

»Hvarför det?»

»Öfverste Crawford led, som du minns, icke endast ett nederlag, han blef äfven tagen till fånga och bränd till döds på bålet. Då skickade presidenten Washington general St. Clair, och de förenade stammarna slogo honom i grund. Sådant gör indianerna djärfvare, och jag tviflar icke på atthundratals bland dem tro, att de är o nog starka att drifva ut hvarenda hvit man från Ohio och Kentucky.»

»Hvarför skickar icke general Washington ut någon, som vet, huru man skall bekämpa indianerna, och som har tillräckligt med krigsfolk för att piska dem?»

»St. Clair hade tillräckligt med soldater för att slå dem, men han visste icke, huru han skulle gå till väga, då han kom in på indianområdet. Du har ju hört talas om det ödesdigra fel, som Braddock och hans reguliära trupper gjorde för mer än trettio år sedan under ett krig mot fransmän och indianer, då alla de britiska soldaterna skulle hafva blifvit dödade, om icke Washington och hans virginier hade varit.»

»Jag tycker, att general Washington skulle taga befälet öfver en styrka. Jag vet, att han snart skulle göra slut på det här bråket», tilläde Agnes med en blick af stolthet öfver den berömde fosterlandsfadern.

»Jag tviflar icke på att han skulle det, om han icke vore president; men han måste stanna i Filadelfia och tillhålla de andra officerarne att göra sin plikt. Men om han icke kan komma själf, så vet han nog att skicka den rätte mannen. 1 nästa strid skall det visa sig, att indianerna skola blifva så genompiskade, att de hålla sig lugna i många, många år.»

»Och då?»

»Skola hundra-, ja tusentals människor komma från Östern och bosätta sig i Västern. Landet skall afröjas och odlas; städer och byar skola växa upp, och på vår lilla ut-huggning med de tunnland, som vi lägga till den, skola du och jag bli rika, Agnes.»

»Kanske du blir rik, Georg, men hvad för nytta kan jag hafva däraf?»

Han gaf den späda handen en varmare tryckning och sänkte rösten, så att endast det snäcklika örat, som var så nära hans, kunde uppfånga hans ord.»Om det gagnar mig, måste det äfven gagna dig; ty, om Gud vill, skola vi båda långt före den tiden vara ett par. Har jag orätt i denna min förhoppning, älskade?»

»Georg», sade Agnes, då de under tystnad gått ett stycke vidare, »det är endast en tanke, som vållar mig oro.»

»Och hvad är det?»

»Jo, jag tänker på allt vårt folk, som för veckor, kanske månader, skall inspärras i det där blockhusfästet, tills bråket med indianerna är förbi. Vi rastade där här om dagen, då vi foro utför floden. Det är en stor, rymlig byggnad, men det finns icke heller någonting mera än denna enda byggnad. Mycket folk kommer dit och vistas där på tillfälliga besök, men ehuru alla där äro så vänliga som möjligt, måste de anse det långt ifrån angenämt, då edert och vårt folk kommer och ökar antalet.»

»Jag undrar icke på att du är orolig för den saken. Samma farhågor hafva äfven jag och Kenton hyst och, som jag förmodar, alla de andra. Det blir nödvändigt att vidtaga någon särskild anordning. Kapten Bushwick måste sätta upp några baracker, om det ser ut, som om vi behöfde stanna där mera än några dagar, eller han kan göra bättre än så.»

»Huru då?»

»Skicka oss alla till Boonesboro. Det är där, som den store Daniel Boone, han, som just nu är vår anförare, har sitt hem. Platsen har blifvit uppkallad efter honom. Det är en verklig fästning, inom hvilken flere baracker finnas med tillräckligt utrymme för minst tjugu familjer.»

»Huru långt är det dit?»

»Jag vet icke riktigt, men icke är det mera än femtio mil.»

»Hvarför icke genast begifva oss dit utan att stanna vid blockhusfästet?»

Ellis, Spöket på floden. 4»Svårigheten är just, att det icke är utan fära att göra färden dit nu; det hade varit ungefär lika säkert att stanna i vårt eget hus vid uthuggningen. Vägen för genom en af de farligaste trakter i Kentucky.»

»Om det är fallet, huru skola vi då komma dit från blockhusfästet?»

»Det kan ske genom att afvakta ett gynnsamt tillfälle; ett sådant tillfälle finnes, som du vet, icke för närvarande, men det kan komma snart. Kenton eller Boone eller några af deras män skola snart göra sig underrättade därom.»

Agnes tänkte just svara, då en af spejarne, som gick

något framför eller på sidan om dem, upphäfde ett skrik,

som borde hafva hörts på ungefär en mils omkrets. Hans vänner stannade förskräckta, fattade säkrare tag om sina gevär och stirrade med förundran på mannen, hvilken [-uppförde-] {+upp- förde+} sig, som om han varit förryckt.

Han hade kastat bössan åt sidan och tagit upp en tung gren, med hvilken han bearbetade något, som låg på [-marken.-] {+mar- ken.+} Det behöfdes blott ett ögonkast från dem, som sprungo

fram till honom, för att se, att det ringlande föremålet var en jättestor skallerorm. Mannen tycktes vara ursinnig och fortfor att bearbeta ormen äfven långt efter sedan alla kunde se, att han var så död, som han kunde bli.

»Hvad tjänar det där till, Jim?» ropade Hastings, som skyndat tillbaka, då han hörde det vilda skriket; »han är ju död. Bet han dig?»

»Ja», svarade den andre med rosslande stämma, i det han stapplade baklänges och sjönk till marken; »han bet

mig två gånger, innan jag såg honom. Det är förbi med

mig.»NIONDE KAPITLET.

”Olyckshändelsen”.

Bet kunde tyckas, att gränsbyggarne hade mer än nog att sköta om på denna händelserika färd genom skogarna utan att komma i beröring med en så fruktansvärd varelse som en skallerorm; men nu hade en af eskortens kraftigaste medlemmar tydligen blifvit dödligt sårad af det väldiga djuret, som han nyss dödat. Så snart den stackars karlen hade förlorat medvetandet och sjunkit till marken, samlades nästan hela sällskapet omkring honom. Denna trakt af Unionen led icke ens på denna tid fullkomlig brist på brännvin. Det är möjligt, att icke så särdeles stor mängd däraf tillverkades inom området, men de, som byggde sitt bo i detta gynnade land, ledo icke ofta brist därpå.

Flaskor funnos därför tillräckligt, men det må anmärkas, att ingen af de spejare, som kommit från fästet, gjorde sig någon brådska med att framtaga sitt förråd och sätta det till sin medvetslöse kamrats, läppar.

Det var Altman, som skyndade att knäböja bredvid mannen och sätta flaskan till hans mun, i det han reste upp honom i sittande ställning.

»Kommer du ihåg, Georg», sade Agnes, .»att herr Ken-ton sade, att vi måste räka ut för en olyckshändelse, somkunde fördröja vår framkomst till Skallerormsklyftan, tills natten inbrutit?»

»Ja.»

»Den olyckshändelsen hafva vi nu råkat ut för.»

Ett ljus gick upp för unge Ashbridge. Det lustiga uttrycket i spejarnes ansikten fick nu sin förklaring. James Deane hade icke blifvit skadad af skallerormen, som han slagit ihjäl. Kort sagdt, allt detta skedde för syns skull.

Hufvudsaken var, att Jim fick förtära ett ofantligt förråd af utmärkt whisky, utan att det kostade honom själf något och utan att det fanns någon anledning till ett sådant slöseri.

Då Hastings insåg den verkliga fara, som hotade hans vän, vidrörde han herr Altmans skuldra, och denne såg frågande upp på honom.

»Jag skulle icke gifva honom mera.»

»Det torde vara säkrast att riktigt fylla honom därmed för att motverka giftet.»

»Ja-a — fylla honom», upprepade Jim sluddrigt och sträckte med en ostadig rörelse handen efter flaskan; »fylla honom — motverka — hick — giftet — fylla honom, tills han rinner öfver.»

»Jag tror att han rinner öfver nu», sade herr Ashbridge, som förstod sammanhanget.

Dessa ord och uttrycken i de andras ansikten gjorde, att sanningen gick upp för den barmhärtige samariten. Han reste sig upp med ett uttryck af missnöje. Därpå skakade han flaskan och höll upp den emot dagern.

»Om jag anat det, skulle han icke hafva fått en droppe; han har druckit så mycket, att tre karlar kunde hafva fått ett rus däraf.»

»Och han är också lika drucken, som tre karlar tillsammans», svarade Ashbridge.

»Hil med din skallra — hick», stammade Jim, somtänkte tillägga ännu några anmärkningar men afstod därifrån, i det han tumlade tillbaka på marken och uppsköt alla vidare reflexioner till ett lämpligare tillfälle.

Saken tog en löjlig vändning, och det låter otroligt men är dock sant, att det föregifna skallerormsbettet endast var en uppfinning för att narra de shavaner, som svärmade omkring i skogen. Men huru egendomligt själfva påhittet var, gillades det fullständigt af Daniel Boone och Simon Kenton, hvilkas omdöme i sådana saker väl måste anses vara af-görande.

Under tiden rådslog Hastings ifrigt med Ashbridge, Altman och sina egna män. Ställningen var i högsta grad allvarsam, och afgörandet kunde icke vara långt borta.

»Vi behöfva icke dröja här mera än en half timme», sade han, »kanske icke så länge; när vi sedan bryta upp, blir det mörk natt, innan vi hinna fram till klyftan.»

»Och indianerna, hafva de blifvit lurade i afseende på våra planer?» frågade herr Ashbridge.

»Det är icke så säkert, men det ser så ut.»

»Men den mest oroande sidan af den här affären synes mig vara denna: den stund måste snart komma, då dessa shavaner komma under fund med att vi icke ämna färdas genom denna dödens dal.»

Hastings nickade. Han hade tänkt både på den saken och på de nya faror, som sannolikt skulle blifva en följd däraf.

»Huru länge efter det vi gjorde halt, skall det dröja, innan de ana sanningen?»

»Knappt tio minuter; men», tilläde spejaren, »de kunna möjligen tro, att vi bestämt oss för att vänta till morgonen med att tåga igenom.».

»Är det sannolikt?» frågade unge Ashbridge.

»Nej, det finns knappt en möjlighet på tusen, att de skola tro något sådant, och dock finns det en.»Herr Ashbridge började åter att med spejarnes anförare afhandla deras utsikter, och de öfriga lyssnade med den mest spända uppmärksamhet.

»Antag, att shavanerna tro, att vi endast hafva uppskjutit vår färd genom klyftan till morgonen och att vi säkert ämna företaga den då — hvad skola de då göra?»

»Stanna, där de äro, tills det blir dager, eller till och med en vecka, om de vore säkra på att vi skulle försöka det, men», tilläde Hastings med ett betydelsefullt leende, »bygg inga förhoppningar på en sådan tanke!»

»Jag tror nog, att det är dåraktigt att göra det, men vi måste nu komma till den egentliga frågan. Indianerna

komma snart underfund med att vi icke tänka gå i deras fälla. Hvad ämna de då göra, är det ännu icke klart för er?»

»Nej; men jag tror icke, att de göra ett anfall, förrän natten nästan är förgången. De förslösa alltid en god tid med att ströfva omkring och speja. Det är denna tid emellan mörkrets inbrott och soluppgången, som måste begagnas till edert folks räddning; sedan är det för sent.»

»Herr Kenton tyckes hafva vidtagit kloka åtgärder, såsom han alltid gör under liknande omständigheter för våra familjers säkerhet. Han räknar på att kunna försäkra sig om kanoten, som kvarlämnades bredvid pråmen, och hoppas att finna en annan i närheten af klyftan. Men antaget, att han misslyckas på båda hållen — hvad då?»

»Endast Kenton själf kan besvara den frågan; jag tror, att han har lika stora utsikter att misslyckas som att lyckas. Men han skall snart vara här; han vill icke länge hålla oss i denna spända väntan. Boone skall säkert också snart sluta sig till oss, och de två hitta nog på det bästa sättet att gå till väga.»

»Det lider intet tvifvel, men, om ni vill ursäkta mig, herr Hastings, det synes mig, att äfven vi hafva något attgöra. Min oro för mina närmaste, som icke kunna hjälpa sig själfva, får tjäna som ursäkt för min förmätenhet.»

»Det är ingen förmätenhet; vi skola alla med glädje höra, hvad ni har att säga.»

»För olyckshändelser kan man råka ut när som helst, äfven om några af dem äro oäkta», förklarade Ashbridge med en blick på Jim Deanes medvetslösa gestalt några alnar därifrån. »Boone och Kenton hafva utsatt sig för stor fara. En af dem kan blifva dödad; det är icke omöjligt, att båda kunna blifva dödade. Vi äro lyckliga nog att hafva så goda vänner som er till vårt bistånd, men den visaste mannen är den, som, så vidt han kan, förutser alla möjligheter. Antag, att vi aldrig mera få se hvarken Boone eller Kenton.»

»Jag kan icke tänka mig något sådant, som att de båda samtidigt skulle duka under. En af dem skall säkert uppenbara sig här ganska snart.»

»Men Kenton kan misslyckas med sitt försök att hämta kanoten, på hvilken så mycket beror. Och för att nu komma till hufvudsaken: när vi stanna vid klyftan, blir vår ställning sådan, att vi med framgång kunna försvara oss mot ett anfall?»

»Jag vet icke», var spejarens öppenhjärtiga svar; »vi hafva endast en man med oss, som i grund och botten känner till Skaller ormsklyftan.»

»Hvem är den mannen?»

I stället för svar pekade Hastings på Jim Deane, som låg försjunken i hjälplös domning.

»Hm, hm!» mumlade nybyggaren. »Af honom kan man icke hafva större nytta än af en död man, och han hämtar sig icke på flere timmar.»TIONDE KAPITLET.

Vid Skallerormsklyftan.

¥id denna tid började natten insvepa skogen och floden i sin slöja. Solen hade gått ned, och en frisk västlig vind blåste uppåt floden. Massor af moln jagade öfver himmelen, och då månen ginge upp, skulle dess sken blifva ostadigt och sväfvande.

»Vi få icke dröja längre», sade Hastings, »ty vi löpa fara att anfallas, där vi nu befinna oss, och det vore nästan lika farligt som ett bakhåll.»

»Det är sant», anmärkte Altman med en rysning, i det han såg sig omkring, »vi äro alldeles utan skydd på denna öppna plats. Vi måste uppsöka ett bättre ställe att göra halt på.»

Anföraren nickade åt två af sina män, hvilka gingo fram till den sofvande Jim, som låg på marken lika hjälplös som en död stock. De togo honom en i hvardera skuldran och lyfte upp honom. Därpå släppte de honom, och han föll till marken som en säck lumpor.

Han rycktes upp igen, skakades och fick både stryk och stränga tillsägelser att resa sig upp.

»Jag mår bra», mumlade Jim; »hit med din skallra! Låt honom bita — hvem bryr sig om det? Whisky skall bota't — tag hit whiskyn!»Efter ytterligare tämligen hårdhändt behandling, vaknade mannen ändtligen så mycket till besinning, att han kunde ragla framåt, delvis stödd på sina två vänner, af hvilka den ene tog hand om hans bössa.

»Om jag vetat, att det icke var någon fara med honom», sade Altman förargad, »skulle han icke hafva fått en droppe af mig. Den ende man, som kunde gifva oss de upplysningar vi behöfva, är ju nu liksom död för oss.»

Sällskapet gick framåt alldeles på samma sätt som förut under dagens lopp, utom att ännu större försiktighet iakttogs. De gifta kvinnorna höllo sig i midten och deras män tätt intill dem. Hastings tog ledningen, såsom han alltid gjorde i Boones och Kentons frånvaro, och hade icke gått långt, förrän han märkte, att de följde en upptrampad stig. En af karlarna på hans högra sida och en annan på hans vänstra hade några ögonblick förut märkt detsamma. De tre gångstigarna löpte jämte många andra längre fram tillsammans till en.

Dessa voro de förut omnämnda spår, som gjordes af de vilda djuren på deras väg till sleket, som låg ett stycke på andra sidan om Skallerormsklyftan. Flyktingarna voro nu helt nära detta illa beryktade ställe, och ansvaret för sällskapets räddning hvilade nu helt och hållet på Weber Hastings' skuldror. Denne höll sig alltid minst femtio fot framför sin närmaste följeslagare.

Hastings uppfångade plötsligt ett svagt prasslande ljucl rakt framför sig. Han stannade genast och lyssnade. Det hördes i nästa ögonblick längre åt höger. Han visste, att det härrörde från en af shavanerna, ty icke ens dessa kunde med all sin skicklighet röra sig i detta mörker fullkomligt ljudlöst.

Plötsligt förnam han ett ljud af helt annat slag. Det var, som om något gled fram öfver löfven och åtföljdes af ett sakta surrande, hvilket Hastings genast igenkände, ty hanhade ofta hört det förut. Ingen af våra läsare, som en gång hört skallerormens varning, kan misstaga sig, då han hör den för andra gången. Det var ett af dessa olycksbringande kräldjur, som korsade flyktingarnas väg liksom för att visa dem, huru väl namnet passade för den klyfta, som de nu närmade sig.

Det besvärligaste hindret vid detta osäkra trefvande bland träden var det tillstånd, i hvilket Jim Deane befann sig. Denne hade tagit en alltför stark dosis af universalbotemedlet emot skallerormsgiftet. I nyktert tillstånd var han en af Västerns tappraste och skickligaste spejare och stod särskildt högt i gunst hos kapten Bushwick, hos hvilken han gjort en mödosam och farlig tjänst.

Men naturligt nog var han nu en helt och hållet annan person, nästan en motsats till sig själf. För att eskorten skulle få fria händer att sköta sitt maktpåliggande värf, togo Georg Ashbridge och hans fader hand om Jim, och sedan de åtagit sig uppdraget, hade de intet annat att göra än att »frakta varan».

Efter åtskilliga fall började Deane att hämta sig något och försökte gå med mindre hjälp, ehuru han ännu raglade från den ena sidan till den andra och stödde sig tungt på dem båda. Han mumlade och pratade oupphörligt dels för sig själf, dels med dem, som hjälpte honom.

»På väg till klyftan — det är bra», mumlade han, då de voro helt nära sin bestämmelse; »måste gå till fästet; det är platsen för så'nt folk som ni.»

Spejaren stannade så plötsligt, som om han stött mot en trädstam. Trots hans osammanhängande tal började en svag förnimmelse af hans tillstånd tränga sig på honom. Han insåg på ett dimmigt men alltmera tydligt sätt nödvändigheten af att slita sönder den slöja, som fördunklade hans hjärna. Genom ständigt upprepade ansträngningar fick han mera styrka.Under det han försökte stå för sig själf, såg han sig omkring i mörkret på sin äldre följeslagare och frågade:

»Hvart gå vi?»

»Vi försöka att uppnå blockhusfästet, men det är långt dit. Vi äro nu alldeles invid Skallerormsklyftan.»

»Det är bra», upprepade Deane och stapplade framåt igen; »på väg till fästet — vårt fäste.»

Jim Deane hejdade sig åter lika tvärt som förut och blinkade och stirrade under fåfänga bemödanden att

genomtränga det mörker, i hvilket de alla voro inhöljda. Hans följeslagare märkte, att han nu var i stånd att hålla sig upprätt utan någon hjälp af dem.

»Kan ni inte skaffa ett ljus?» frågade han, med hjärnan ännu omtöcknad; »för mörkt att se; skaffa ett ljus, så skall jag visa er fästet.»

Sällskapet var nu så nära Skallerormsklyftan, att Weber Hastings beslöt, att man icke skulle gå närmare. De måste afvakta Kentons ankomst, innan de gjorde något vidare.

Småningom och med mindre svårighet, än man kunnat vänta, samlade spejaren alla sina män omkring de båda familjerna, hvilka de åtagit sig att föra till blockhusfästet. Ehuru de knappt kunde urskilja hvarandras gestalter i mörkret, hade de dock inom några minuter förvissat sig om att ingen saknades. Alla voro där, men ack! huru länge skulle man kunna säga detta? »Vi äro så nära Skallerormsklyftan», förklarade Hastings, »att om vi gå hundra steg längre, skola vi rusa rätt in i bakhållet, som de kanaljerna utlagt för oss.»

»Hvad är att göra?» frågade herr Altman med dämpad röst.

»Vi skola flytta oss litet längre ned för sluttningen till flodkanten och vänta på Kenton eller Boone; en af dem måste vara här inom ett ögonblick.»

Herr Ashbridge omtalade nu, hvad Jim Deane hadesagt på sitt sluddriga sätt. Denne började nu nyktra till, och innan man hann fråga honom, sade han:

»Gossar, ni tro, att jag inte vet, hvad jag säger; jag är inte fullt så nykter, som jag borde vara, men att jag inte skulle veta, hvad jag säger, däri tar ni miste, och jag skall genast bevisa er det.»ELFTE KAPITLET.

Väntan och ovisshet.

Igjleane hade under de sista minuterna hastigt återvunnit väldet öfver sina själsförmögenheter. Den friska luften, den oupphörliga kroppsrörelsen och det gryende medvetandet om en öfverhängande fara, allt detta i förening hjälpte honom att blifva herre öfver den lömske fiende, som han tagit inom sina läppar och som beröfvat honom hans förstånd.

Nu voro till och med hans vänner öfvertygade, att han icke talade på måfå, och att han hade ett särskildt skäl för sina ord, då han talade om »fästet», som låg i närheten.

»Nå Jim», anmärkte Hastings med en hviskning, då sällskapet i mörkret samlat sig omkring karlen, »jag hoppas, att du nu förstår vårt läge bättre än för några minuter sedan. Visa oss vägen, och vi vilja följa dig, men kom ihåg, att dina ögon icke äro af stor nytta för dig just nu.»

»Jag — jag tror, att jag känner igen trakten. Floden där till vänster, huru långt härifrån är den?»

»Ungefär hundra steg — kanske litet mera.»

»Jag trodde just det, och Skallerormsklyftan ligger till höger ofvanför oss. Nåväl, rakt framför oss nedanför sluttningen mot stranden, finns en mängd grenar, ris och stenar, som vi förde tillsammans för några månader sedan, då dekanaljerna ansatte oss och så när hade gjort ända på oss allesammans. Om vi måste göra halt, är det rätta platsen.»

»Visa vägen då, ty det dröjer icke länge, förrän det packet märker, att vi hafva stannat.»

Spejaren — han raglade icke längre — tog nu ledningen om hand med en tvärsäkerhet, som visade, att han var herre öfver situationen. Då de nu ryckte framåt, lutade marken starkt nedåt floden. Skogen var mycket gles, men buskarna växte så tätt, att det var omöjligt till och med för spejarne att bana sig väg i mörkret utan att åstadkomma något buller, som säkert skulle förråda deras rörelser för indianerna.

Men lyckligtvis hade de icke långt att gå för att komma till sin bestämmelseort. Hastings, som blott befann sig ett par steg bakom Deane, märkte snart, att han hade stannat.

»Nu äro vi framme», hviskade vägvisaren; »skicka bud till dem, som äro bakom, att de se sig för, så att de icke

snafva, ty marken är mycket ojämn här omkring.»

Sällskapets anförare gaf en vink åt sina män, hvilka genast uppfattade sakernas läge, och dessa i sin tur hjälpte Ashbridges och Altmans att komma in i den särdeles enkla befästningen. Oaktadt den yttersta försiktighet inträffade ett och annat missöde, som framkallade små utrop af förskräckelse.

Snart hade alla fått klart för sig, att de befunno sig på den plats, där Deane och hans kamrater några månader förut sökt hålla stånd emot Pantern och hans shavaner. Spejarne, som förutsett en förtviflad strid, hade begagnat den korta tid de haft till sitt förfogande för att uppkasta några förskansningar.

En ask, som blifvit splittrad af blixten, hade varit till mycken nytta och, så att säga, lagt granden till fästet. Stammen hade blifvit afsliten, och den kvarstående delen med sina nållika spetsar reste sig omkring tolf fot öfvermarken. Stycken af några stora grenar hade tagits till hjälp, och ett kullfallet träd några steg längre bort var af oberäknelig nytta, ehuru dess stam var mindre än en fot i diameter. Vidare funnos rundt omkring på platsen några stora kullerstenar. Under vanliga förhållanden skulle ett dussin karlar tvekat att försöka flytta dem, men med för-tviflans kraft hade de rullat dem till sina platser, där de väl motsvarade sitt ändamål.

Resultatet af all denna brådska och dessa ansträngningar hade blifvit en mycket enkel och ofullständig befästning, som utsträckte sig i en oregelbunden cirkel åt höger och vänster från det splittrade trädet, tills den inneslöt en yta, hvars största genomskärning var ungefär trettio fot. Den bildade dock icke en fullständig cirkel, ty på flodsidan fanns en öppning lämnad för att i nödfall hålla reträtten fri.

När ställningen blef ohållbar, hade de få återstående försvararne af alla krafter skyndat ut genom denna öppning för att rädda sina lif undan Panterns och hans krigares oemotståndliga anfall. Sådan är i korthet beskrifningen på »fästet», dit flyktingarna fördes, då den tidpunkt var inne, att de icke längre kunde dölja sin afsikt att alldeles lämna Skallerormsklyftan ur räkningen.

Femton eller tjugu minuter begagnade flyktingarna till att »lokalisera» sig. Med andra ord, de undersökte, så godt det lät sig göra, de närmaste omgifningarna för att finna det bästa sättet att försvara sig mot shavanerna, hvilka säkert icke skulle lämna dem i fred lång stund. Framför allt var det nödvändigt, att Hastings och hans män blefvo hemmastadda på platsen, och med Deanes tillhjälp var detta snart gjordt. Snart kunde Hastings anvisa sina män deras bestämda platser, hvarpå han förde de öfriga till ett ställe i närheten af den splittrade asken. Han förvissade sig om att alla hörde, hvad han sade, ehuru han hviskade så sakta,att en lyssnande shavan icke skulle hafva hört hans ord på en alns afstånd.

»Ni förstå, mina vänner, att denna plats endast är en nödfallsutväg; vi kunna skatta oss mycket lyckliga, att Jim blef nykter i så god tid, att han kunde visa oss vägen hit. Detta är det säkraste stället, och här kunna kvinnor och barn stanna, tills vi lämna platsen.»

»Och när kommer det sannolikt att ske?» frågade herr Altman.

»Det kan jag icke säga, förrän Kenton kommer tillbaka; det kan icke dröja länge, förrän han är här.»

»Men antag, att något händer honom och Boone», anmärkte herr Ashbridge.

»Ni har redan förut framkastat något sådant. Boone och Kenton äro alltid utsatta för händelser, men att de båda skulle försvinna — något sådant är helt enkelt omöjligt.»

»Det kunde hända», sade unge Ashbridge, hvilkens tro på de stora gränsjägarne var lika stark som Hastings’, »men det är så osannolikt, att det knappt lönar mödan att tala därom. Om jag förstår saken rätt, måste vi dröja här, tills Kenton kommer tillbaka.»

»Ni har träffat spiken på liufvudet, unge man. Som ni ser, kunna ögonen inte vara till stor nytta nu, och ni måste därför göra ert bästa för att använda öronen.»

»Jag kan se litet», sade Agnes Altman, »och jag skulle tro, att våra ögon kunna hjälpa oss nästan lika bra som våra öron.»

»Ni bär ett klokt hufvud på edra skuldror», sade spejaren beundrande. »Allt, hvad vi behöfva komma ihåg, är, att de kanaljerna svärma omkring oss på alla sidor, och där bara en finnes, där kan man vara säker, att han försöker något spratt. Håll bara ögon och öron öppna!»

»Men ni menar väl icke», sade herr Ashbridge, att herr Altman och min son skola stå på den här fläcken hela tidenendast för att hålla oss sällskap, då hvarenda man behöfves för att bevaka ingångarna till den här inhägnaden?»

»Jag medger gärna, att jag tänkte det, men nog kunna vi behöfva er, om ni vilja.»

»Vi påyrka det med bestämdhet», inföll herr Altman hastigt.

»Kom då med mig!»

Spejarnes anförare gaf nu Altman och Ashbridge, både den äldre och yngre, deras bestämda platser. De hade hvar sin bössa och hade helt enkelt att göra sitt yttersta för att tillbakaslå hvarje försök till öfverrumpling af shavanerna, hvilka, om de icke redan hade snokat reda på deras vistelseort, helt säkert snart skulle göra det.

Hastings’ order till sina män innehöllo endast den föreskriften, att så snart de upptäckte en indian, de blott skulle vänta så länge, att de voro säkra att icke hafva misstagit sig, och sedan skjuta ihjäl honom.

»Ingen kanalje får skonas vid ett sådant tillfälle som detta», sade han betydelsefullt, »och om någon är nog lycklig att fälla Pantern, så är han lika mycket värd som ett dussin andra krigare.»

Då alla de manliga medlemmarna af sällskapet hade intagit sina platser, lågo de nedhukade bakom rullstenar, trädgrenar och jordvallar inom den oregelbundna cirkeln och voro åtskilda från hvarandra af mellanrum, som växlade från två till fyra alnar.

Vare sig med afsikt eller icke placerade Hastings Georg Ashbridge strax till vänster om Agnes Altman, medan hennes moder, fru Ashbridge och Mabel befunno sig alldeles i närheten. De förlofvade voro så nära hvarandra, att de utan fara då och då kunde utbyta en hviskning. Då den ena af dem höjde hufvudet, kunde den andra urskilja de svaga konturerna af den älskades ansikte.

Fastän den tillfälliga tillflyktsorten var en särdeles stor

lycka för de nödställda flyktingarna, erbjöd den Hastings och hans erfarna spejare åtskilliga anledningar till oro. Månen visade sig snart på himmelen, men de hastigt framilande molnen gjorde dess sken osäkert och vilseledande. Ena stunden kunde ett föremål urskiljas rätt långt ute på floden, i nästa ögonblick åter behöfdes det ett par skarpa ögon för att upptäcka en kanot på halfva det afståndet. Men mera oroande än allt annat var den västliga vinden. Denna blåste oafbrutet och med stor våldsamhet rakt uppåt floden. Den suckade bland träden och satte grenarna i rörelse, så att det ständigt prasslade i dem. Detta var uteslutande till indianernas fördel, ty utan någon särskild försiktighet kunde de komma den lilla befästningen så nära de ville med ringa eller ingen fara att upptäckas. Och att de genast skulle begagna sig af denna omständighet, därom kunde man vara öfvertygad.

Hastings hade icke glömt att påminna sina vänner om att de när som helst kunde vänta Simon Kentons och möjligen Daniel Boones ankomst. När de nalkades, skulle de göra det lika ljudlöst som Pantern själf, och man kunde icke vara nog försiktig för att icke i mörkret förblanda dem med fienderna. Men alla insågo denna fara och skulle nog icke utsätta sig för att skada sina vänner. Dessutom kunde man vara öfvertygad därom, att Kenton och Boone i tid skulle gifva sin ankomst tillkänna genom någon signal, som alla spejarne kunde förstå.

De flesta männens sömn hade under de sista tjugufyra timmarna varit mycket knapphändig och oregelbunden, men läget var så spännande, att man icke behöfde frukta, att några skulle falla i sömn, förrän faran var öfver. Om någonting var säkert, var det, att vaksamheten inom den lilla kretsen icke skulle slappas, så länge den var nödvändig.

Fruarna Ashbridge och Altman sutto med ryggarna emot den splittrade asken, och Mabel, som föga

förstodanledningen till den nedslagenhet, som hvilade öfver sällskapet, lade hufvudet i sin moders knä och försjönk snart i djup sömn. De båda äldre kvinnorna voro så nedstämda och nervösa, att, om de också då och då tillslöto ögonen, någon verklig sömn icke kom i fråga.

Men bland hela sällskapet fanns ingen, som var hurtigare än Agnes Altman. Hon hade ännu icke riktigt förlåtit sig själf sin svaghet att visa barmhärtighet mot den fångne Pantern föregående natt, då denne varit på ett hår nära alt döda hennes älskade Georg Ashbridge. Utan att röja sin afsikt för någon beslöt hon att med himlens hjälp göra något för att försona sin brottsliga oförsiktighet.

Kanske var det detta beslut, förstärkt af hennes högt uppdrifna aningsförmåga eller rättare båda delarna, som gåfvo henne kännedom om faran, innan den misstänktes af någon bland spejarne eller ens af Georg Ashbridge, hvilken satt vid hennes sida.

Agnes satt på en hög af löf bredvid sin moder och med ryggen hvilande mot en stor sten, som höjde sig några tum öfver hennes hufvud. I denna ställning tillslöt hon ögonen. De voro henne till ingen nytta, och genom att tillsluta dem kunde hon koncentrera alla sina själsförmögen-heter i hörseln.

Medan hon nu satt så och hela hennes själ var upptagen af att lyssna, blef hon plötsligt medveten om något hemskt: på andra sidan om stenen, knappt tre fot från henne befann sig någon, och att denne någon var en shavan, var lika säkert, som att hennes namn var Agnes Altman,TOLFTE KAPITLET.

Kriget flyttas till »Afrika».

fj jetro Juggens, herr Altmans groflemmade tjänare, den ^ mörkhyade ynglingen med en Herkules’ styrka, ett barns förstånd och en skicklighet att handtera bössan, som knappast öfverträffades af Kentons eller Boones, hade en egendomlig men viktig roll att spela i de följande händelserna. Läsaren måste därför hafva öfverseende med oss, om vi då och då afvika från de mera allvarliga händelsernas stråt för att följa den mans handlingar och äfventyr, som redan gjort sina vänner en så utmärkt tjänst, efter hvad vi redan berättat i »Ljudlösa steg».

Simon Kenton bannade många gånger sig själf, därför att han tagit Jetro med sig på den färd, som han företog för att efterforska kanoten; och dock gaf denna, som det syntes, obetänksamma handling ett förändradt lopp åt de händelser, som nu med rask fart följde på hvarandra, och blef upphofvet till en af de märkvärdigaste tilldragelser, som stå i samband med Ohios och Kentuckys romantiska historia.

Utan den ringaste tanke på den olycka, som han sannolikt skulle åstadkomma, gick Jetro Juggens, såsom läsaren redan vet, rundt omkring hyddan, gick in genom dörren,drog in snöret till regeln, slukade nästan allt bröd, som fanns kvar, och lade sig därpå att sofva.

Han hade under de sista tjugufyra timmarna lyckats få så mycket sömn, att han icke behöfde mera af det slaget. Följaktligen hade han icke sofvit fullt en timme, då han öppnade ögonen och var så fullkomligt vaken, som han någonsin varit i hela sitt lif.

Rummet var mörkt, och han var så förvirrad, att han på en stund icke kunde få klart för sig, hvar han befann sig. Han reste sig upp i sittande ställning, gnuggade ögonen och stirrade ut i mörkret.

»Mig undra, om detta vara pråmen å mig vara i lastrummet?» frågade han sig själf.

Men ett ögonblicks eftertanke återförde i hans minne, hvad som händt.

»Du min skapare! Mig undra, om något händt massa Kenton!» utropade han, i del han rusade upp och störtade hufvudstupa öfver en af lådorna, som han icke kunnat urskilja i mörkret.

»Ingen kunna veta, hvad han komma i för bryderi, då inte hafva mig att vakta å taga vård om honom. Mig vara rädd mig komma för sent att hjälpa honom.»

Han ämnade just öppna dörren och skynda ut, men i

detta ögonblick uppfångade hans näsborrar den retande lukten af brödbullar, bland hvilka han nyss förut anställt

så stor förödelse.

»Mig vilja minnas mig äta något af detta, innan taga

den lur, men mig inte vara riktigt säker. Inte nödigt göra

misstag, å mig känna svår hunger.»

Det fanns ännu tillräckligt med mat för att förse honom med ett nytt mål, och han dröjde icke att använda sina makalösa tänder och sina starka käkar för att skaffa sig ett sådant. Hans bössa stod lutad mot väggen nära dörren, där han lämnat den. Han tog den i handen och tänkteöppna dörren och gå ut, då han för första gången genomilades af en rysning. Han hörde nämligen någon försöka att öppna dörren.

Han visste, att det var en fiende, ty Kenton, den enda vän, som han hade i grannskapet, skulle aldrig hafva sökt honom där. Som regelsträngen var indragen, var det omöjligt att öppna dörren utifrån utan att använda våld. Icke desto mindre var det någon, som oupphörligt knuffade på den, så att man icke kunde misstaga sig om afsikten.

»Hvem där?» frågade Jetro i sin djupaste bas och höll sin bössa i beredskap för att använda den, om indianen lyckats skaffa sig inträde.

Intet svar följde, men påtryckningarna utifrån upphörde för en minut för att strax därpå återtagas mera försiktigt än förut.

»Gå därifrån, mig säga, eller mig vilja skaffa er obehag», ropade ynglingen med högre röst, som var ämnad att låta så hotande som möjligt.

Åter upphörde knuffandet, och allt blef tyst.

Jetro hörde vinden blåsa starkt omkring hyddan och bland träden där bakom. Som hyddan stod midt på uthuggningen, var den icke alls beskuggad, utan de trånga fönstren voro klart upplysta af månskenet. Ynglingen kastade en förstulen blick genom dem och började nu först klart inse det svåra misstag han begått, då han varit olydig mot Kenton. Om han lydt denne, skulle han icke hafva varit i sin nuvarande svåra belägenhet.

Men det var nu för sent att ångra sig. Det enda han kunde göra, var att slå sig igenom så bra han förmådde. Han tog ett steg närmare dörren, böjde på hufvudet och lyssnade. Tryckningen emot dörren hade upphört, och han uppfångade ett mummel af röster och några afbrutna meningar, som uttalades. Men hvad som sades, kunde han icke uppfatta.»Hvarför de inte vara hyfsadt folk?» frågade han sig själf, »eller tala amerikanska, så en bildad karl kunna förstå dem? Mig inte veta, hvad de tala om, å de' låta, som om de inte veta de' självfva.»

Han insåg dock, att ingen omedelbar fara förestod. Ett dussin kraftiga shavaner skulle icke kunna bryta upp dörren, och fönstren voro, såsom vi redan påpekat, så smala, att ingen fullvuxen människa kunde tränga sig igenom dem.

Men i alla fall var något otyg på färde vid ett af de bortre fönstren — just det, genom hvilket Jetro samma morgon hade skjutit sitt skott med en så olycklig verkan. Faran flyttades från dörren till fönstret.

Ynglingen stod midt i det nedre rummet med bössan i hand och vaktade och lyssnade. Månen stod på himmelen just så, att den bakre delen af byggnaden upplystes mera klart än någon af de andra sidorna. Då Jetro uppmärksamt höll sina blickar riktade åt det hållet, märkte han ett mörkt föremål, som långsamt skymtade förbi fönstret.

»Hvad för rackartyg detta vara?» mumlade han. »Se ut som en tomtegubbe, men mig veta de' vara injan.»

Då föremålet syntes i den osäkra belysningen, var dess likhet med en indiankrigares hufvud så slående, att hvarje tvifvel försvann ur Jetro Juggens' själ.

»De' mig just vänta på», tänkte han, i det han lyfte bössan till ögat, tog så godt sikte han kunde i mörkret och fyrade af.

Knallen af bössan i det tillstängda rummet var så bedöfvande, att det ringde i hans öron, men han var så säker på

att han skjutit rätt, att han genom röken såg ut i den månbelysta öppningen för att få se verkan af skottet.

»Mig inte höra något tjut, men förmodligen hans skalle flyga af, innan han hinna släppa ifrån sig krigstjutet, som massa Kenton säga, att injanen alltid upphäfva, innan han få sin sista sjukdom— barmhärtige himmel! Hvad detta vara?»Kunde han tro sina ögon? Hufvudet, på hvilket han skjutit på endast några fots afstånd, hade icke försvunnit. Där var det, och dess ägare stirrade på honom med samma intresse, som han från början visat.

»Kors i all världen! Mig veta, mig träffa honom,

efter mig inte kunna skjuta bom, när mig försöka. Han

måste hafva ett lika hårdt hufvud som mitt —»

Om Jetro Juggens blef förskräckt öfver det, som nyss inträffat, höll han nästan på att springa i luften af förskräckelse öfver det, som följde, innan han afslutat den tanke, som han hade i hufvudet. T den trånga fönsteröppningen, genom hvilken han blickade ut, insköts mynningen af en bössa och ett vapen affyrades, hvars kula gick så nära honom, att den snuddade vid hans öra.

Med ett tjut af förskräckelse hoppade ynglingen en fot upp i luften och sprang åt sidan. Ingen kunde hafva varit närmare döden än han, och han insåg det.

»Sakerna börja blifva mera invecklade», mumlade han,

i det han gick åt ena sidan af rummet och började ladda

om sin bössa, så godt han kunde i mörkret.

Huru dumt Jetro än kunde bära sig åt och huru slö han var i många fall, förstod han dock, huru allt hade gått till. Det, som han trott vara hufvudet af en indian, var endast ett föremål, som den krypande krigaren hade visat för att narra honom att skjuta af sin bössa, och listen hade lyckats. Genom elden från negerns bössa hade shavanen fått klart för sig, hvar han stod, och det var just detta han ville. Han dröjde därför icke med att skjuta och förfelade målet endast på en hårsmån nära. Sålunda vann man icke på någondera sidan något resultat.

Jetro väntade några miriute r för att utforska nästa rörelse af sina fiender. Då ingenting visade sig, vågade han sig på att speja genom de olika fönstren. Som han själf var insvept i ogenomträngligt mörker, kunde han ickeEtt vapen affyrades, hvars kula gick så nära honom, att den snuddade vid hans* . . ;

.ses af indianerna, ehuru de möjligen kunde höra honom. I alla händelser sköts icke vidare något skott emot honom, ej heller kunde han upptäcka något, som gaf honom den minsta upplysning om hvad hans fiender företogo eller hvad de ämnade förelaga. De kunde möjligen befinna sig alldeles i närheten, men han kunde icke se en skymt af dem.

»Detta börja blifva allvarsamt», tänkte Jetro och lutade sig mot väggen för . att kunna tänka mera klart. »Mig vara rädd, något kunna hända massa Kenton, å om han inte komma tillbaka å inte mig heller, hvad skola blifva af allt folket? Mig förmoda, de vara ihjälpinade af ängslan vid de’ här laget.»

Då det nu såg ut, som om det skulle blifva omöjligt för honom att på länge lämna hyddan, växte den svarte ynglingens ifver att göra det för hvarje minut, tills han slutligen fattade det beslutet att göra ett försök utan att bekymra sig om, hvilka följder det kunde medföra för honom själf.

Men Jetro kunde icke därhän glömma den mänskliga naturens första lag, att han icke en lång stund tvekade och öfverlade med sig själf, innan han tog det afgörande steget.

»Mig kunna lämna dörr’n öppen», tänkte han, »så om hedningar stryka omkring här ute å vänta på tillfälle att skjuta mig, mig kunna springa tillbaka å stänga dörr’n midt för deras näsa. Om mig inte se dem, förr än vara för sent att springa tillbaka, mig kunna dyka in i skogen å gömma mig.»

Allt detta lät ju ganska bra, men den unge mannen kunde icke förbise en sak: i fråga om snabbhet kunde han icke mäta sig med någon af shavanerna. De kunde springa fatt honom, innan han hunnit blinka.

För en så oerfaren man som Jetro var det omöjligt att gissa sig till de röde männens afsikter. Det var, minst sagdt, .egendomligt, att ett par af dem dröjt kvar i hyddansgrannskap efter nybyggarnes affärd till blockhusfästet. Icke ens Simon Kenton kunde hafva gissat sig till deras afsikter.

»De inte hafva sett mig gå in», tänkte Jetro, »för då de hafva ropat mig an å frågat, hvad mig snoka efter; mig hafva gifvit dem på den käft, å där hafva blifvit krakel och slagsmål.»

Ynglingen stod en lång stund lutad mot väggen, försjunken i djup eftertanke; därpå suckade han.

»Mig inte vara van att tänka så hårdt; de' matta

ut mig.»

För att söka bot härför trefvade han sig fram några steg till den stora brödlådan. Där fanns tillräckligt med bröd för att skaffa en person med vanlig aptit ett god t mål, men då han slutat, fanns ingenting kvar.

»Uff! De' lifva opp mig. Känna mig starkare nu — mig vilja tänka lite hårdare — barmhärtige himmel! Mig hafva funnit de'!» utropade han och tog ett skutt i sin hänryckning. »Hvarför mig inte tänka på de' förut? Mig vilja hålla en af de här lådorna öfver mig, så de inte se

något af mig, å sedan gå ut ur huse' å tvärs öfver till

skogen. Då mig vara där, mig slunga lådan å springa. De' vara sättet, så sant mig vara född!»TRETTONDE KAPITLET.

Motgång på motgång.

edan Simon Kenton begifvit sig på återväg till sina vänner med kanoten, som han så behändigt stulit från den sömnige shavanen, ägnade han icke den ringaste tanke åt Jetro Juggens. Ynglingen hade genom sin egen olydnad blifvit skild från spejaren, och denne ansåg sig först och främst hafva skyldigheter mot flyktingarna, hvilka, såsom vi redan sagt, väntade honom med otålighet en mil längre bort.

Det var under första delen af sin färd, som Kenton hade sitt korta men afgörande möte med den krigare, som tagit kanoten från den plats, där han blott några minuter förut lämnat den.

Spejaren blef öfverraskad och för sina vänners räkning äfven något orolig öfver två omständigheter, som därvid kommit i dagen. Den indian, som så dyrt fick plikta för det lilla puts han tänkte spela den hvite mannen, var icke den, som satt vid stranden i närheten af uthuggningen, när kanoten togs af Kenton. Detta bevisade, att mer än en shavan var nere vid floden emellan flyktingarna och hyddan. Kraxandet från Ohio-sidan visade, att indianernas kattögon vakade äfven på denna sida, och däraf kunde man sluta sig till att shavanerna voro långt talrikare än vare sig Boone eller Kenton tänkt sig.»Wa-on-mon har gjort ett godt arbete», tänkte Kenton, »sedan han smög sig bort i stället för att möta mig och göra upp vår sista träta. Daniel har rätt, då han säger,

att skälet, hvarför Pantern gjorde så, icke var fruktan för mig, utan att han ansåg sig hafva utsikt att göra ett bättre kap än genom att endast förpassa Sime Kenton till en annan värld. Det är detta han nu står i begrepp att göra, och

han har mycket stora utsikter att lyckas i sitt förehafvande.»

Signalen från Ohio-stranden och mötet med rödskinnet befriade spejaren från all tvekan med afseende på kanoten. Han drog den ur vattnet upp på torra landet, lade åran

och bössan på dess botten och släpade den med stor möda

mellan träden, tills han kom på andra sidan om den öppna stranden, där han åter sköt ut den, sedan han förvissat sig om att den icke tagit någon skada af det omilda behandlingssättet.

»Jag hoppas, att det icke finns många sådana platser», mumlade han, då han tog åran i sin hand, »ty i sådant fall kommer den här gamla båten att taga skada.»

Men natten var i annalkande, och med mörkrets inbrott skulle sådana försiktighetsmått blifva öfverflödiga.

Dessutom blåste vinden nu så starkt uppåt floden, att man icke längre behöfde hysa samma öfverdrifna fruktan för att göra något buller med åran.

Till Kentons stora missräkning hade han icke rott mera än ungefär hundra alnar, förrän han kom till en annan plats af alldeles samma slag. Denna öppning var dubbelt så bred som den förra och erbjöd ej det minsta skydd mot upptäckt. Han hejdade kanoten vid kanten af öppningen och dröjde några minuter, medan han tog en öfverblick öfver trakten och öfvertänkte det bästa sättet att gå till väga.

För de flesta personer kan det synas, som om det varit en öfverdrifven försiktighet af Kenton, då han tvekadeatt drifva fram sin kanot öfver det öppna vattnet. Att det fanns någon dold fiende, som smög i skogarna och hade sina ögon fästa på den öppna sträckan i vattnet i väntan på att få se Kenton komma roende, var en gissning, som gränsade till det orimliga. Det var nästan vidskepligt att antaga något sådant. Simon Kenton var en allt för bepröfvad jägare för att räkna med sådana möjligheter. Men den obehagliga verklighet, som han måste taga i betraktande, var, att man hade följt honom ända från afröjningen, och han var öfvertygad, att den signal, som hördes från andra sidan af Ohio och liknade en kråkas kraxande, syftade på honom. Det tycktes därför råda ett hemligt förstånd mellan shavanernas spejare på Ohio- och Kentucky-sidan af floden.

Men såsom sakerna stodo, beslöt Kenton att icke åter draga upp kanoten på land. I det tilltagande mörkret kunde han lätt skada farkosten, så att den icke kunde repareras och inom en kort stund skulle själfva mörkret lämna honom det skydd han behöfde.

Vinden dref vattnet mot stranden i krusningar och små vågor, hvilka skvalpade emot kanoten och ändan af åran, då den hölls orörlig i vattnet. Längre ute i floden var vattnet så upprördt, att det skulle hafva varit besvärligt äfven för en stark simmare att arbeta sig fram. Kenton beslöt att stanna, där han var, en kort stund, d. v. s. tills mörkret blef tillräckligt, för att han skulle våga sig öfver den öppna platsen utan den farhåga, som nu gjorde hans seniga armar orörliga.

Då han satt så med alla sina sinnen i spänning, varse-blef han de obestämda konturerna af något stort föremål på flodens yta. Det rörde sig tämligen hastigt med riktning från Ohio-stranden till Kentucky-landet och styrde mot en punkt, som endast låg på kort afstånd ofvanför den plats, där han satt och väntade på mörkrets inbrott.Vid en blick på föremålet märkte han, att det var en indiankanot med åtskilliga krigare. Om icke vinden och vattnet hade åstadkommit ett sådant dån, skulle han hafva hört doppandet af årorna, ty roddarne gjorde intet försök att hålla sin färd hemlig.

»Det ser ut, som om de icke anade, att någon af oss är åt det här hållet», tänkte Kenton med stor lättnad. »Om de kanaljerna anade, att Sime Kenton ströfvade omkring någonstädes i närheten, skulle de allt vara en smula försiktigare. »

Som det nya sällskapet styrde en kurs, som skulle föra dem närmare flyktingarna, beslöt spejaren att om möjligt söka efterforska deras afsikter. Efter en minuts eftertanke fick han klart för sig, att det var större risk att följa shavanerna i sin kanot än till fots. Han misstänkte, att sällskapet ämnade landstiga. Han kunde röra sig mera fritt och obesväradt bland träden och återvända till båten, när han ville.

Följaktligen steg han efter ett ögonblicks tvekan ut ur kanoten och drog den så långt upp på stranden, att det icke var någon fara för att den skulle blifva bortförd af strömmen. Med de snabba och ljudlösa steg, för hvilka han var bekant, skyndade tian utefter stranden i riktning mot det läger, där hans vänner voro samlade och otåligt väntade på hans ankomst.

Men nu fick spejaren erfara en missräkning. Han hade antagit, att shavanerna i kanoten skulle styra direkt till stranden eller också ro uppför strömmen med så måttlig fart, att han utan svårighet skulle hinna om dem, men at ett eller annat skäl sköt kanoten nu fram med minst dubbelt så stor hastighet, som han väntat. Hade Kenton varit i sin kanot, skulle det blott hafva kostat honom ringa ansträngning att följa de andra på ett tillräckligt afstånd och ständigtvara färdig att vid första fara att blifva upptäckt söka skydd under de öfverhängandé grenarna.

»De komma icke att landa förrän vid Skallerorms-

klyftan eller kanske ännu längre bort», tänkte han, »och jag förspiller endast tid genom att ströfva omkring här bland träden.»

Sådana män som Kenton låta handling genast följa på ett beslut. Han vände om och skyndade genom skogen till den plats, där han endast en kort stund förut hade lämnat kanoten.

Till hans stora bestörtning var den borta.

Han trodde knappt sina ögon, men en hastig undersökning öfvertygade honom snart, att han sett rätt. Han var för erfaren jägare för att misstaga sig om platsen, som ju för öfrigt befann sig alldeles vid kanten af det öppna vattnet, som han tvekat att färdas öfver. Båten hade emellertid funnits där mindre än en kvarts timme förut; nu stod den ingenstädes att upptäcka. Som han gjort sig stort besvär med att draga den så långt upp, att den icke skulle kunna bortföras af strömmen, återstod endast en förklaring: en shavan, eller flere, hade stulit den.

Vi tro knappt, att Simon Kenton i hela sitt Iif varit mera förbittrad, ty han hade blifvit öfverlistad med en slughet, som gaf en svår stöt åt hans stolthet. Sedan han befriat sig från den indian, som försökt spela honom precis samma puts, hade han trott, att saken därmed vore slut. Han hade aldrig föreställt sig, att en ny fara af samma slag kunde hota honom.

Hvad som ännu mera ökade bitterheten af hans förödmjukelse, var den öfvertygelse, till hvilken han dock kommit utan några verkliga grunder, att den indian, som nu öfverlistat honom, just var samma shavan, från hvilken kanoten blifvit bortsnappad, medan han tog sin middagslur. Denna förmodan grämde honom mera än allt annat.Men huru förargad, förtviflad och förödmjukad Simon Kenton än kände sig, var han icke den man, som förslösade minuterna i fåfäng klagan. Då det förra försöket att öfverlista honom till sist misslyckats, insåg han icke, hvarför det andra skulle hafva bättre framgång. Han skyndade därför ned till stranden så fort han kunde bana sig väg i mörkret.

Men den senare delen af programmet upprepades icke från förra gången. Hvem den smygande tjufven än var, som stulit kanoten från den intet ondt anande spejaren, var han för klok att begå sin företrädares ödesdigra misstag. I stället för att dröja i närheten af stranden hade han styrt ut på det öppna vattnet eller framdrifvit båten med en sådan hastighet, att han snart var utom all fara för den hvite mannens vrede. Därför upphörde Kenton snart med sin fåfänga förföljelse i den tron, att båten var ohjälpligt förlorad.

»Jag vill bli hängd, om inte den kanaljen är ett riktigt slughufvud!» mumlade han med en känsla, som gränsade till beundran för den djärfva bedriften. »Det är inte första gången som Simon Kenton blifvit öfverlistad af det där folket, men det är första gången, som jag blifvit dragen vid näsan på det viset.»

Det var en allvarsam stöt för den plan, som han uppgjort till sina vänners befrielse; ty, såsom vi kunna förstå, omintetgjordes därigenom all möjlighet att föra kvinnorna och barnen öfver till Ohio-stranden i den kanot, som släpat efter pråmen utför iloden.

Som vattnet var ganska upprördt af den häftiga och oafbrutna blåsten, hade männen äfven anledning att hysa betänkligheter mot den andra planen, som blifvit omtalad — att simma öfver strömmen med kvinnorna och barnen. Förslaget att bygga en flotte, på hvilken familjerna skulle föras öfver, stötte på det oöfverstigliga hindret, att de vak-samma shavanerna alldeles säkert skulle upptäcka det, och en upptäckt kunde endast betyda en sak: icke endast de, som befunne sig på flotten utan äfven männen, som simmade i vattnet, skulle vara så fullständigt prisgifna åt sina fiender i deras lätta kanoter, att det skulle blifva en ren lek för dessa att nedgöra hvarenda man, kvinna och barn.

Endast en skymt af hopp återstod — den andra kanoten, hvilken han hoppades finna på samma ställe, där han gömt den några veckor förut, i närheten af Skaller-ormsklyftan. Om denna icke blifvit upptäckt af indianerna, kunde den ersätta den, som han nyss förlorat.

När han sköte ut denna i vattnet, behöfde han med en af spejarne till kamrat alls icke hysa någon fruktan för sin egen person, äfven om han blefve upptäckt af shavanerna; ty de kunde drifva fram båten öfver vattnet lika fort som de snabbaste bland deras förföljare, och hade de en gång uppnått skogarna på Ohio-stranden, skulle all fara vara öfverstånden. Men vågade han hoppas på en sådan tillfällighet? Det var högst sannolikt, att någon af de smygande fienderna, som svärmade omkring öfverallt, stött på båten, om också blott af en händelse.

Detta var emellertid den enda förhoppningen; det återstod endast att undersöka, huruvida båten fanns, där den blifvit lämnad. Kenton ilade fram utefter stranden med en skyndsamhet, som stundom gränsade till oförsiktighet; men allt eftersom han nalkades Skallerormsklyftan, färdades han med större varsamhet, fastän han hade vinden och mörkret till sin fördel.

Med större ängslan, än som ofta besvärade honom, banade han sig väg till den plats, där han omsorgsfullt dolt sin kanot. Han gjorde en hastig men grundlig undersökning, och den gaf tyvärr vid handen, att den andra båten var lika ohjälpligt förlorad som den första.

FJORTONDE KAPITLET.

En objuden gäst.

11|et har redan blifvit sagdt, att Agnes Altman, där hon satt bakom den stora rullstenen i utkanten af den enkla befästningen, var en bland de vaksammaste bland alla de flyktingar, som tagit sin tillflykt dit i afvaktan på att Simon Kenton skulle skaffa dem tillfälle att fly öfver Ohio.

Vidare må erinras om den öfverraskande upptäckten hon gjorde, att en indiankrigare kröp på andra sidan om stenen endast tre fot från den plats, där hon satt och lyssnade med den mest spända uppmärksamhet. I hela sällskapet var hon den första, som gjorde denna upptäckt.

Shavanen var verkligen så nära, att det lätta buller han åstadkom öfverröstade vindens prasslande i grenarna och flodens skvalpande mot stranden, mot de nedhängande trädgrenarna och de slingrande rötterna. Hon hörde, huru hans kropp flyttade sig öfver stenens yta, och då hon lade sitt öra emot denna, uppfångade hon det lätta ljudet ännu tydligare. En fast kropp är, såsom hvar och en vet, en bättre ledare för ljudet än luften, och stenen var henne i detta fall till bättre hjälp, än hon kunnat ana.

Hvad hennes dödsfiende förehade, kunde hon icke gissa, icke heller brydde hon sig mycket om att veta det idetta ögonblick; hon tviflade i alla fall icke på att han var där för att bringa fördärf.

Den unga flickan frågade sig själf, om hon skulle underrätta Georg Ashbridge om hvad hon iakttagit. Han stödde sig nästan emot hennes armbåge, såsom vi redan nämnt, och huru kort tiden än varit, hade de redan hunnit föra ett hviskande samtal.

Men om hon talade eller rörde sig, skulle indianen på andra sidan stenen genast ana oråd och begifva sig bort. Det kan tyckas, att detta just borde vara det, som en ung flicka i hennes läge skulle önska, men Agnes ansåg, att den uslingen icke borde få undkomma på det sättet, åtminstone icke utan att han och hans folk hade fått en välbehöflig läxa. Hon beslöt därför att hålla sig lugn och vänta på sakens vidare utveckling.

Nästa steg, för hvilket hon beslöt sig, är kanske utmärkande för hennes ålder och kön, åtminstone var det ett drag af oförsiktighet, som nästan kan jämföras med den svaghet hon visade, då hon satte knifven i Panterns hand. Allt nog, hon beslöt att kasta en blick öfver stenens kant för att få veta, hvacl shavanen gjorde. Ett tillräckligt starkt månsken silade sig fram mellan trädgrenarna, för att man skulle kunna se några steg framför sig. Hon litade på att hon skulle hinna kasta en hastig blick på sin fiende och huka sig ned igen, innan denne kunde tillfoga henne

någon skada.

Hennes hjärta klappade litet fortare än vanligt, då hon så tyst som ett spöke långsamt började höja hufvudet med ögonen fästa på kanten af klippan, som hon vidrörde med händerna. Innan ' hon nått stenens öfverkant, fick hon se indianen, som var stadd i samma ärende och lyckligtvis för henne var ett par sekunder i förväg.

Krigarens hjässa med de uppstående örnfjädrarna syntes såsom en del af självfva mörkret, så otydligt visade sig kon-turerna af dem, men för flickan var deras verklighet så tydlig, som om middagssolen lyst på de färgade anlets-dragen.

Hufvudet reste sig just lagom högt, för att de tindrande ögonen öfver klippkanten skulle få en öfverblick af ställningen i »fästets» inre.

Agnes var för ett ögonblick liksom fastnaglad. Hon fraktade, att, om hon sjönk ned eller ändrade ställning, indianen skulle upptäcka det och bruka sin knif eller toma-hawk, och samma outsägliga fruktan hindrade henne äfven från att skrika och varna Georg Ashbridge eller de andra för faran.

Hon hade intet vapen till sitt förfogande, och högst sannolikt skulle ett sådant varit henne till ringa nytta, då hon endast var ett barn emot denna förskräckliga representant för styrka, slughet och hat. Men hon insåg, att hon måste göra något för att lära den kanaljen faran af en sådan djärfhet.

Hon trefvade oförmärkt med sin högra hand bland och under löfven för att få fatt i något grus och jord, som hon med en hastig rörelse tänkte kasta i ansiktet på indianen. Det skulle sannolikt förorsaka honom något obehag och stor öfverraskning, ehuru vapnet var för obetydligt, att hon skulle kunna hafva någon nytta däraf.

Resultatet af denna ovanliga kraftyttring kan man endast gissa sig till, då tillfället att utföra den gick förloradt i samma ögonblick, som Agnes var färdig att göra försöket. Just som hon höll på att draga tillbaka sin hand, försvann shavanens hufvud lika ljudlöst, som det uppträdt på skådeplatsen.

Det synes osannolikt, att vilden kunde hafva vunnit någon kunskap om befästningens inre eller om dess försvarares läge. Mörkret därinne var så djupt, att ingen annan än en uggla eller en katt kunde använda sina ögon föratt genomtränga det. Han hade sannolikt dragit sig tillbaka för att upprepa försöket på något annat håll.

Åter kunde flickans underbart fina hörsel säga henne, att hennes fiende var i rörelse, icke alldeles bakom kullerstenen utan till vänster därom, i närheten af Georg Ash-bridge. Hon stirrade oafbrutet åt detta håll och undrade, huru länge hon skulle förblifva orörlig och stum; men just som hon med sänkt röst tänkte ropa på sin fästman, snuddade något förbi hennes armbåge, alltför hastigt och obestämdt, för att hon genast skulle förstå, hvad det betydde.

Men plötsligt gick ett ljus upp för henne.

»Georg!» ropade hon med halfkväfd stämma, så full af fasa och skräck, att han inom ett ögonblick var vid hennes sida.

»Hvad är det? Hvad har händt?»

»Det finns en indian inom inhägnaden!»

»Omöjligt! Du har misstagit dig!»

»Jag såg honom i denna minut!»

»Hvar? Säg mig, huru det gick till!» hviskade han och fattade hennes hand.

»Jag såg hans hjässa, just då han tittade öfver den där klippan framför mig. Jag tänkte just ropa på dig, då han försvann igen. I nästa ögonblick gick han öfver den plats, där du nu står. Han gjorde det så hastigt och tyst, att jag icke hörde något och endast uppfångade en hastig skymt af honom.»

»Kan det vara möjligt? Jag kan icke motsäga dig, och dock —»

En reslig figur, som gick upprätt, visade sig för det bestörta paret, innan de visste ordet af. Unge Ashbridge ämnade just lägga an med bössan, då Weber Hastings utropade :»Inte så hastigt, unge herre. Jag fruktar, att jag inte handlade som allra klokast, då jag satte er båda så nära hvarandra.»

»Det är likgiltigt, hvar ni satte henne», svarade ynglingen; »ni handlade för öfrigt klokt. Hon har skarpare ögon än någon af oss, ty hon har sett, hvad ingen annan märkt.»

»Hvad är det? Hvad är det?»

»För mindre än tre minuter sedan», sade Agnes, »gick en af shavanerna förbi den här stenen, bakom hvilken jag suttit, och är nu någonstädes inom inhägnaden. Ack, jag undrar, om han tänker göra dina anhöriga, Georg, eller

mina något ondt!»

Och drifven af denna nya fruktan, skyndade hon öfver den trånga platsen till det ställe, där hennes moder och Mabel sutto darrande af förskräckelse och stundom hviskade till hvarandra i mörkret.

Himlen vare tack! Intet ondt hade händt dem, och

då ingen bad henne återvända till Georg Ashbridge och Weber Hastings, stannade hon kvar hos dem, som voro henne så kära.

»De kanaljerna börja bli bra djärfva», var Hastings' lugna anmärkning, ty då sanningen nu var känd, tycktes han hafva förlorat all den ifver, som han i början visade. »Ni tror inte, att flickan misstagit sig?»

»Jag är säker på, att hon icke gjorde det.»

»Det är jag också; stanna, där ni är, medan jag söker

efter den kanaljen. Håll äfven själf utkik, ty det kan hända, att han försöker smyga sig ut den här vägen.»

»Jag skulle önska, att jag finge fatt i honom.»

»Det är bra — hallå!»

Nu inträffade det, att Jim Deane, som fullständigt hämtat sig från verkningarna af det motgift, som han fått tidigare på eftermiddagen, låg på vakt ungefär midt emotden plats, där Agnes Altman hade gjort sin oroande upptäckt. I stället för att skyddas af stenar och klippor hade han lagt sig ned bakom några grenar och stockar, hvilka han själf hjälpt till att lägga i ordning några veckor förut.

Där han nu låg framstupa, utsträckt i hela sin längd och med handen om gevärspipan, kände han plötsligt något sakta vidröra sin fot. Spejaren hvarken sade ett ord eller rörde en lem, ty med ovanlig skarpsinnighet anade han genast hela sanningen: en shavan hade inträngt i fästet och höll på med en rekognosering. Den uslingen skulle säkert icke skada någon, förrän han fått veta så mycket han ville. Sedan ämnade han utan tvifvel utdela några snabba, olycksbringande stötar med sin knif och begifva sig på flykten, innan man kunde göra något för att straffa honom.

Spejaren vände på hufvudet och såg bakom sig öfver skuldran. Som han låg på marken, medan den, som vidrört honom, stod upprätt, hade den hvite mannen fördelen på sin sida. De nästan omärkliga konturerna af den smygande gestalten, som stannat, då han vidrört den andres fot, visade sig tydligt, och hvarje skymt af tvifvel försvann ur Deanes själ.

Hans ställning var dock, såsom man kan förstå, mycket ofördelaktig i jämförelse med shavanens. Det var nödvändigt för den hvite mannen att ändra den, innan han kunde gå anfallsvis tillväga, men medan han gjorde denna förändring, skulle hans fiende få tid att utföra sitt blodiga värf.

Tanken på möjligheten häraf undanröjde all tvekan hos Jim Deane. Han kastade sig om på ryggen, fattade tag om sina ben nedanför knäna och befann sig i en handvändning i stående ställning. Under tiden spände han hanen på sin bössa. Detta ljud varnade indianen för faran. Han befann sig icke i det läge, att han kunde tänka på en strid, och begaf sig därför på flykt. Den hvite mannenhörde honom och skyndade framåt i mörkret för att få sikte på sin

fiende och skjuta. Flyktingen måste hafva varit lika förtrogen med markens beskaffenhet som hans förföljare, ty han visade ingen tvekan om den väg han skulle taga, ej heller gjorde han sig skyldig till något missgrepp. Han var så nära ena sidan af inhägnaden, att han endast behöfde springa några steg för, att göra ett hopp öfver denna. Det var just detta tillfälle, som spejaren väntat på. I det ögonblick, då indianens kropp sväfvade i luften, förde han bössan till skuldran och tryckte af.

En blixt, en knall, ett hest skrik, som genljöd i skogen, och shavanen tumlade framstupa, med händerna upprifvande löf och jord, och därpå var allt tyst.

»Den där kanaljen borde hafva begripit, att, fastän en

karl råkat att bli biten af en skallerorm och tagit en för stark dosis motgift, det inte finns något skäl att trampa honom på tårna och tro, att han glömt, hur det går till att skjuta af en bössa.»

»Det där gjorde du bra, Jim», anmärkte lugnt Weber Hastings, som i detta ögonblick kom till hans sida. »Fägnar mig att se, att du inte glömmer att ladda om så fort du kan.»

»Det har jag lärt mig för länge sedan; undrar, om

det finns några flera af kanaljerna i grannskapet.»

»Om det finns några, torde de bli litet inbra försiktiga, men det är icke godi att veta, hvad som härnäst skall

ske — st!»

Genom skogens löfhvalf smögo sig en nattfågels milda, darrande toner — så svagt, all icke ens spejarens öfvade öron kunde annat än gissningsvis bestämma afståndet.

»Det är Kenton», sade han hviskande; »jag är mycket glad däröfver, ty nu kan måhända något göras.»FEMTONDE KAPITLET.

Mörka utsikter.

eber Hastings väntade endast några sekunder, sedan han hört fågelns milda, drillande lockton, innan han besvarade den med en så noggrann efterhärmning, att man väl kunde hafva tagit den för ett eko. Detta var tillräckligt. Ken ton, som trefvade sig fram bland »getingbon», såsom han kallade det, och sökte att gäcka shavanerna, hvilka tycktes vara öfverallt, fann det omöjligt att uppspåra sina vänner, och därför hade han såsom den sista utvägen tillgripit en signal, hvilken han visste, att Hastings skulle

förstå, förutsatt att den nådde till hans öron.

Tio minuter senare uppträdde gränsjägaren inom »fästet» lika Ijudlöst, som om han uppstigit ur självfva jorden. Han satte sig ned på marken för att rådpläga med Hastings, sedan hans ankomst blifvit klargjord för de öfriga. Han

skulle gärna hafva talat till dem alla, om det varit möjligt,

men den uppskakande tilldragelsen nyss förut visade, att icke en enda man kunde undvaras på sin post. Man kunde aldrig vara säker för shavanernas planer, och endast den största vaksamhet kunde rädda flyktingarna.

»Hvad tror du om ställningen?» frågade Hastings, så snart de blifvit ensamma.»Den är dålig, mycket dålig; sannerligen den skulle icke kunna vara värre.»

»Hvad har du kommit till för resultat?»

»Jag har icke kommit till något resultat alls», brummade spejaren, som ännu icke hämtat sig efter sin grymma missräkning. »Jag återvände till afröjningen och bortsnappade kanoten midt framför näsan på en af kanaljerna; då jag lyckats föra den nästan ända hit, lämnade jag den på några minuter för att rekognosera, och då jag kom tillbaka, vill jag bli hängd, om icke samma kanalje knipit igen den.»

Han omnämnde icke den första affären, hvilken fått en så olycklig utgång för den indian, som gjort försöket. Den

var ej värd att tagas med i räkningen.

»Naturligtvis hade du ingen möjlighet att återtaga den; eljest skulle du hafva gjort det.»

»Därom kan du vara öfvertygad. Men det blef mörkt, och ehuru jag länge och ifrigt jagade efter den skurken, fick jag icke ens se skymten af honom så mycket, att jag kunde sikta på honom.»

»Du talade om en annan kanot, som du för en tid sedan hade gömt bland buskarna här i närheten.»

»Jag fann platsen men icke kanoten; kanaljerna hade förekommit mig. Det skulle icke förvåna mig, om den båt, som jag såg komma öfver från Ohiosidan, just var samma farkost, som jag letade efter.»

Kenton gaf sin förbittring luft i ett kraftuttryck, ty det var ett af dessa sällsynta tillfällen, då hans harm och själfförakt voro outhärdliga. Men som han i själfva verket var en filosof, talade han snart med sin vanliga själfbehärskning och visade den hoppfullhet, som var ett utmärkande drag i hans karakter.

»Jag räknade på två båtar», tilläde han, »och jag fick en, men nu har jag ingen. Men det tjänar till ingenting att klaga.»»Nej», sade hans kamrat instämmande;» vi måste rätta oss efter förhållandena och göra vårt bästa.»

»Ehuru det icke tyckes finnas något 'bästa' i den här affären. Ha ni hört något af Boone, sedan jag lämnade er?»

»Icke ett ord.»

»Mycket beror på hvad han säger. Han har vistats mera bland de kanaljerna än jag, ehuru äfven jag fått alldeles nog af dem — fördöme dem! Men Boone är klokare än jag. Jag tror icke, att de hata honom fullt så mycket som mig, och därigenom har han lättare att få veta, hvad de hafva i sinnet.»

»Indianerna måste hafva en eller två kanoter», sade Hastings, syftande på ett förslag, som han fått i sitt hufvud.

»Jag förstår, hvad du menar, Web. Det finns ingen, som hellre än jag skulle göra ett försök, om jag hade den minsta utsikt att lyckas.»

»Du stal ju en båt från en af dem helt nyligen.»

»Men den skurken sot, och det var dessutom endast en. Här äro de åtminstone tjugu — sannolikt flere — och hvarenda kanalje bland dem är så vaken, som om han sofvit i sjutton och ett halft år. Nej», tilläde veteranen med ett bistert leende, »det finns ingenting, som skulle behaga de kanaljerna bättre, än om Sime Kenton försökte att stjäla en af deras kanoter. Det skulle vara riktigt lustigt att se, med hvilken fröjd de skulle lyfta håret af hans hufvud. De skulle mycket gärna gifva mig ett tillfälle, om de trodde, att jag skulle begagna det.»

»Det ser ut», anmärkte Hastings med en suck, »som om vi skulle få leka samma lek som Jim Deane och hans kamrater för några månader sedan, utom att vi icke hafva hälften så stora utsikter, som de hade då.»

»Hvarför icke?»

»De hade ingen utom sig själfva att svara för, och alla visste, huru de skulle strida, och de slogos också —därom är intet tvifvel. Men vi hafva två gifta kvinnor, en ung flicka och en liten tös, och naturligtvis är det ingen af oss, som vill gifva vika eller fly, så länge de äro i lifvet.»

»Naturligtvis icke; det kan ingen af oss göra.»

»Då dagsljuset inbryter, skola de kanaljerna omringa oss på alla sidor. De kunna hålla sig bakom träden och skjuta ned den ene efter den andre af oss, så snart han visar sitt hufvud.»

»De kunna göra det, som är mycket bättre», sade Kenton.

»Hvad är det?»

»Svälta ihjäl oss; vi hafva icke ätit något, sedan vi lämnade afröjningen; den tiden är visserligen så kort, att det icke betyder så mycket; men bland hela sällskapet finnes icke ens en bit bröd och ingen möjlighet att få något.»

»Ja, det ser illa ut», anmärkte Hastings.

»Jag skulle önska, att Boone vore här, så att han och jag kunde komma öfverens om en plan, vare sig den dugde eller icke.»

Simon Kenton var icke den man, som satte sig ned och vred händerna i förtviflan, huru dålig än ställningen kunde vara, men han hade en liflig önskan att få ett råd af en man, som var tjugu år äldre än han själf och som styrt sina steg västerut, innan Kenton visste, att Kentucky och Ohio funnos till.

»En sak gläder mig», tilläde gränsjägaren efter ett ögonblicks tystnad, »och det är, att den här inhägnaden är öppen åt flodsidan.»

»Jim säger, att han och de‘ andra gossarna gjorde denna anordning för alt hafva möjlighet till ett sista språng ut i vattnet. Om de icke gjort det, skulle de tre gossarna aldrig mera hafva sett solen gå upp.»

»Det kan komma därhän äfven nu, sedan blott två eller tre af oss äro kvar. Hallå? Hvem är där?»Det var herr Altman, som visste, att de båda männen höllo rådplägning, och nu vågade nalkas dem, sedan han först framfört sin ursäkt.

»Jag vill icke göra intrång», sade han, »men jag är orolig för en sak, Kenton, om hvilken jag skulle vilja göra ett par frågor.»

»Hvad är det?» frågade spejaren.

»Då ni lämnade oss på eftermiddagen, tog ni min tjänare Jetro med er, men jag har icke sett till honom, sedan ni kom tillhaka.»

»Jag vill bli hängd, om jag icke totalt glömt bort den gunstig herrn!»

»Följde han med er tillbaka?»

»Nej; jag tviflar på att ni någonsin får se honom mera — åtminstone icke så snart.»

Han berättade, hvad han visste om ynglingen, och dennes herre lyssnade, såsom man kan förstå, med det lif-ligaste intresse. Men huru djupt han än beklagade den enfaldige gossens olycksöde, ansåg han, att man icke med rätta kunde tadla någon annan än honom själf därför.

»Om han råkar i shavanernas händer, skola de gå illa åt honom», sade herr Altman med en rysning.

»Ja, det är säkert», medgaf Kenton; »de kanaljerna lycka just aldrig särdeles mycket om folk af hans hudfärg, och de hafva en giltig anledning att hata honom.»

»Jag har hört, att han vid åtskilliga tillfällen varit en god hjälp åt er», anmärkte Hastings.

»Jag skulle tro det; närhelst en af de skurkarna blef skjuten, kunde man slå sig i backen på, att det var svartingen, som gjort det. Han hade den mest fördömda tur och förstod dessutom att handtera sin bössa lika bra som Boone eller du eller jag. Men det värsta af allt är, att det var han, som fångade själfva Pantern och så när hade bultat lifvet ur honom.»»Skulle icke höfdingen gärna vilja lägga vantarna på honom?» sade Altman.

»Så mycket han än hatar mig och oss andra, tror jag, att han skulle vilja gifva två af oss i utbyte mot svartingen. Får han en gång fatt i honom, blir det icke fråga om att skjuta ihjäl honom utan om ett förnyande af Crawfords*) dödssätt.»

Detta var en nedslående tanke, men alla voro oförmögna att hjälpa ynglingen, och medvetandet om den fruktansvärda fara, som hotade dem alla, var hundrafaldt värre. Familjerna Ashbridge och Altman sågo sina närmaste och käraste på jorden i en öfverhängande lifsfara, och såvidt det berodde på mänsklig förmåga, kunde ingen se något medel till räddning.

»Det förefaller mig», anmärkte Hastings, sedan Tomas Altman återvändt till sin post, »som om det, som skall göras för att hjälpa dessa människor, måste göras just denna natt. »

»Ja, därom är icke det ringaste tvifvel, — hallå, hvem är där?»

En ny figur nalkades dem genom mörkret. Huru otydligt han än syntes, var det något i hans sätt, som sade Kenton, hvem det var.

»Är det du, Daniel?»

»Ja», svarade veteranen och satte sig ned bredvid dem lika lugnt, som om han blott varit borta några minuter. »Det var med knapp nöd jag kunde finna er, och åtskilliga gånger var jag på väg att gifva signal.»

»Hvarför gjorde du icke det? Det gjorde jag.»

»Det var för många indianer i skogen. Jag hörde dem åtskilliga gånger signalera åt hvarandra, och jag fick vara glad, att jag kunde undvika att stöta tillsammans med dem. Om jag hade signalerat, skulle någon af dem liafva svarat, och det kunde hafva blifvit en förväxling. Jag anade, hvar ni befunno er, och därför visste jag rätta platsen att söka på.»

*) Se Ellis, Ljudlösa steg (Willielm Billes Ungdomsbibliotek bd XII) sid. 32.»Men det visste icke jag, och därför gaf jag en signal och kom lyckligt fram. — Som du säger, Daniel, de kanal-jerna äro mycket talrika här i trakten. Och då du och jag utan särdeles stort besvär hafva kommit in i det här 'fästet', såsom Jim Deane kallar det, så följer däraf, att, om kanal-jerna skulle försöka sig på detsamma, det skulle gå precis lika lätt för dem.»

»Det är möjligt», sade Hastings, »men en af dem fann det ganska besvärligt att komma ut igen.»

»Jag hörde en bössa skjutas af nyss», sade Boone, alldeles som om den saken föga intresserat honom.

Hastings omtalade nu den händelse, som slutat med den smygande indianens död, och Kenton berättade om sin misslyckade utflykt eller, rättare sagdt, försökte att göra det, ty han var ifrigare att fördöma sina egna fel, än hans värsta fiende kunde hafva varit.

»Men», tilläde han, »hvad som har skett, kan icke ändras; det är det närvarande, som vi nu måste sörja för. Hvad tror du, Daniel, att de kanaljerna ämna göra?»

»Stanna där de äro till i morgon och sedan börja skjuta.»

»Och om de icke kunna plocka bort oss alla, hålla oss kvar här, tills vi äro uthungrade?»

»Ja, därom är intet tvifvel.»

»Jag är af samma mening, Daniel; därför måste det, som vi kunna göra för de här människorna, ske före soluppgången. »

»Det är så sant som evangelium.»

»Huru många äro kanaljerna?»

»I eftermiddags tycktes de vara omkring tjugu, men mot aftonen kommo några flere från andra flodstranden, och jag tänker, att de nu måste vara ungefär trettio.»

»Hvem är deras anförare, Daniel?»

»Den målade djäfvul, som de kalla Wa-on-mon eller Pantern.»SEXTONDE KAPITLET.

Simon Kenton i dödsångest,

jlppt var ingen öfverraskning för Simon Kenton att höra, att hans gamle fiende Pantern var anförare för den fruktansvärda krigarskara, som med så stor framgång stämplade mot gränsbornas lif. Han hade anat sanningen, långt innan han fick veta den af Boone.

Ingen kunde nu längre sväfva i ovisshet om det skäl, som förmått höfdingen att icke antaga Kentons utmaning till

strid på lif och död. Wa-on-mon hade i största hast samlat en krigarskara af shavaner, som han visste att han kunde finna i trakten, då han väl förstod, att han med dessa lill sitt förfogande kunde tillfoga de hvita ett mycket hårdare slag än genom en tvekamp med Kenton, som ju alltid var förenad med fara för honom själf. Den djärfve var nu mycket nära sitt mål, och det såg ut, som om ingenting kunde rädda flyktingarna från undergång.

Läsaren behöfver icke erinras om att det var omsorgen om de fyra kvinnliga medlemmarna af sällskapet, som utgjorde den största svårigheten för de tappra män, som hade åtagit sig att föra dem uppför floden till blockhusfästet. Om de redan varit där, skulle nog gränsjägarne och spejarnehafva gjort det hett om öronen för shavanerna och drif-vit dem tillbaka med förlusten af mera än en tapper krigare.

Af hvad som redan nämnts, torde det lätt inses, att det icke var någon särdeles svår uppgift vare sig för en vän eller en fiende att intränga i den enkla inhägnad, som blif-vit hedrad med namnet »fästet». Upptäckten af shavanens närvaro var en ren tillfällighet, och om icke Agnes Altman varit, kunde han nästan efter eget behag hafva vandrat omkring bland de vaktande, utforskat allt, som han ville veta, och smugit sig bort utan att blifva upptäckt. Kenton och Boone iakttogo ett alldeles motsatt förfaringssätt, då de uppträdde på skådeplatsen. Det behöfdes blott, att deras närvaro blef bekant, för att de skulle hälsas välkomna. Däremot undveko de så omsorgsfullt som möjligt att blifva upptäckta af indianerna, hvilka ströko omkring öfverallt.

Det har redan nämnts, att en sida af befästningen på sätt och vis var öppen, i det att intet naturligt stängsel skilde den från floden. Afsikten därmed var, att man skulle hafva tillfälle att på den vägen smyga sig bort obemärkt.

Men just den omständigheten, att en sådan öppning fanns, gjorde det tämligen sannolikt, att den var noga bevakad. Möjligen kunde några af de skickligaste spejarne i skydd af mörkret genom att simma länge under vattnet hafva gäckat shavanernas vaksamhet, men ett sådant försök skulle hafva slutat olyckligt för hvilken som helst af kvinnorna och för mer än en bland männen.

Kenton, Boone och Hastings höllo ett slags krigsråd, på hvars resultat allas öde berodde.

»Det synes endast finnas en förhoppning», sade Boone, sedan de andra uttalat sina åsikter, »men äfven denna är mycket svag.»

»Det måste hvarje förhoppning vara under nuvarande förhållanden», förklarade Kenton.

Ellis, Spöket på floden. 7»Af vår erfarenhet från denna kväll hafva vi inhämtat, att hvilken som helst af oss tre kan smyga sig ut från denna plats och gömma sig i skogen. Om det förhåller sig så, hvad kan då hindra två eller tre att göra det samtidigt genom att gå i hvarandras spår?»

»Ingenting», lydde det ögonblickliga svaret från Hastings.

»Antag då, att jag försöker det åt höger och Simon åt vänster; antag, att hvar och en af oss tager två personer med sig och att dessa äro kvinnor.»

»Och om vi skulle komma igenom shavanernas linjer med dem?» frågade Hastings.

»Det är allt, som behöfves; gå vi bara fria från de kanaljerna och ännu hafva större delen af natten för oss, så skall vägen till blockhusfästet ligga så öppen, att vi alla kunna vara där före soluppgången.»

Kenton tyckte icke om denna plan, och han sade det.

»Det förslaget duger icke», sade han med lugn öfver-tygelse. »Jag och du, Daniel, kunna komma igenom linjerna, eftersom vi båda hafva gjort det just i kväll, men vi kunna icke taga en kvinna eller en flicka med oss.»

Boone hade obegränsadt förtroende till sin väns skicklighet och omdöme, och han ville därför lämna frågans af-görande åt honom. Då Kenton genast från början förkastade förslaget, blef det därför öfvergifvet.

»Jag har ingenting vidare att föreslå», sade den äldre gränsjägaren, som kände sig besviken genom den andres bestämda invändning mot hans förslag; »det tyckes endast återstå en sak för oss — att stanna här till i morgon och upptaga striden med packet. Vi kunna fälla några af dem, och kanske Pantern befinner sig bland dessa, men

ingen af oss skulle få behålla lifvet för att glädja sig åt hans undergång.»

Kenton höll sig tyst i några minuter. Hans följeslagare visste, att han funderade skarpt och alt någonting; om också aldrig så förtvifladt, skulle blifva resultatet däraf. HvarkenBoone eller Hastings kunde gissa sig till hans tankar; de kunde endast vänta på ett förslag eller en handling af sin jättelike kamrat.

Utan ett ord reste sig Kenton upp. De andra följde hans exempel, ehuru deras upprätta ställning möjligen kunde erbjuda en frestande skottafla för en smygande fiende.

»Daniel, tag min bössa!» sade den yngre spejaren beslutsamt. »Om jag aldrig kommer tillbaka, så behåll den som ett minne af de många tilliällen, då du och Sime Kenton gått på spår tillsammans!»

»Det skall jag göra, Simon», svarade Boone och mottog vapnet.

»Men», afbröt Hastings med en oro, som han förgäfves bemödade sig att dölja, »kunde icke Boone och jag vara dig till någon hjälp?»

»Nej, icke det ringaste; denna gång måste jag gå ensam.»

»Men låt oss åtminstone veta, hvad du ämnar göra.»

»Då du och jag för en stund sedan samtalade, sade jag, såsom du väl minns, att det icke finns någon förhoppning att här i närheten kunna stjäla en kanot, som lillhör indianerna. Kommer du ihåg det?»

»Naturligtvis.»

»Icke desto mindre ämnar jag nu hämta den kanot, som jag såg färdas öfver Ohio, just som det höll på att blifva mörkt. Jag tror icke, att det lyckas, eller om det lyckas, att jag kan göra något bruk af den.»

Boone ville göra en invändning, ty som han insåg företagets hopplöshet, grämde det honom outsägligt, att hans hederlige vän skulle uppoffra sig. Men han höll sig tyst. Han visste, att Kenton hade öfvervägt alla möjligheter och att det var för sent att göra några invändningar.

»Stanna, där ni äro», sade den yngre spejaren, i det han begaf sig bort så lugnt och beslutsamt, som om detendast gällt att draga sig tillbaka för natten. »Det är icke sannolikt, att de kanaljerna oroa er före morgonen, men vi veta nog, att man aldrig kan lita på dem. Om jag icke är tillbaka före dagningen, se ni mig aldrig mera. Gud vare med eder alla!»

Han tryckte deras händer och vände sig mot floden; därpå intog han en krypande ställning och försvann i mörkret så tyst som en skugga. Icke ett ord kom öfver de kvarvarandes läppar, förrän en god stund förflutit.

Sedan Kenton genom att lämna ifrån sig den besvärliga bössan så att säga klädt af sig inpå bara kroppen, nalkades han flodstranden med den yttersta försiktighet. Som han misstänkte, att shavanerna hade lämnat denna sida obevakad just för att locka till ett sådant försök, som han hade i sikte, var han för klok att försumma något, som kunde tjäna till att hålla det hemligt. Om han skulle hafva den ringaste skymt af förhoppning att lyckas i sitt djärfva företag, kunde det endast ske genom att hålla sina fiender i okunnighet om sina rörelser, åtminstone tills af-görandets stund var inne.

Han begagnade sig därför af hvarje föremål, som kunde tjäna till att dölja hans kropp, och gled snarare fram öfver marken såsom en orm än såsom en man, som kryper på händer och knän. Mera än en kvarts timme behöfdes för att tillryggalägga detta korta afstånd. Tålamod är en viktig dygd hos män af hans yrke, i hvilket ett ögonblicks obehörig brådska ofta förstör timmars arbete. Då han ändt-ligen kommit så långt, att han kunde doppa handen i det kalla vattnet, var han alldeles säker, att ingen af shavanerna anade, hvad han förehade.

Vid detta afgörande ögonblick var det åtskilliga förhållanden, som förenade sig för att hjälpa den oförskräckte spejaren. Vinden, som ännu blåste starkt uppåt floden, satte träden i rörelse och piskade vattenytan, så att våg-skvalpet kväfde andra ljud och hindrade hvarje rörelse i vattnet att blifva synlig. Vid en blick på himlen märkte han, att månen var dold af moln, men Kentons vaksamma öga såg äfven, att dessa snart skulle glida förbi den

blanka skifvan och låta den skina med ännu större styrka än förut. Det var således icke ett ögonblick att förlora.

Han låg ännu raklång på marken och vågade icke höja hufvudet mera än några tum. Med samma obe-skrifliga rörelse gled han ned i vattnet och sjönk under ytan så lugnt och tungt, som om han varit en bildstod af järn.

Invid stranden var vattnet grundt, men det lämnade honom dock tillräckligt rum att hastigt dyka ut på djupare vatten, där han kunde röra sig mera obehindradt. Han simmade med underbar kraft och skicklighet helt och hållet under vattenytan; snart vände han sig om, så att han låg på ryggen, och höjde hufvudet öfver vattnet nält och jämt så mycket, att han kunde taga ett djupt andetag, hvarefter han dök ned igen.

Som vattnet krusades och upprördes af den starka blåsten, skulle icke ens den mest skarpsynte indian, som låg på lur i småskogen vid stranden, hafva kunnat upptäcka något misstänkt föremål. Efter ytterligare några långa simtag måste Kenton åter hämta andan; han höjde därför hufvudet öfver vattenytan och öppnade ögonen.

Såsom han förutsett, trädde månen just då fram ur molnen, och det klara ljuset, som nu utgöt sig öfver skogen och floden, ökade betydligt hans synvidd. Öfvertygad som han var, att hans affärd icke märkts af shavanernas lurande spejare, undersökte han omgifningarna med större lugn, än han eljest skulle hafva känt.

Han kunde skönja de mörka konturerna af den strand, som han nyss lämnat, eller rättare sagdt, träden och deras grenar aftecknades tydligt mot himmelens bakgrund. Flodenkrusades i det matta månljuset, och Ohio-stranden låg inhöljd i en mur af ogenomträngligt mörker.

Någonstädes vid den strand, som han nyss förut lämnat, låg den kanot, som han föresatt sig att stjäla och föra till en plats, där den kunde blifva till nytta för att hjälpa flyktingarna ur deras farliga omgifning, och utan att ägna en tanke åt företagets svårighet fattade han ett fast beslut att utföra vågstycket, äfven om en säker död väntade honom.

Klokheten bjöd honom att vänta, tills månen åter fördunklades. Massor af moln passerade oupphörligt dess skifva, och han behöfde endast vänta några minuter, för att mörkret skulle blifva tillräckligt djupt för att dölja hans rörelser.

Med samma lugna, kraftiga tag simmade han mot stranden, tills han hade tillryggalagt den sträcka, som han för sig själf bestämt. Därpå beräknade han noggrant af-ståndet och sjönk åter ned under ytan. Denna försiktighet tycktes vara onödig, men sådana småsaker afgöra stundom frågan om lif och död. Då han sedan ljudlöst höjde huf-vudet under de nedhängande grenarna, fanns ingenting, som tydde på, att hans affärd och återvändande till stranden bemärkts af en enda shavan. Och dock var han endast på tröskeln till sitt företag; det svåraste förestod honom ännu.

Som Kenton kommit till en punkt på stranden, som låg betydligt längre uppåt floden än »fästet», hoppades han, att den kanot, som han sökte, fanns längre ned. Han beslöt därför att fortsätta sin jakt i den riktningen.

Med den fördel han redan vunnit behöfdes del endast en kort stund för att göra detta, men resultatet blef endast en missräkning. Han kunde ingenstädes upptäcka farkosten. Han tänkte just vända om igen, då han kom att kasta ögonen utåt floden, där månen sken med ofördunklad glans.Han studsade, kastade ännu en blick mellan trädgrenarna och erfor därvid en fasa, till hvilken han icke i hela silt lif känt maken. Aldrig, hvarken före eller efter denna händelserika natt, hade han blifvit på en gång så förskräckt och så förvånad.

Den tappre spejaren hade verkligen blifvit så skrämd af det han såg, att han glömde shavanerna, glömde de i fara sväfvande flyktingarna, ja allt utom sin egen ångest, rusade öfver den sträcka, som skilde honom från »fästet», störtade in i delta och ropade med en hemsk, dof röst:

»Gossar, vi äro förlorade! Vi äro förlorade! Ett spöke kommer uppför floden!»SJUTTONDE KAPITLET.

En ljusning.

i hafva nu kommit till en punkt i vår berättelse, där det blir nödvändigt att ännu en gång följa Jetro Juggens på hans äfventyr. Vi minnas, att vi lämnade honom i ett allt utom behagligt läge.

Efter de föga angenäma erfarenheter han haft i herr Ashbridges hydda, dit han gått trots Simon Kentons bestämda order, fick han ändtligen klart för sig, att det icke dugde för honom att dröja längre så långt borta från sina vänner och utsatt för så stora personliga faror. Han måste utan uppskof lämna hyddan.

Det bevis han nyss fått, att en eller flere shavaner befunno sig utanför byggnaden, var alltför påtagligt, för att han med sin vanliga tvärsäkerhet skulle våga sig öfver afröjningen för att komma till den närbelägna skogen. Vi komma ju ihåg, att han plötsligt fattat det beslutet att, så ätt säga, kläda sig i rustning genom att använda en af de många lådor, som förts dit med pråmen.

Han gjorde sig genast beredd att sätta sin plan i verket. Han tänkte stjälpa en af lådorna öfver sitt hufvud och, sålunda skyddad, gå tvärs öfver den öppna platsen till skogen. Men vid närmare eftertanke och efter flere försök märktehan åtskilliga svårigheter, hvilka snart visade sig oöfvervinne-liga. »Detta blifva bra», mumlade han, sedan han tömt en låda, hvilken innehållit födoämnen och andra artiklar; »men det blifva väldigt besvärligt att taga både denna sak å min bössa. Ty så länge mig hålla denna öfver mitt hufvud, mig inte kunna se, hvar mig vara; mig få hålla på å gå rundt i två, tre dagar å komma tillbaka till den här dörren hvar gång. Mig vara tvungen göra ett titthål framtill.»

Därtill fordrades dock arbete, men furuvirket var mjukt och hans knif hvass. Genom ett kraftigt användande af

detta verktyg hade han snart gjort ett hål af två eller tre tums genomskärning, genom hvilket han kunde få utsikt öfver de närmaste omgifningarna.

»Detta duga», mumlade han med tillfredsställelse, då han kände på öppningen och märkte, att han kunde få

handen igenom den; »den vara litet större än mig tänka göra den, men om mig se en af de hedningar peka mot mig med den bössa, mig kunna maka hufv’et åt andra

sidan. Mig vilja försöka.»

Han lyfte lådan öfver hufvud och axlar och fann, att den passade precis. Den kunde icke hafva passat bättre, om den blifvit särskildt gjord för att tjänstgöra som sköld.

Han tittade försiktigt genom fönstren, och då han icke kunde upptäcka någon anledning till oro, öppnade han dörren så mycket, att han kunde slinka igenom med sin sköldpaddsliknande betäckning. Därefter klef han ut på den månbelysta afröj ningen och gick med stor svårighet och mycket långsamt, tills han aflägsnat sig ungefär ett dussin fot från byggnaden. Hans nästa handling var att helt tvärt vända om och skynda tillbaka genom den öppna dörren med sådan brådska, att han tumlade framstupa in i rummet.

»Jesses hjälp! Mig vara stor dåre!» utropade han, och däri skulle säkerligen alla hans bekanta gärna hafvu

instämt.Till sin förargelse gjorde han åtskilliga oroande upptäckter. Först och främst, då han försökte att titta genom hålet, fanns detta icke där. Af förbiseende hade han satt lådan bakfram, så att öppningen befann sig i nacken. Han försökte att vända lådan helt om, men det ville icke gå riktigt bra. I samma ögonblick erinrade han Sig, att han glömt att taga bössan med sig, och värst af allt, en plötslig ingifvelse sade honom, att det mjuka virket icke skulle vara starkt nog att hejda en kula. Det utgjorde således icke något skydd alls.

Det var alla dessa förenade omständigheter, som försatte den mörkhyade ynglingen i en sådan skräck, att han med sin låda kom hals öfver hufvud in genom dörren, innan hans nya experiment blifvit underkastadt något verkligt prof.

»Detta här inte duga», sade han; »mig vara tvungen å visa mina fötter efter de vara den väldigaste kroppsdelen på mig, å om de hedningar skjuta dem bort, de få mig död snart.»

Den enda tröst han hämtat af sitt misslyckade experiment var, att ingenting hördes eller syntes till af de röda männen. Han tyckte, att de på något sätt skulle hafva gifvit sin närvaro till känna, 0111 de märkt honom, och han kände sig mycket frestad att springa öfver till skogsbrynet utan att belamra sig med något annat än sin bössa.

Ovissheten i hans själ var dock ännu tillräckligt stor för att förhindra detta tilltag. Plötsligt kom liksom af en

ingifvelse ett nytt förslag, som hastigt arbetade sig fram i hans hjärna.

Bland de varor, som flyktingarna lämnat efter sig vid sin flykt till blockhusfästet, fanns äfven en mängd sängkläder, i synnerhet lakan, täcken och filtar. Hvarför icke svepa in sig i dessa i stället för att använda den klumpiga och besvärliga lådan?

Ju mera han tänkte på planen, desto mera behagadeden honom. Han kunde linda de starka linnelakanen omkring sin kropp, tills de bildade ett så tjockt omhölje, att de utgjorde ett mycket verksammare skydd än virket i lådan. Han kunde dessutom svepa dem om hufvudet, så att de

räckte långt öfver och skyddade detta, och låta dem räcka så långt ned, att till och med hans fötter voro väl betäckta men ändå kunde röra sig. Dessutom kunde han utan besvär bära sin bössa och lämna en öppning för ögonen, genom hvilken han kunde göra sina iakttagelser. Hvad var det, som skulle kunna förhindra framgången af denna plan?

»Ingenting», mumlade han, sålunda besvarande sin egen fråga. »Mig vilja sätta så många lakan rundt om mig, att de kunna skjuta på mig hela natten utan att göra någon skada. Mig äfven hafva hört, att injaner vara mycke’ rädda,

å de kunna taga mig för ett spöke eller en ande.»

Huru orimligt Jetro Juggens’ förslag än kan förefalla,

var det dock icke alldeles utan sundt förnuft. I alla hän-

delser brydde hart icke länge sin hjärna, innan han började sätta det i verket.

Som lakanen på grund af tygets seghet voro att föredraga framför de mjuka och elastiska filtarna, beslöt han att uteslutande använda de förra. De voro naturligtvis förfärdigade af idoga händer och voro af en fast väfnad. Jetro var genom sin vana att packa varor så förtrogen med platsen, där de voro stufvade, att han icke hade någon svårighet

att finna dem, fastän det var alldeles mörkt.

Det ena lakanet efter det andra drogs fram, till dess

sex stycken lågo i en hög på golfvet. Han öppnade dörren på vid gafvel, för att i det svaga månskenet kunna se att ikläda sig den nya kostymen. Sedan han försäkrat sig om att bössan denna gång icke var glömd, virade han lakanen om sig många hvarf, tills han slutligen liknade en' ofantlig kudde, som stod på ända. Han förvissade sig om att vecken sköto högt upp öfver hufvudet och kunde utestänga alla kulor,som kunde träffa denna ovanliga hjälm. På samma gång räckte omhöljet långt nedanför fotknölarna och släpade på marken på ett sätt, som förebådade olycka, ifall skyndsamhet blefve af nöden.

Sedan sålunda förberedelserna voro undanstökade, var Jetro klok nog att vidtaga alla möjliga försiktighetsmått. Han tittade ut genom dörren och mönstrade den öppna platsen nedåt floden; han såg forskande åt öster, där, såvidt han kunde se, ingen fara hotade, och en öfverblick af den motsatta sidan hade samma resultat. Slutligen kastade han en blick genom baksidans fönster, från hvilket den fredsflagg hade svajat, hvilken han så skickligt tillägnat sig för sitt personliga bruk. Som det var åt detta håll han ämnade styra kosan, underkastade han denna sida en så noggrann undersökning som möjligt.

Var det inbillning, eller såg han verkligen gestalterna af två indianer stå orörliga i skogsbrynet, som om de väntade, att han skulle komma fram och ställa sig inom skotthåll? Jetro iakttog dem uppmärksamt under några minuter, men då fördunklades månen af ett moln och de försvunno ur hans åsyn.

»Mig tro ingen vara där», sade han slutligen, och hans mod återvände; »men i alla fall mig inte försöka å skrämma dem, om någon vara där».

Ovissheten förmådde honom därför att ändra sin första afsikt, och han beslöt i stället att begifva sig till den del af

skogen, där Kenton hade stulit kanoten från den sofvande shavanen, Han hade en obestämd känsla af trygghet, då han såg pråmen. Han var van vid den, och på den hade han tillbragt en lång tid, och om han blefve tvungen att taga sin tillflykt dit, trodde han säkert, att han med sin bössas tillhjälp skulle kunna försvara sig länge.

Med denna egendomliga noggrannhet i småsaker, som en man ofta utvecklar i farans ögonblick, stannade Jetro, dåhan kom utanför dörren, såg noga efter, att regelsträngen var indragen och stängde den omsorgsfullt efter sig. Han kunde icke undgå att erfara en hemsk känsla, då han betänkte, att han nu bränt sina skepp. Om några fiender 1 detta ögonblick sköte på honom, kunde han icke söka skydd i byggnaden, fastän den stod tillräckligt nära för att kunna nås med den utsträckta handen.

Så vidt han kunde se, hotade ingen fara, och han gick beslutsamt i den nyss nämnda riktningen, men han märkte snart, att det besvär han gjort sig för att skydda sina fötter och fotknölar, var ett allvarsamt hinder för hans rörelser. Han kunde endast taga mycket korta steg och blef naturligtvis otålig öfver den långsamhet, hvarmed han kom framåt.

Det var verkligen en högst Instig figur han företedde. Hans väldiga gestalt hade blifvit ännu väldigare genom de talrika hvarf af fläckfritt linne, hvarmed den var omlindad. Vecken, som voro uppdragna öfver hans hufvud, ökade naturligtvis hans längd, så att han såg ut som ett jättelikt spöke, där han gravitetiskt klef fram öfver afröjningen ned mot floden.

Den sällsamma tur, som alltid hade följt den mörkhyade ynglingen, öfvergaf honom icke heller på denna färd, den märkvärdigaste han gjort i hela sitt lif. Vi hafva redan visat, huru lian inträdde i hyddan oantastad; hade han gjort försöket ett ögonblick tidigare eller senare, skulle han säkert icke hafva undgått en kula från en af de två indianer, som ströko omkring huset.

Af hvad man efteråt fick veta, visade det sig, att Kentons och Boones mening var alldeles riktig, ehuru icke allt, som inträffade, kunde förklaras på det sättet. Då Kenton mot aftonen begaf sig till afröjningen, hade två shavaner ströfvat omkring i grannskapet. Det är möjligt, att Pantern, då han anordnade bakhållet vid Skallerormsklyftan, hyste en misstanke, att flyktingarna kunde återvända i sina egna spår ochförskansa sig i hyddan, och han befallde därför två lerigare att stanna kvar och gifva signal, ifall så vore förhållandet. Medan den ene af dem ströfvade omkring i skogen, stannade den andre i närheten af kanoten och föll i sömn. Det var vid detta tillfälle, som Jetro Juggens oförmärkt smög sig in i hyddan. Strax därefter återvände den andre indianen till sin kamrat, som under tiden vaknat och till sin förundran märkt, att lian förlorat sin båt. En af krigarne hade be-gifvit sig ut på spaning efter denna, med hvilket resultat, hafva vi redan nämnt. Den andre kvarstannade i närheten af hyddan för att hålla vakt, tills kamraten återvände. Då han upptäckte, att en af sällskapet befann sig i byggnaden, men icke visste något annat sätt att förvissa sig om hvem det var, beslöt han att drifva ut honom.

De röster, som Jetro bestämdt tyckt sig höra utanför dörren, kunde mycket väl hafva härledt sig från den ensamme krigaren, då sådana knep äro mycket vanliga bland den amerikanska rasen. Emellertid hade shavanen troligen blifvit orolig öfver sin kamrats långa frånvaro. Han lämnade därför hyddan med dess invånare åt sitt öde och skyndade bort utefter flodstranden. Han hlef lyckligare i sitt före-hafvande än den andre, ty han återtog båten utan att själf lida den ringaste skada.

Sålunda kom det sig, att då Jetro Juggens steg ut från hyddan, från hjässan till fotabjället insvept i hvita linnelakan, denna ovanliga försiktighet var alldeles öfverflödig. Han kunde således hafva framtågat med hela värdigheten hos en person, som är ensam herre på platsen. Men om han gjort detta, kunde det, som vi nu skola berätta, aldrig hafva inträffat.ADERTONDE KAPITLET.

”Vinden blåser alltid till nytta för någon.”

fpäfehuru Jetro Juggens icke hotades af någon fara från shavanerna, medan han gick ut ur hyddan och till-ryggalade afståndet mellan denna och floden, hade han dock ännu faror af många slag att utstå. Han snafvade oupphörligt emot det linneharnesk, som skyddade hans fotknölar. Han var otålig att gå fortare men kunde icke göra det i sitt dåvarande läge. Han var mycket stark, men en Herkules kunde icke hafva öfvervunnit hindret utan

att undanrödja det. Sedan han sett sig omkring åt höger och vänster och alla sidor utan att upptäcka något hotande, beslöt han att på det enda sätt, som var möjligt, göra sina ben fria. Han stannade därför tvärt och böjde sig ned för att lösa bindlarna.

Men ack, del var omöjligt! Hans kropp var så tätt lindad, att han endast kunde böja sig helt obetydligt framåt. Hans händer, hvilka delvis voro betäckta, räckte icke ens till knäna.

»Barmhärtige himmel!»- utropade han och rätade upp sig som en fällknif. »Mig hafva begått självmord. Mig aldrig mera vara i stånd att få fötter fria. Mig vara tvungen å lefva på detta vis resten af mitt lif, å de’ inte blifva länge.»Men då den första förskräckelsen var öfver, blef det småningom klart för honom, att, eftersom han lindat sig själf, han också borde äga förmågan att linda af sig. Han be-höfde bara börja vid den öfre i stället för den nedre delen af sin kropp.

»Märkvärdigt mig inte tänka på de’ förut», sade han med ett skrockande skratt åt sin egen förskräckelse.

Det var endast några minuters arbete för honom att linda af sin kropp och sina lemmar så mycket, att han kunde sparka fritt med fotterna. Snart hade han alldeles befriat sig från lakanen, hvilka han kastade öfver sin vänstra arm, medan han bar den tunga bössan på den högra.

»Hvarför behöfva kväfva mig själf ihjäl?» mumlade han. »Här inga injaner vara i närheten, å de’ icke — nådige himmel!»

Från skogsbrynet på blott femtio fots afstånd syntes ett mörkt föremål, som styrde kosan rakt på honom.

»De’ vara Pantern! Mig känna honom på ansiktet; han vilja kvitta med mig, emedan mig inte låta honom sticka fot i min mun.»

Glömmande det kraftiga vapen han hade i handen, rusade Jetro nedåt pråmen, den närmaste tillflyktsort, som fanns till hands; men som han äfven hade glömt de stora lakanen, som han hade på armen, snärjde han in benen i dessa och störtade hufvudstupa till marken. Nu först blef hans ångest riktigt fullständig; han vältrade sig om på ryggen och gjorde förtviflade ansträngningar att samla ihop linneskynkena öfver ansikte och kropp för att skydda sig emot kulor, knif och tomahawk, alldeles som ett barn på natten betäcker sitt hufvud för att undfly inbillade faror. Det fanns tillräckligt med tyg för att lämna godt skydd åt hans hufvud och lemmar, men hans fötter voro alldeles obe-täckta. Han hade då ingen annan utväg än att sparka med dessa, och det gjorde han med sådan kraft, att hvilken män-niska som helst, som kommit inom räckhåll för dessa hvirf-lande trampar, skulle hafva blifvit slungad långt bort.

Då detta fortgått, tills Jetro var alldeles uttröttad, antog han, att detta tillvägagående hade skrämt bort hans fiende. Han lät fotterna hvila på marken och drog undan skyddet för ansiktet på ena sidan så mycket, att han kunde titta

fram. « Då han icke märkte något, vågade han resa upp

hufvudet och se sig omkring.

Det mörka föremål, som försatt honom i en så [-dödlig-] {+död- lig+} ångest, höll just på att försvinna ur sikte åt det håll,

hvarifrån det kommit. Det var i detta ögonblick tillräckligt månljust, för att han skulle igenkänna clet.

»Nådige himmel! De’ vara en björn! Mig glömma mig hafva laddad bössa och kunna lätt fälla honom. Om någon af mitt folk komma fram, medan mig ligga på marken å sparka, de tro mig hafva ett ben i min hals å inte veta, huru göra me’ de’.»

Det är mycket sannolikt, att björnen, då han först visade sig, hade tänkt företaga en undersökning på platsen; men då han fick se en figur, som låg insvept i lakan och sparkade med fotterna i luften såsom med ett par trumpinnar, hade »nalle» troligen blifvit förskräckt och lämnat det sällsamma djuret i fred.

Jetro var först benägen att anställa jakt på djuret för att hämnas, men vid närmare eftertanke insåg han det okloka i att göra sig skyldig till en afvikelse från det, som han ansåg för sin plikt.

»Ingen veta, i hvilka bekymmer massa Kenton råka, då inte hafva mig att hjälpa sig. De' andra folket inte veta, huru skjuta injaner hälften så bra som mig.»

Det var tydligt, att ynglingen kände sig helt stolt öfver sina bedrifter, och hvem kan klandra honom för det? Han hade verkligen rättighet att vara stolt. Han hade beslutit att göra ett besök på pråmen, fastän tiden var så knapp.

Ellis, Spöket på floden. 8Den låg tätt invid stranden, alldeles såsom man lämnat den tidigare på dagen, sedan lasten blifvit lossad. Som nybyg-garne begifvit sig från platsen, innan de haft tillfälle att hugga sönder den, var den alldeles oskadad; icke heller de indianer, som senare uppträdde på skådeplatsen, tycktes hafva ägnat den någon uppmärksamhet.

Jetro klef öfver den klumpiga relingen och såg sig omkring på pråmen med ett särskildt intresse, ty såsom vi veta, hade den varit skådeplats för många uppskakande tilldragelser under de sista tjugufyra timmarna.

Där hängde ännu den långa styråran på sin tapp och med ett handtag, som nästan räckte till båtens midt. Den del af pråmen, som betraktades såsom akter (ehuru den i intet afseende var olik fören) hade ett slags kajuta, som

tjänade till sofplats åt kvinnorna. I den andra änden laga-

des maten.

På bottnen lågo två långa stänger, som användes för att hejda pråmens fart, när det behöfdes, och då Jetro tref-vade omkring, fann han de repstumpar, som användts för att binda Pantern och som ansetts för värdelösa att föra

bort. Några plankbitar och stycken af andra saker lågo

spridda här och där, men ingenting var af något värde. Jetro kastade lakanen ned på däcket i fören, satte sig på dem och öfverlämnade sig åt betraktelser.

Intet förstånd är så trögt, att icke då och då en klar tanke blixtrar fram genom det. Den må komma och gå så hastigt, att den icke hinner taga fast form, men den bevisar i alla fall, att alla människohjärtan slå i gemenskap med den Gud, som skapade dem.

Medan Jetro sålunda satt i fören af pråmen och tänkte på de sällsamma tilldragelser han upplefvat, sedan han lämnat sitt hem i Virginien, uppsteg småningom i hans hjärna ett förslag, hvars snillrikhet och egendomlighet till och med förvånade honom själf.Och dock, när vi närmare undersöka det, låg det hvar-ken något förvånande eller snillrikt däri. Det skulle verkligen hafva varit underligt, om en person med endast måttligt förstånd, som befunnit sig i Jetros läge, icke kommit att tänka på just det, som nu småningom banade sig väg in i hans hjärna.

Där lågo pålarna, som användes för att staka pråmen; där lågo repstumpar kringspridda på bottnen af båten. Han satt på ett halft dussin sega, tunna linnelakan; han var ägare till en hvass knif och förstod att bruka den; och vinden blåste med en storms styrka från väster; hvarför skulle han icke segla med pråmen uppför Ohio?

Det var denna fråga, som först gjorde ynglingen andlös af förvåning öfver dess storslagenhet; men vid närmare eftersinnande blef den mera enkel och lättlöst.

Jetro var långt ifrån att ana den nytta, som hans förslag kunde medföra. Han visste och misstänkte ingenting om de hopplösa faror, för hvilka hans vänner just i denna stund voro utsatta. Han hade ett helt annat syfte med sitt förslag.

»De bana sig väg genom skogen, där de' vara mörkt, å hafva alla slags besvärligheter. De inte kunna se nå'n-ting, å de' göra sakerna ännu värre; den, som gå i spetsen, vara säker att få en gren under hakan _å bli kastad på hufve'; då han tycka, liksom han vilja svära, men vara rädd göra de', för de hedningar kunna höra honom och stänga vägen å be' honom förklara meningen me' sitt missnöje.

»Den fotvandring inte vara mycke' å tala om, när solen skina, så man kunna se å gå utan att trampa på ormar.

När de se mig komma seglande uppför floden, de bli så glada, att massa Altman inte vilja befalla mig arbeta så strängt, å fru Altman inte framkasta så många obehagliga anmärkningar om min väldiga mataptit.»

Sedan Jetro Juggens en gång bestämt sig för en sak, var han icke sen att utföra den. Det såg verkligen ut, somom alla tilldragelser under de två eller tre sista timmarna särskildt varit ämnade att leda honom till det beslut, som han nu fattat. Att trälådan icke dugde till sköld, att han måste taga sin tillflykt till linnelakanen, att han vändt sina steg mot prämen, och framför allt alt vinden alltjämt blåste starkt från väster — i allt detta skulle många människor hafva velat se något mera än blotta tillfälligheter, och hvem vill påstå, att denna mening icke varit den rätta?

Det arbete Jetro Juggens hade att utföra var visserligen besvärligt men ingalunda omöjligt. Hans hvassa knif hade snart gjort urhålkningar i bordläggningens lösa virke; därigenom trädde lian några repstumpar och fäste sålunda en af pålarna i upprätt läge eller, rättare sagdt, något snedt, ty han var nog klok att ställa den så; att den lutade något bakåt alldeles som masterna på vanliga segelbåtar. Denna fäste han så stadigt som möjligt, och därefter gjorde han på samma sätt med den andra pålen på motsatta sidan af pråmen.

Sålunda hade han två starka master. Han pröfvade noga deras stadighet för att öfvertyga sig om att intet mera kunde göras för att öka deras styrka. Därefter började han knyta eller binda tillsammans några lakan i hörnen, tills han hade ett lagom stort segel, och detta fastsatte han vid masterna.

Han gick vid detta arbete tillväga med den betänksamhet och noggrannhet, som utmärker den skicklige handt-verkaren. Nästan hvem som helst skulle i hans ställe hafva varit ifrig, nervös och oskicklig att göra ett godt arbete. Detta skulle då i ett eller annat afseende hafva blifvit vårdslöst utfördt, och följaktligen skulle företaget redan i sin början hafva misslyckats. Men Jetro arbetade, såsom om någonting sådant som fara icke hade funnits på hundra mils afstånd, och detta fastän han helt nyss hade upplefvat så hemska tilldragelser.Då arbetet var färdigt, hade han ett segel af ungefär femtio kvadratfots yta, och masterna voro så stadiga, att han kunde lita på deras hållbarhet, såvida intet oförutsedt inträffade. Den enda omständighet, som kunde gifva anled-ledning till farhågor, var vinden. Denna kunde icke alltjämt blåsa från väster, och den kunde upphöra inom en timme eller till och med ännu kortare tid.

»Den kunna vända», tänkte Jetro, »å blåsa från andra hålle'; om de' bli händelsen, denna gamla båt skola gå utför Ohio, tills mig träffa på Massissip; och sen — mig hafva glömt, hvart den floden rinna, men om mig inte minnas galet, de' vara Röda hafvet; mig inte önska fara dit, så mig vilja hoppa öfverbord, om inte kunna hejda den båt, å ta in i skogarna.

»Kanske vinden tänka vrida sig å komma från söder; i så'nt fall den pråm skola drifva in bland träden å slå sönder saker. Om massa Kenton hafva lyckats ta sig fram, då mig inte vara vid hans sida, å om massa Boone inte falla å slå sig fördärfvad, de båda troligtvis hålla injanerna tillsammans på Kentucky-stranden, medan mig ränna öfver dem me' pråmen.

»Detta gifva dem en så'n minnesbeta, att de inte besvära oss på lång tid. Emellertid vinden just nu blåsa från rätt håll, å mig kunna segla uppför Ohio, så länge mig önska, de' vilja säga», rättade sig Jetro, »om mig inte vilja fara längre, än den vind vilja föra mig — men hvarför inte de' gamla spektakel röra på sig?»

Seglet var hissadt, den starka vinden fyllde det, och dock, sällsamt att säga, förblef pråmen så orörlig, som om den sjunkit till flodens botten.NITTONDE KAPITLET.

En reskamrat.

å) etro Juggens syntes alltså redan i början af sitt företag löpa fara att misslyckas. Då allt var färdigt till afresan, vägrade pråmen att flytta sig så mycket som en tum från stället.

Jetro försökte alla möjliga utvägar; han rodde med föråran några tag för att vända stäfven ut mot strömmen. Den flyttade sig ett par fot, men blef sedan orörlig och arbetade sig småningom tillbaka i sitt förra läge. Han gjorde då samma försök med akteråran och arbetade, som om det gällt att rubba en klippa.

»Detta gå öfver mitt förstånd!» mumlade ynglingen förbryllad och satte sig att hvila. »Vinden tyckas vara lagom hård att hålla båten molstilla. Förmoda mig få göra undersökning. »

Så gjorde han också, och hemligheten blef snart uppenbarad. Han hade glömt att hyfva ankaret, hvilket låg på pråmens yttersida i närheten af aktern.

»Mig aldrig berätta någon de'», sade han, skamsen öfver sitt misstag. Han lyfte den tunga pjesen öfver relingen och lade den på bottnen af pråmen, som genast långsamt började glida uppför strömmen. Med de långa årornas till-hjälp lyckades han snart föra farkosten så långt ut i floden, att han icke behöfde frukta någon sammanstötning med de från träden nedhängande grenarna.

Jetro gjorde sig icke skyldig till det misstaget att föra pråmen ut i midten af strömfåran, där strömmen var så mycket starkare, att den skulle hafva minskat, om icke alldeles hindrat farten. Man kunde ju icke veta, huru länge denna gynnsamma vind skulle fortfara att blåsa.

Den mörkhyade ynglingen erfor en känsla af öfver-svallande välbehag, där han satt i förstäfven och iakttog händelsernas gynnsamma förlopp.

Han höll sig omkring ett dussin alnar från den trädbevuxna stranden men närmade sig stundom denna ännu mera alltefter strandens buktning. Som han önskade att hinna så långt som möjligt, medan vinden gynnade honom, vågade han sig stundom längre in för att draga fördel af strömmens lugnare lopp. Ett par gånger kände han, huru en utskjutande trädrot skrapade emot pråmens botten, och stundom var den nära att stanna, då den nådde bottnen på ett grundare ställe. Men dess egen tyngd förde den ut på djupt vatten igen, och då ökades farten genast.

Då Jetro såg, att han nu icke hade något att göra, satte han sig i tören med bössan bredvid sig på däcket och med benen hängande öfver vattnet.

»Massa Kenton å Boone å Altman å Ashbridge å allt de' andra folke' inte kunna hafva tänkt ut detta, om de slå sina kloka hufvud ihop. De' vara Jetro Juggens, som kläcka fram de' påhitt. Somligt folk tro, han inte vara stort annat än en tok, å kanske han vara de', men han veta en eller två saker, å då de få syn —»

I detta ögonblick stötte pråmen så plötsligt mot en sandbank, att den genast stannade, och ynglingen, som var oförberedd på stöten, ramlade öfverbord med ett högt plaskande.Följden blef dock ingenting allvarsammare än en stöt och en kall dusch, och då han åter lyckats komma på fötter, räckte vattnet honom icke till knäna. Han fattade tag i för-stäfven.med sina väldiga näfvar, sköt på den af alla sina krafter och lyckades utan svårighet föra ut farkosten på djupare vatten igen, hvar efter han slängde sig öfver relingen.

»De' slags affär vara obehaglig, å de' inte få hända igen.»

Han fattade en af de stora årorna med hvardera handen och hade snart med några årtag fört pråmen så långt från land, att missödet icke behöfde upprepas. Därpå satte han sig åter ned i fören utan att fästa något afseende vid sina drypande kläder.

Båten gled alltjämt uppför strömmen och med större hastighet, än den någonsin haft på sin väg utför floden. Så länge den starka vinden blåste från väster, skulle denna fart fortfara. Månen, som stundom beslöjades af moln, lät honom någon gång se träden på den högra stranden, och då dess ljus tillfälligtvis var alldeles ofördunkladt, kunde han till och med skymta de otydliga konturerna af Ohio-stranden. Vattnet icke endast krusades af svallvågorna från den framilande pråmen, utan stormen Upprörde det till verkliga hränningar.

Jetros spanande ögon kunde icke på något håll upptäcka ett spår af lif. Icke ens den stjärnlika blinkningen af en indiansk lägereld eller af ett signalljus genomträngde mörkret; men den dofva knallen af ett bösskott, som rullade fram öfver vattenytan från det håll, där Skallerormsklyftan låg, bevisade, att lifvet ännu pulserade med vaksamhet och kraft.

Nu hände det sig, att den andre shavanen, han som lyckats återtaga kanoten från Simon Kenton, var på återväg till afröjningen. Den skarpsinnige krigaren visste, att spejaren snart skulle upptäcka stölden och begifva sig ut på

spaning efter sin förlorade egendom. Endast genom den största försiktighet och skicklighet kunde han undvika ett samman-»Den gosse bära sig åt, som lian vara rädd», anmärkte Jetro. Sid. 121.träffande med den förskräcklige spejaren, hvars blotta namn hos honom injagade en outsäglig fruktan.

Det var därför naturligt, att han skulle ägna sin största uppmärksamhet åt stranden och icke tänka sig, att fara kunde komma från något annat håll. Medan sålunda kanoten gled fram öfver vattnet, höll han sina blickar fästa på stranden och såg och lyssnade med den sinnenas skärpa, som han genom lång öfning förvärfvat.

»Hvem där?»

Frågan framställdes med en graflik röst och skulle hafva skrämt äfven den tappraste man. Indianens hufvud snurrade omkring som en blixt, och han fick se något, som vi-tryggt kunna påstå, att ingen af hans ras någonsin skådat — en Ohio-pråm, som gick emot strömmen med en stor yta af hvita segel och framgled så ljudlöst som själfva döden.

Och ännu mera, den var alldeles inpå honom. Endast genom en skicklig manöver kunde han rädda sig från att blifva seglad i sank. De båda farkosterna voro åtskilda af mindre än ett dussin fot.

Shavanen stirrade på det fasansfulla föremålet och fick sikte på gestalten af eli kraftig, bredaxlad man, som stod i fören med bössan i sina händer. Denna syn var mera, än han kunde uthärda. Med ett förtvifladt årtag dref han kanoten så hastigt som en svala mot stranden, hoppade i land och rusade in i skogen.

»Den gosse bära sig åt, som han vara rädd», anmärkte Jetro, som tvekade, om han skulle skjuta eller icke, »nästa gång mig kanske böra skjuta först och göra mina höfliga frågor efteråt.»

Knappast var denna lilla episod utspelad, förrän ynglingen till sin öfverraskning och missräkning märkte, att pråmens fart först började minskas, snart alldeles upphörde och att den slutligen långsamt började drifva tillbaka medströmmen. Vinden hade dött ut hastigare än den blåst upp. Jetro kastade hastigt ankaret öfverbord.

»Mig undra, hur långt mig kommit», tänkte han, i det han granskade stranden utan att känna igen sig; »måste hafva farit femton eller tjugu mil — men de’ inte heller vara möjligt, för de’ folk i blockhuse’ skulle hafva sett mig, om mig inte se dem — hallå! Den gosse måste tro han känna mig; de’ kanske inte vara han, när allt komma kring.»

Kanoten, som så plötsligt försvunnit i skydd af stranden, dök nu fram igen och styrde rakt emot pråmen på helt kort afstånd. Denna nya uppenbarelse öfverraskade den mörkhyade ynglingen i hög grad, och han skulle utan tvifvel hafva handlat efter sitt eget förslag att skjuta först och sedan framställa frågor, 0111 han icke märkt, att den nykomne var en hvit man.

»De’ inte kunna vara massa Kenton eller Boone», tänkte Jetro, som uppmärksamt granskade främlingen. »Nej, de’ vara någon, som inte hafva äran af min bekantskap. Han å mig inte hafva träffats förr.»

Då främlingen kom närmare och kunde urskiljas mera tydligt i det svaga månskenet, visade det sig, att det var en kraftigt byggd man af medelålder, klädd ungefär såsom Ash-bridge och Altman — det vill säga med litet mera aktning för det rådande modets fordringar, än som visades af sådana män som Boone och Kenton.

»God afton», ropade han och nickade med hufvudet till hälsning, »får jag komma ombord?»

»Hvem ni vara? Vara ert namn Girty?» frågade Jetro, som tvekade, om han skulle låta mannen komma ombord, ehuru kanoten redan var så nära, att han utan svårighet kunde göra det. Hans utseende var behagligt, och han hade en hjärtlig klang i sin röst, men afrikanen, som var herre öfver situationen, insåg, att han icke kunde vara nog försiktig i valet af sitt sällskap.Främlingen skrattade åt frågan och svarade: »Bevare mig, det är första gången, som jag blir tagen för Sime Girty. Ni tyckes vara ensam på båten?»

Jetro misstänkte, att detta var ett knep för att blotta hans svaghet. Men han tänkte icke låta fånga sig på det viset.

»Nej, sar! Där ni begå ett misstag, sar. — Daniel Kenton å Simon Boone å elfva andra karlar vara i denna båt hos mig, å om ni —»

»Så, så», afbröt främlingen med ett så hjärtligt skratt, att ynglingen hlef afväpnad.

»Ursäkta! Mig ämna säga, att de' folket gärna vilja vara hos mig.»

»Min son, du och jag äro de bästa vänner i världen; du hyser säkert inga misstankar emot mig; mitt namn är Finley.»

Med dessa ord steg han öfver relingen och skakade hjärtligt hand med Jetro, som blef vunnen af hans utseende och sätt. Han hjälpte till med att fästa kanoten vid sidan

af pråmen och inbjöd sin gäst att taga plats i aktern på

de återstående lakanen, en inbjudning, som denne antog på ett så angenämt sätt, att Jetro var öfvertygad, att han aldrig

träffat på en så hygglig herre.

Det finnes kanske en och annan bland läsarne, som erinrar sig namnet på den man, som rodde ut i kanoten, såsom ett bland de mest ärofulla i Västerns historia. Det var James B. Finley, den ryktbare missionären, hvars verksamhet är en af de renaste sidorna i den bok, som eljest är befläckad med grymhet, laster och brott. I åratal hade han trotsat alla slags faror, genomströfvat de vidsträckta vildmarkerna med bössan på axeln, lefvat af det villebråd han själf nedlagt eller af den mat han kunnat erhålla i de röda männens wigwams eller i nybyggarnes hyddor. Han sof i skogarna, frös vid sin ensliga lägereld och försmäktade i sommarsolens kväfvande hetta.Och hvarhelst denne uppoffrande man framgick, förkunnade han budskapet om sin Herre. Han arbetade oförtrutet i hans vingård, belysande sin lära med sitt eget föredöme, och vann många för den rätta vägen icke endast bland de råa gränsjägarne utan till och med bland de trotsiga indiankrigame.

Missionären visade sin grannlagenhet genom att icke alls hänsyfta på den svarta lögn, med hvilken han nyss beträdt Jetro Juggens. Han lade faderligt sin hand på ynglingens skuldra och sade:

»Du kan tro mig, min son, då jag säger dig, att jag är öfverraskad.»

»Ja, mig ofta öfverraska folk.»

»Hvad är ditt namn, om jag får fråga?»

Jetro svarade sanningsenligt och vördnadsfollt på alla hans frågor, och inom några minuter hade främlingen fått en tydlig föreställning om de händelser, i hvilka den färgade ynglingen under de sista dagarna varit inblandad och som försatt honom i hans närvarande egendomliga läge.

»Jag har sett många pråmar fara utför floden», sade Finley, sedan Jetro slutat sin intressanta berättelse, »men detta är första gången, som jag sett någon gå uppför strömmen.»

»Ja, mig tänka börja de' sättet.»

• »Men hur kommer det sig, att du ligger stilla?»

»För ankaret vara kastadt öfverbord.»

»Men märker du icke, att vinden blåser igen och att båten är otålig att fortsätta sin färd?»

Jetro hade icke märkt detta, förrän hans vän påminde honom därom. Han skyndade sig att hyfva ankaret, och pråmen återtog sin egendomliga färd uppför floden.

TJUGONDE KAPITLET.

Krigslist.

««

Äfven efter det ganska långa samtal, som nyss blifvit om-• nämndt, hade Jetro Juggens och missionären mycket att få veta af hvarandra.

Ynglingen hade i synnerhet svårt att förstå, huru det kom sig, att den gode mannen omedelbart efter shavanens

vilda flykt kunde hafva rott ut i kanoten, som nyss förut blifvit öfvergifven.

fl Det var en egendomlig omständighet», sade herr Finley tankfullt; »sitt ned bredvid mig, så skall jag berätta dig om saken.»

»Mig vara mycke' glad att göra de'», svarade Jetro och satte sig på vördnadsfullt afstånd från missionären, »om ni inte tro mig hellre böra hålla utkik, så vi inte fara förbi de' blockhus, innan vi veta.»

»Kära gosse, vi äro ännu långt därifrån. Var icke rädd. Efter hvad du berättat mig, ser jag, att du förstår, att svåra tider stunda mellan det hvita folket och indianerna i dessa trakter.»

»Ja, sar.»

»Jag och många bland mina vänner hafva redan i veckor och månader väntat därpå och gjort allt, hvad vi kunnat,för att förhindra det fruktansvärda sakernas tillstånd, som nu råder.»

»Huru ni försöka hindra de'?» frågade Jetro, som tyckte, att han borde säga något, då missionären tystnade. »Tänka ni samla alla indianer på ett ställe, binda dem vid träna å sedan låta träna falla öfver dem å krossa sönder dem?»

»Nej, vi'försökte ett bättre sätt», svarade missionären allvarligt, medan han försökte dölja ett flyktigt leende. »Jag gick omkring till de olika stammarna och talade med deras höfdingar och anförare och försökte på alla möjliga sätt visa dem det syndiga i att gå ut på krigsstråten; jag föreställde dem äfven, att de själfva till slut skulle få lida mest.»

Jetro Juggens vände på hufvudet och stirrade förbluffad på talaren.

»Hafva ni gått rakt in bland de hedningar alldeles ensam för er själf?»

»Det är det enda sätt, hvarpå jag kunde hafva gått. De skulle icke hafva låtit mig medföra några följeslagare, ty det skulle hafva bevisat misstroende emot dem.»

»Misstro ni dem inte då?» frågade negern, för hvilken hela missionärens berättelse föreföll som en saga.

»Jag kan icke neka, att jag stundom insåg, att jag hade våldsamheter att frukta, men då jag invigde mig åt Herrens tjänst, var jag beredd på sådant, och därför fruktade jag intet. Om det var Herrens vilja, att jag skulle offra mitt lif, var jag alltid färdig. Du vet ju, min son, att detta är det enda rätta sättet att lefva?»

»Ja, sar.»

»Detta förorsakade mig således aldrig något bekymmer. Den enda sak, som bör oroa en människa, är, att hon icke känner sig beredd, när Herren kallar. Men, för att återvända till din fråga, blef det snart klart för mig, att fientligheter af svåraste slag voro i görningen. Indianerna hafva nedgjortden härafdelning, som skickats emot dem, och många bland dem föreställa sig, att vår styrelse icke är tillräckligt stark att kufva dem. Ett förkrossande nederlag för dem är nödvändigt, just sådant som jag förmodar, att nästa strid skall medföra, innan vi kunna hoppas en varaktig frecl här på gränsen. Jag var ute i dylika ärenden, då jag nalkades Ohio i afton. I detsamma jag kom ned till floden fick jag sikte på denna båt och den uppfinningsrika anordning du vidtagit. Jag såg den indian, som du prejade, skynda till stranden och i dödlig ångest fly in i skogen.

»Det var icke tillräckligt ljust, för att jag skulle känna igen honom», fortsatte missionären, talande, som om hvar-enda människa, amerikan och hvit, i det vidsträckta området varit honom bekant. »Jag ropade åt honom, men han gaf icke akt därpå, och eftersom han lämnat kanoten efter sig och jag ville komma öfver floden, tyckte jag, att jag lika väl kunde hälsa på dig.»

»Hvad vilja ni gå öfver floden för?» frågade Jetro utan

att tänka på att frågan gränsade till näsvishet.

»Jag söker en höfding vid namn Wa-on-mon eller, såsom

hans eget folk kallar honom, Pantern.»

»Ni känna den djäfvel?» frågade den häpne ynglingen, i det han sprang upp och stirrade den öfverraskade missionären i ansiktet. Denne svarade:

»Jag har känt honom i många år, har sofvit i hans wigwam, lekt med hans båda barn, jagat i hans sällskap och otaliga gånger anförtrott mitt lif åt honom.»

Jetro kunde knappt gifva uttryck åt sin förvåning vid denna underrättelse. Utom hvad han själf sett af denne vilde höfding, kunde han icke glömma den karaktersteckning Kenton gifvit af honom. På sitt okonstlade sätt omtalade han nu den tvekamp på lif och död, som varit uppgjord mellan spe-jaren och shavanernas anförare.

Herr Finley lyssnade med spänd uppmärksamhet, tyhan hyste en viss tillgifvenhet för bada parterna och närde i sitt hjärta den förhoppningen, att det fruktansvärda hatet mellan dem förr eller senare skulle gifva vika för en mera försonlig känsla.

»Den orsak, hvarför den strid inte bli af», förklarade Jetro, »vara, att Pantern blifva rädd och springa sin väg.»

Svaret blef i självfva verket det samma, som Daniel Boone gifvit, då han afhandlat saken med Kenton.

»Du misstager dig, om du tror, att Wa-on-mon var rädd; han fruktar ingen människa.»

»Hvad då förmå honom blifva rädd för massa Kenton?»

»Han blef det icke. Panterns hjärta är fullt af bitterhet mot det hvita folket. Han såg, att han genom att undvika striden hade utsikt att kunna tillfoga större skada åt dem, hvilka han betraktar som inkräktare af sitt folks jaktmarker; det är därför, som de två icke möttes.»

»Massa Kenton säga, den Panter hafva skjutit kvinnor å barn å gjort de värsta saker man kunnat tänka.»

»Simon Kenton är en sanningsälskande man.»

»A mig veta, han hafva försökt göra ännu värre sak än detta.»

»Omöjligt! Hvad kan det vara?»

»Han försöka å sticka den fot i min mun, då mig * sofva.»

De hederliga gamla gränspredikanterna hade lika mycket sinne för det komiska, som de voro uppfyllda af människokärlek och religiös ifver. Herr Finley kastade hufvudet-tillbaka och skakade af skratt, ehuru det var egendomligt, att detta var lika ljudlöst som Skinnstrumpas, då denne oförliknelige hjälte roades af något, som inträffade i skogen.

Missionären lät ynglingen berätta de närmare detaljerna af händelsen, och trots dess sorgliga anstrykning, uppskattade han äfven dess komiska sidor. Sedan han fått reda på hela förloppet, ryste han vid tanken på den storm af raseri, sommåste hafva väckts till lif i den fruktansvärde shavanhöf-dingens bröst.

»Att tänka sig, att han blifvit slagen till marken af denne yngling, mörbultad af honom, sedan bunden och i timtal hållen i fångenskap — ve mig! Jag beder till Gud, att denne färgade yngling aldrig måtte falla i Wa-on-mons våld. Jag fruktar högeligen, att gårdagens händelser så förbittrat höf-dingens hjärta, att sanningen blott föga kan göra intryck på honom.»

Genom frågor och förklaringar fick Finley småningom en noggrann föreställning om det farliga läge, i hvilket ny-byggarne befunno sig på den flykt till blockhusfästet, som de börjat för att undgå den storm, som redan höll på att bryta lös. Men de upplysningar, som han lyckades aflocka Jetro Juggens, voro i mer än ett afseende både ofullständiga och vilseledande.

Sålunda fick han veta, att nybyggarne på Kentucky-sidan af floden hade begifvit sig på väg till kapten Bushwicks fäste; att de icke gått långt, förrän de gjort halt, medan Ken-ton vände om till afröjningen för att söka efter kanoten, som blifvit kvarlämnad bredvid pråmen. Hans afsikt därmed hade naturligtvis varit att försäkra sig om

den mindre farkosten för att därmed föra kvinnorna och barnen till andra stranden af Ohio. Men hvarför han tagit Jetro Juggens med sig på detta företag, var omöjligt att förstå.

En annan omständighet framkallade hos missionären mindre farhågor, än man kunnat vänta. Kenton hade lyckats taga kanoten, ty både han och denna voro försvunna, då Jetro steg ombord på pråmen. Vidare var den kanot, i hvil-ken missionären rodde ut till pråmen, just densamma, ty den igenkändes af Jetro, och den hade således på något sätt blifvit återtagen af indianen. Shavanens närvaro i båten tycktes med säkerhet bevisa, att han dödat den store gränsjägaren, innan han beröfvat honom hans egendom. Men herr Finley

Ellis, Spöket på floden. 9ville icke tro på detta utan var öfvertygad, att han snart skulle få en förklaring på verkliga förhållandet.

Mycket viktigare och mera oroande var den frågan, hvilket öde som väntade de två familjer, som så att säga måst vända om på själfva tröskeln till lyckan. Kentons och Boones handlingssätt bevisade, huru ängsliga de voro att få dem på samma sida af Ohio som blockhusfästet, och det bevisade äfven lika säkert, att en fruktansvärd fara hotade dem på deras väg. Denna fara kunde endast komma från Pantern och hans krigarskara. Vi finna således, att missionären genom ett klokt sammanställande af händelsernas sammanhang kom till en i det närmaste riktig uppfattning af ställningen.

Han visste ingenting om Skallerormsklyftan, ty Västerns kringvandrande gränspredikanter genomströfvade alltför vidsträckta områden för att blifva förtrogna med hvarje särskild trakt; men flyktingarnas dröjsmål och deras verklige anförares återvändande kunde endast betyda en sak: de hade upptäckt, att Pantern och hans shavaner befunno sig i deras väg.

Då missionären kommit till denna slutsats, var det icke underligt, att han ansåg det för en försynens skickelse, att han så oförmodadt kommit öfver den ovärderliga kanoten, för att icke tala om själfva pråmen. Det fanns nu tillräckliga medel att föra de nödställda öfver till andra stranden.

Men missionären Finley var alltför förtrogen med Västerns folk och alltför väl bevandrad i skogslifvet för att inbilla sig, att det endast var fråga om att segla in i en säker hamn. Om Pantern hade afskurit flyktingarnas återtåg till blockhusfästet, var han icke den man, som skulle låta dem undkomma med tillhjälp af en kanot.

Det första steg, som efter missionärens åsikt måste tagas, var att på något sätt söka sätta sig i förbindelse med Simon Kenton.»Har du någon aning om hvar han är?» frågade han

Jetro.

»Ja — mig vara riktigt säker, å de’ göra mig ledsen.»

»Hvar är han då?»

»Han falla ur den kanot å drunkna; mig vara ledsen, för mig aldrig böra hafva lämnat massa Kenton ensam. Han taga mig med för att hjälpa honom, å mig förstå, mig kunna klandras för hans drunkning.»

»Var icke orolig för den saken. Kenton är för god simmare för att förlora lifvet på det viset.»

»Men han kunna få kramp.»

»Det kunde han nog, men han fick det icke. Han väntade förmodligen på din återkomst, så länge han kunde, och fortsatte därpå sin färd uppför floden för att sammanträffa med sina vänner. På ett eller annat sätt förlorade han kanoten till shavanen, hvilken i sin ordning lämnade den åt mig.»

»Mig tro, han gå tillbaka å söka den kanot.»

»Samma tanke har äfven fallit mig in, och jag hoppas, att han gjort det, ty då kunna vi vara säkra att få se honom. Men det kan också vara möjligt, att han gjort ett sådant försök men misslyckats och återvändt; eljest skulle vi hafva sett honom förut.»

Hela denna tid hade pråmen med sin vidsträckta segelyta alltjämt glidit uppför Ohio, och man hade hållit sig så

nära Kentucky-stranden man vågade.

En sällsam tanke hade så småningom tagit gestalt i missionärens själ. Han hade själf varit vittne till den pa-niska förskräckelse, som gripit den ensamme shavanen vid åsynen af den sällsamma farkosten, och han frågade sig själf, om icke Pantern och hans krigare äfven kunde blifva skrämda, om också blott för ett ögonblick, hvaraf flyktingarna kunde begagna sig.»Det kan i alla fall aldrig skada att försöka», tänkte han.

Men sedan den gode mannen kommit på denna tanke, föll det honom aldrig in, att den sällsamma synen kunde hafva samma verkan på de hvita männen som på sha-vanerna.TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

”Spöket på floden”,

4

IW äsaren har för längesedan gissat orsaken till den paniska -1=4 förskräckelse, som gripit Simon Kenton — en skräck lika vild och oemotståndlig som den, hvilken nyss förut jagat den ensamme shavanen på flykt in i skogen, som om han varit förföljd af den onde själf.

Det fanns inga mera vidskepliga människor i världen än Västerns djärfva spejare och gränsjägare. Ehuru de aldrig tvekade att möta döden och modigt trotsade faror, inför hvilka de flesta människor skulle hafva ryggat tillbaka, ville de dock, att denna död och dessa faror skulle möta dem i någon jordisk gestalt. Med andra ord, de fruktade icke hvilka slag och stötar som helst, förutsatt att de hade tillfälle att självfva få gifva lika godt igen.

Då de voro på spår efter en fiende och kommo till en korsväg, där det var omöjligt att med ögonen afgöra, hvilken väg som var den rätta, afgjordes frågan ofta genom att kasta jaktknifven; den riktning, som denna tog, då den föll, ansågs såsom en försynens fingervisning, hvilken följdes med en så orubblig frimodighet, som om ett misstag icke varit tänkbart. Äfven i många andra fall visade sig en sådan tro på tecken och fruktan för det öfvernaturliga.Ett hastigt, förskrämd! ögonkast uppenbarade för Kenton en Ohio-pråm, som gick emot strömmen uppför floden, och något sådant hade han oaktad! sin långa och mångskiftande erfarenhet ännu aldrig skådat. Samma blick uppfångade också något stort och hvitt, som utbredde sig öfver pråmen och liknade de uppspända vingarna på ett ofantligt vidunder, som simmade i vattnet bredvid båten.

Utan att gifva sig tid att närmare iakttaga den sällsamma företeelsen, gaf den modige mannen vika för sin förskräckelse och rusade utan besinning in bland sina vänner i fästet och ropade:

»Gossar, vi äro förlorade! Vi. äro förlorade! Ett spöke kommer uppför floden!»

Hans ord och sätt bragte de andra i förvirring. Det är möjligt, att en eller annan bland de öfriga skulle hafva visat större kallblodighet, men ingenting är så smittosamt som fruktan, £>ch då den mest förslagne och modige bland spejarne visade så tydliga tecken till en dödlig ångest, var det ej underligt, att äfven de andra för en stund förlorade all besinning.

Glömmande shavanerna, som svärmade rundt omkring dem, utan att tänka på någonting annat än den nya, fruktansvärda fara, som hotade dem, skyndade män och kvinnor att samlas omkring den reslige gestalten, som icke stannade, förrän han kommit midt i »fästet».

»Hvad är det, Kenton? För himlens skull, berätta!»

»Hvar är det? Huru ser det ut?»

»Lugna dig, Simon», hördes Boones röst bland alla dessa förvirrade utrop, »och säg oss, hvad spöket liknar.»

»Ni minnas den andra pråmen», sade Kenton, som delvis började återvinna sin självbehärskning, »den som Mac Dougalls voro ombord på, då de allesammans blefvo dödade?»

»Ja, naturligtvis, naturligtvis», svarade flere.»Nåväl, det är vålnaden af denna pråm, som kommer uppför floden; den är strax utanför stranden och skall om några minuter vara midt ibland oss; det är bäst, att vi begifva oss in i skogen.»

Och huru otroligt det kan låta, skulle den oförskräckte spejaren hafva anfört .denna brådstörtade flykt, om icke hans äldre och lugnare kamrat lagt sin hand på hans arm.

»Simon, du är ifrån dina sinnen; glöm icke, alt de kanaljerna befinna sig rundt omkring oss!»

»Dan», svarade Kenton skarpt, »har du någonsin sett ett spöke?»

»Nej.»

»Om du vill se ett, så gå ned till flodstranden. För min egen räkning ville jag helst vara borta, innan det kommer närmare; men jag glömde indianerna; jag skall vänta, tills ni öfriga också hafva sett det, och sedan må vi alla fly!»

Spejaren höll tydligen på att något hämta sig från sin förskräckelse.

I den grupp, som samlades omkring honom, voro några, som snart återkommo till besinning och insågo, att det bästa sättet var att undersöka orsaken till Kentons själstillstånd.

»Stanna här, medan jag spejar litet för egen räkning», sad-e Georg Ashbridge och rörde vid sin faders arm. »Det är någonting i detta, som jag icke förstår. Jag skall icke vara borta mera än några minuter. Det är den sällsammaste händelse jag någonsin upplefvat.»

Han smög sig bort i mörkret och uppnådde snart flodstranden.

Under tiden visade missionären Finley prof på sin • skarpsinnighet. Sedan han beslutit att om möjligt begagna pråmen och dess segel såsom ett vapen, reste han sig upp, fattade föråran med båda händerna och sökte finna den lämpligaste platsen, där man kunde landa med pråmen.Han tänkte just gifva en signal, som antingen Kenton eller Boone kunde känna igen, om den nådde deras öron, då han på icke särdeles långt afstånd hörde sin gamle väns förskräckta utrop.

»Nu äro vi framme, Jetro! Här är rätta platsen att landa! Låtom oss nu med förenade krafter söka föra pråmen till stranden!»

De båda männen ansträngde till det yttersta sina starka armar, och vattnet upprördes vid pråmens båda ändar af de breda årbladen, h vilka togo så djupa och kraftiga tag som bladen i en propeller. Den klumpiga båten lydde och började närma sig stranden, som endast var på några alnars afstånd.

Under denna villervalla af förskräckelse och uppståndelse måste missionären pressa tillsammans sina läppar för att återhålla ett leende. Han hade hört de första orden, som yttrats af Kenton, känt igen hans röst och förstått orsaken till hans ängslan.

»Om det behagar himlen att befria oss alla från denna fara», tänkte Finley, »skall jag icke glömma den här tilldragelsen, och jag skall draga försorg om att icke heller Simon glömmer den.»

Det var endast en eller två minuter senare, som Georg Ashbridge kom ned till stranden. Plaskandet af de låpga årorna och åsynen af själfva pråmen med dess stora segel, som var så nära, att man vid första ögonkastet kunde igenkänna den, förklarade hela den underbara händelsen för den unge mannen, ehuru han ännu icke kunde förstå, huru allt hade tillgått.

En af de gestalter, som svängde årorna, var Jetro Juggens, men hvem den andra var, därom hade han ingen aning.

»Är det du, Jetro?» ropade Ashbridge med en försiktigt dämpad röst.»Vara mig», lydde det stolta svaret; »hålla ur vägen, massa Georg, eljest denna båt ränna öfver er. Vi komma liksom åskan.»

»Väl rodt!» sade missionären, då pråmen stötte med sidan mot land midt för det ställe, där unge Ashbridge stod. »Vi kunde icke hafva landat bättre. God afton, min vän! Jag hoppas, att vi äro välkomna.»

Med dessa vänliga ord och med bössan i vänstra

handen steg mannen öfver relingen ned på den fasta marken och räckte Georg sin hand.

»Mitt namn är Finley —James Finley; jag är missionär för Ohio och Kentucky och följde er unge vän här för att se, om jag möjligen kunde vara er och ert sällskap till någon hjälp.»

»Och en ängel kunde icke hafva varit mera välkommen», svarade ynglingen varmt, i det han besvarade den vänlige mannens handtryckning.

»Ni tyckas vara i bryderi här», sade han med del-

tagande.

»Vi äro i sanning i ett svårt läge; vi hafva gjort halt

här och äro rädda att gå vidare, ty indianerna hafva lagt

sig i ett bakhåll, i hvilket de vänta att vi skola låta

fånga oss.»

»Jag förmodar, att shavanerna anföras af Pantern.»

»Ja, så säger Daniel Boone.»

»Jag fruktade det; det gläder mig, att Boone är hos er.»

»Det är äfven Kenton.»

»Ja, jag kände igen hans röst; han tycktes blifva litet

orolig vid åsynen af vår farkost.»

»Jag trodde aldrig, att det var möjligt för en sådan man som han att blifva så förskräckt. Han tyckes alldeles hafva förlorat besinningen.»

»Den skall han snart återfå; han är en ädel man.»

»Låta mig veta, hva' mig skola göra», inföll JetroJuggens, som lagt ut ankaret för att hålla pråmen orörlig. »Inte glömma, att mig hitta på den här uppfinning.»

»Ja, han har alldeles rätt. Han får förklara saken närmare, då det blir tid därtill; nu hafva vi icke en minut att förlora. Det ser ut, som om pråmens uppträdande på skådeplatsen hade injagat förskräckelse hos de röda männen lika väl som hos de andra.»

»Utan tvifvel, och Kentons sätt att uppträda har nog sin andel däri, ty han bragte vårt folk i fullständig uppståndelse. »

»Vi måste ögonblickligen draga fördel af denna deras förskräckelse, som är en försynens skickelse; låt oss genast gå till våra vänner!»

Missionären satte sig i gång med unge Ashbridge vid sin sida, och Jetro Juggens följde strax efter. Med några raska steg voro de hos sällskapet, hvars medlemmar åtminstone delvis börjat återvinna sin fattning.

Herr Finley ansåg det icke lämpligt att tillåta sig något skämt på sin gamle väns, Simon Kentons, bekostnad, huru frestande det under andra förhållanden kunde hafva varit. Han talade allvarligt och brådskande, såsom situationen kräfde. Han skakade hastigt hand med Boone, Kenton och spejarne, af hvilka alla han var väl känd och aktad. Han hälsade därefter hjärtligt äfven på det öfriga sällskapet och fortsatte att tala under tiden.

»Pråmens uppträdande var så oväntadt, att det förorsakade er alla en betydlig skrämsel, och det var icke underligt. Det har haft samma verkan på Panterns krigare, eljest skulle de icke hafva låtit oss landstiga. Men liksom ni skola de snart hämta sig från sin förskräckelse; vi måste begagna tillfället, som försynen så godhetsfullt skickat i vår väg.»

»Det är rätt taladt», anmärkte Kenton, som redan kände sig förödmjukad öfver den roll han nyss spelat.»Efter hvad Jetro berättat mig, hafva ni blott föga packning.»

»Endast hvad vi kunna bära i händerna», svarade Altman.

»Om jag icke misstager mig, äro vi alla samlade på denna fläck, men det skulle icke gå an, om icke indianerna vore uppskrämda. Följen mig då! Jag vill visa vägen.»

Detta samtal räckte endast några ögonblick. Såsom vi förut sagt, talade missionären raskt och bestämdt, och han visade sin beslutsamhet genom att hastigt vända sig om och gå utför den sakta sluttande banken nedåt floden. Det föreföll honom egendomligt, att han skulle taga ledningen öfver en skara spejare, bland hvilka funnos sådana män som Daniel Boone och Simon Kenton, men hans ledning var endast tillfällig och kunde lika väl hafva öfvertagits af Jetro Juggens, då det ju endast gällde att så fort som möjligt komma ombord på pråmen.

Boone skyndade med några snabba steg fram till missionärens sida.

»Jag är orolig», sade han. »Jag förstår icke, hvad det är, som förmår de kanaljerna att hålla sig lugna.»

»De äro uppskrämda, liksom ni alla blefvo, genom åsynen af pråmen och dess segel.»

»Den enda bland oss, som blef rädd, var Simon», rättade den store gränsjägaren, »och sedan skrämde han oss genom det sätt, hvarpå han for fram.»

»Hvilken som helst af er skalle hafva blifvit precis lika förskräckt som han, och jag misstänker, att det spektakel han tillställde har sin andel i shavanernas skrämsel; men den räcker icke länge och har kanske redan gått öfver.»

Den vana vid försiktighet, som spejarne genom långvarig öfning förvärfvat, förnekade sig icke heller nu. De grepo ett fast tag om sina bössor, antogo en nedhukadställning och gingo framåt med lätta steg, som om de fruktat, att det minsta buller skulle förråda dem. De kastade spanande blickar åt höger och vänster, och mer än en gång inbillade de sig, att de kunde urskilja skugglika gestalter, som här och där smögo omkring i närheten.

Det var kanske helt naturligt, att de båda nybyggar-familjerna skulle hafva en helt annan uppfattning af förhållandena. De kände sig så sorglösa, som om inga fiender någonsin funnits i deras omedelbara grannskap; de hade alldeles glömt, att någon fara af det slaget hotade dem, och tänkte endast på att så fort som möjligt komma ned till pråmen. De riktade sina blickar åt detta håll och försökte att genomtränga mörkret för att få syn på det enda föremål, till hvilket de satte sin förhoppning.

Herr Ashbridge och hans fru togo Mabel emellan sig och ledde henne, en vid hvardera handen. Herr Altman och hans hustru slöto sig till hvarandra, medan Georg Ashbridge höll sig något bakom med Agnes; spejarne tycktes ströfva omkring utan ordning, liksom de gjort under färden genom skogen, men i själfva verket gingo de efter en noga bestämd öfvertygelse om det bästa sättet att för tillfället gå till väga.

Finley, Kenton och Boone gingo i spetsen, och flyk-tingarne uppnådde snart flodstranden, där de gjorde den obehagliga upptäckten, att vinden, som nyss förut blåst så kraftigt, nu saktat af, så att de icke längre hade någon hjälp af den.TJUGUANDRA KAPITLET.

Åter ombord.

11 jeke ett ögonblick var att förlora. Det gällde nu endast att stiga ombord på pråmen och skjuta ut från land. Sällskapet var så talrikt, att farkosten skulle blifva starkt lastad, men dess bärighet var så stor, att den kunde tåla ännu större last.

Största delen af sällskapet hade redan hunnit om bord, och ännu hade shavanerna icke gifvit något tecken ifrån sig. Att de hade blifvit förvirrade, var lätt att förstå, men det kunde icke räcka länge. Närvaron af pråmen, som med sitt utbredda segel ännu låg emot stranden, måtte ha förklarat saken för de röda männen, hvilka lika snart borde hämta sig från sin förskräckelse som de hvita.

Det betydde föga, att vinden hade mojnat af. Det gällde endast att föra bort pråmen från land ut i strömmen. När detta vore gjordt, hade man tagit ett långt steg mot räddningen. Då kunde man gå förbi och undvika bakhållet.

»Ni måste skynda er allt hvad ni förmå», sade missionären, som började blifva nervös, då det kritiska ögonblicket

nu var inne. Han hjälpte kvinnorna ombord och gjorde allt hvad han kunde för att förekomma den förvirring, som blef en följd af trängseln. Han väntade hvarje ögonblick.att en salva skulle komma från den mörka stranden, och därför fattade han posto, där han trodde, att hans kropp bäst skulle kunna skydda de hjälplösa.

Oaktadt trängseln iakttogs en viss ordning, och det kan sägas, att ingen tid förlorades. En minut efter det de uppnått pråmen, tycktes alla vara ombord.

»Lägg er ned», hviskade Boone och vände sig med dessa ord särskildt till nybyggarne, »de kanaljerna komma säkert att skjuta, innan vi kunna komma ut på floden —»

»Där gå den kanot», ropade Jetro Juggens, som varit den förste ombord.

Den lilla båten hade blifvit bunden på den yttre sidan af den större farkosten, för att denna skulle kunna föras närmare land. Ynglingen gjorde hvad han kunde för att hjälpa sina. vänner (i själfva verket gjorde han ingenting alls), då han märkte, att kanoten hade aflägsnat sig några fot från pråmen och att afståndet alltjämt ökades.

»Hoppa öfver bord och simma efter den!» befallde Ken-ton, som skulle hafva gjort det själf, om icke hans närvaro varit nödvändig på pråmen.

»Släpp den båt!» skrek Jetro, vändande sig till en inbillad fiende. I samma ögonblick kastade han bössan ifrån sig, hoppade öfver bord och simmade med kraftiga tag bort mot kanoten. Ynglingens kläder hade ännu icke torkat efter det bad, som han fått tidigare på eftermiddagen, och vid denna varma årstid var en doppning i floden mindre obehaglig än annars.

Jetro borde hafva märkt, att medan kanoten dref med strömmen, den äfven nalkades flodens midt. Detta hade knappt varit möjligt, om icke någon hade bestämt dess riktning.

Men den kraftfulle ynglingen märkte icke denna viktiga omständighet utan simmade med kraftiga tag rakt fram till kanoten, som under de sista timmarna så många gånger ombytt ägare och varit orsaken till mer än en förbittradkamp. Han behöfde endast ett par sekunder för att nå den, och han lade sin hand på relingen.

I detta ögonblick reste sig en shavan upp ur kanoten och lyfte sin hand, i hvilken han höll en knif, som han ämnade begrafva i den förvånade ynglingens bröst.

»Usch! Mig inte veta, du vara där!» tjöt Jetro och dök som en lom under vattnet i lagom tid för att undgå det dödande hugget.

Shavanen lutade sig öfver relingen med höj dt vapen för att stöta till afrikanen, då denne åter visade sig. Han satt i denna väntande ställning, då en skarp bössknall hördes från pråmen; vilden störtade på hufvudet öfver båtkanten och sjönk med ett dämpadt skrik i djupet.

»Jag väntade mig något dylikt», mumlade Simon Ken-ton, hvilken midt under förvirringen omkring sig började ladda om sin bössa med samma lugn, som om han inne i skogen nedlagt ett rådjur eller en björn.

Från småskogen strax ofvanför den plats, där båten höll på att skjutas från land, kom en annan krigare, hvars ifver lät honom glömma all försiktighet, och rusade under utstötande af ett gällt tjut rakt emot de hopträngda flyktingarna. Han var närmare fru Altman än någon af de andra och ämnade stöta sin höjda tomahawk i hennes hjärna, men då han var nära att nå henne, gjorde han ett ursinnigt hopp från marken och föll med utsträckta armar och ben framstupa på marken.

Det blef aldrig riktigt klart bevisadt, hvem som haft tillräcklig sinnesnärvaro att på detta sätt hejda den mordiska uslingen i hans förehafvande, ty striden hade nu börjat på allvar, och ett skarpt skjutande pågick oafbrutet; men månen lyste i detta ögonblick med ofördunklad glans, och herr Altman påstod bestämdt, att han sett missionären Finley snabb som en blixt höja sin bössa och skjuta af den åt det hålletjust i det ögonblick, då han ämnade skynda till sin hustrus försvar.

Då den gode mannen sedermera fick äran af denna bedrift, som så väl öfverensstämde med hans kallblodighet och mod, visade han stor motvilja mot att tala därom. Då han vidare ansattes, ville han icke påtaga sig saken, men

förnekade den icke heller bestämdt. Det kan därför antagas, att missionären var det redskap, hvarige-nom fru Altmans lif räddades från den största möjliga fara. Under tiden hade Jetro Juggens upplefvat ett egendomligt äfventyr. Begagnande sig af sin stora skicklighet i simkonsten, dök han så djupt, att hans fötter nådde bottnen, och kom upp omkring tolf alnar längre bort, emellan kanoten och Ohio-stranden. Shavanens försvinnande ägde rum, medan ynglingen var under vattnet, så att han var okunnig om verkliga förhållandet, då han höjde upp hufvudet och stirrade på båten.

»Fördöme mig, om inte den vara kapsejsad!» utropade han, då han kom något närmare och fick se, att båten var upp- och nedvänd.

Shavanens krampaktiga ryckning hade stjälpt båten, hvilken liknade en väldig sköldpadda, som dref med strömmen.

»Han gå på botten af floden med den båt öfver hufve' för att inte få månstyng. Men de' inte heller kunna vara så», tilläde Jetro, »såvida han inte vara sjutton fot lång, å mig inte tro, han vara så lång.»

Simmarens armar komino i beröring med ett föremål. Han grep fatt i det och fann, att det var åran, som blifvit utslungad vid kanotens kantring.

»De' komma bra te pass», tänkte Jetro. »När han sticka hufve' öfver vattne' för att hämta luft, mig drifva till honom med den åra, tills han gifva sig.»

Sedan ynglingen manövrerat omkring kanoten några minuter, gick en aning om rätta sammanhanget upp förhonom. Äfven då han var under vattnet, kunde han höra de dofva knallarna af bösskotten, och han anade, att ett af dessa hade träffat roddaren och att -dennes dödssprång kommit kanoten att kantra.

Efter några minuter hämtade han mod, fattade tag i kanoten och lyckades bringa den i rätt läge igen, men den var så fylld af vatten, att den icke kunde begagnas, förrän den blifvit öst. Detta kunde endast ske genom att föra den i land. Jetro kastade därför åran ombord, fattade relingen med ena handen och simmade med den andra bort mot Ohio-stranden. Det må tilläggas, att han uppnådde denna utan vidare äfventyr, och där vilja vi för en stund lämna honom åt hans öde.

»Ligg nere!» dundrade missionären, då han såg, att hans första befallning endast delvis åtlyddes. »Min goda kvinna, jag beder om förlåtelse, men det är alldeles nödvändigt. »

Dessa ord ställde han till fru Ashbridge, hvilken i sin oro för sin man och son på det mest oförvägna sätt blottställde sig. Medan han talade, tog han henne i sina armar, som om hon varit ett litet barn, och lade henne tämligen omildt raklång på bottnen af båten.

»Där! Använd dessa minuter till bön — nej, det duger icke», tilläde han och fattade Agnes Altman i skuldran, ty hon försökte just då att resa sig upp; »håll er nere — denna planka är allt, som skiljer er från döden!»

»Men — men», invände den oroliga flickan, »bed pappa och Georg att vara försiktiga, vill ni inte det?»

»Vi äro i Guds hand, mitt barn, och göra endast vår skyldighet. Hjälp oss genom att icke åsamka oss ytterligare bekymmer för er skull!»

Det allra viktigaste var, såsom vi sagt, att föra prämen bort från land. Det enklaste sättet att göra detta var att staka med de pålar, som för detta ändamål funnos ombord;

Ellis, Spöket på floden. 10men dessa voro uppsatta till stöd för de segel, som fört pråmen till denna plats. Årorna kunde visserligen också användas, men det gick mycket långsammare och var förenadt med största fara för dem, som handterade dem.

Icke desto mindre fattade Jim Deane föråran, i samma ögonblick som en annan spejare grep akteråran, och båda arbetade af alla krafter.

Mörka gestalter visade sig i allt större antal på stranden och alldeles bredvid pråmen. Mörkret upplystes af

blixtarna från gevären, och luften genomskars af de kampandes tjut, ty i stridens yra och förbittring kunde de hvita männen göra lika mycket väsen af sig som deras fiender.

Boone, Kenton, missionären och de flesta andra af männen hade hoppat omhord på pråmen och hukat sig ned, och alla trängdes i en oupplöslig förvirring. De två karlarna arbetade vid årorna, och pråmen gled ut från stranden, men så långsamt, att man kunde bli förtviflad. För några af de uppskrämda passagerarne föreföll det, som om den icke rörde sig alls.

»Litet kraftigare, Jim», ropade missionären; »skall jag hjälpa dig?»

»Nej», svarade Deane. »Det går nog. Jag behöfver icke er hjälp — jo, kanske ändå.»

Som han talade, släppte han åran och sjönk tungt ned på däcket.

»Är du sårad?» frågade missionären och lade hans huf-vud i sitt knä.

»Jag fick min sista sjukdom den här gången, pastor — det är allt slut — farväl!»

Missionären ville säga mera, han hade velat bedja med kamraten trots de dödsfaror, som hotade på alla sidor, men det blef icke tid därtill, ty Jim var död.

»Gud gifve hans själ frid!» mumlade den gode mannen,lade sakta ned hufvudet och makade kroppen tätt intill relingen, så att den icke skulle vara i vägen.

Missionären utsatte sig med den största oförvägenhet för kulorna, som hveno rundt omkring honom, och det var ett under, att han icke blifvit träffad; men Finley, hvars lif var en oafbruten kedja af uppoffringar, faror, lidanden och försakelser, tänkte minst på sig själf. Han var beredd att lyssna till dödsängelns rop, när helst han kom, vid midnatt, morgon eller middag, men dödsängeln infann sig icke förrän efter många års förlopp, då de händelser, som vi här skildra, för längesedan passerat.

En sällsam och för en stund alldeles oförklarlig händelse tilldrog sig vid fören af pråmen, strax innan Jim Deane blef dödad.

Simon Kenton hade just dragit sin uppmärksamhet från Jetro Juggens och hans kanot och kastade sina blickar på stranden bredvid sig, då han plötsligt utstötte ett rop, hvars mening ingen fattade eller under den allmänna oredan och villervallan gaf akt på. I samma ögonblick ansträngde spe-jaren sina muskler till det yttersta och gjorde ett hopp mot stranden.

Huru öfverlägsen hans skicklighet än var i sådaan idrotter, var dock afståndet för stort, och han kom i vattnet, men så nära land, att han endast sjönk ned till midjan. Han rusade framåt som en rasande, som det tycktes midt in bland shavanerna, och var genast ur sikte.

Det var ingen tid att forska efter orsaken till denna oväntade handling, och ingen anade den, men det dröjde icke länge, förrän den blef bekant.

Under tiden hade några märkt, att vinden tog upp sig igen. Den blåste icke så hårdt som förut men dock tillräckligt för att föra pråmen långsamt uppför strömmen. Boone ropade åt alla att huka sig ned, medan han kröp till aktern och höll åran så, att han styrde ut i midten afströmmen. Missionären gjorde detsamma med föråran, och under vindens inflytande arbetade sig pråmen långsamt ut från Kentucky-stranden bort mot Ohio.

Alla hjärtan klappade högt af förhoppning och tacksamhet, då ett genomträngande skri hördes från fru Ashbridge.

»Hvar är Mabel? Hvad har blifvit af Mabel? O, livar är hon?»

Stor bestörtning rådde, medan en brådskande undersökning af pråmens inre pågick. Men området var så litet, att sökandet snart var gjordt, och det slutade med att bekräfta den hemska sanningen, att lilla tioåriga Mabel Ashbridge icke var ombord på pråmen.

Missionären Finley anade nu sanna förhållandet och sade:

»Hon har fallil i shavanernas händer; detta var orsaken till att Simon Kenton hoppade i land.»TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Shavanernas läger.

Ifey. uru allt hade lillgått, blef aldrig riktigt utredt, men -8=-^ under den allmänna oredan och förvirringen, skjutandet och rusandet fram och tillbaka kunde man icke vänta att ens den mest kallblodige shavan eller den lugnaste spejare skulle hafva mera än en allmän föreställning om händelsernas gång. Särskilda tilldragelser hade iakttagits af olika personer, allt eftersom omständigheterna gynnat dem, medan andra icke sett eller visste något om sådant, som tilldragit sig midt framför deras ögon.

Herr och fru Ashbridge hade i mörkret skyndat utför den trädbevuxna strandsluttningen och hållit hvar sin af Mabels händer. Vid sidan af pråmen, där alla trängdes under den största förvirring, släppte föräldrarna barnet, och fadern vände om för att deltaga i försvaret mot indianerna, som jnst då anföllo dem. Mabel steg ombord i närheten af fören och låg nerhukad där några minuter för att åtlyda missionärens befallning och undvika kulorna, som hveno på alla sidor, då hon plötsligt fick det infallet, att hon skulle ligga bättre i aktern, där trängseln var mindre stark.

Det bästa sättet att nå denna plats var i hennes tanke att hoppa i land och springa några steg utefter strandenHon vågade försöket men ämnade just springa tillbaka, då hon greps i armen af en indiankrigare, som skyndsamt släpade bort henne.

Ehuru alldeles förvirrad af den sista timmens många öfverraskande tilldragelser, gjorde flickan motstånd och ropade på hjälp, men hon var maktlös gent emot den senfulle vilden, hvilken bar henne från flodstranden.

Vi måste erinra läsaren, att den allmänna förvirringen ökades af nattens mörker, som endast då och då svagt upplystes af månen. Dessutom var mörkret i skogens skugga så djupt, att det var mindre underligt, att ingen af Mabels vänner såg hennes tillfångatagande, än att Simon Kenton

märkte det.

Han giorde det en minut senare och förstod genast, att om den lilla skulle kunna räddas, måste det ske genast.

Genom sitt långa hopp tillryggalade han största delen af det mellanliggande afståndet, och som en hvirfvelvind rusade han efter shavanen. Han hade noga lagt märke till den

punkt, där krigaren försvann ur sikte, äfvensom den riktning han tog; med några snabba språng åt det hållet' borde han således upphinna honom.

Oaktadt den öfverhängande faran att stöta tillsammans med trädstammar, grenar och kullerstenar rusade spejaren med sådan fart, att, innan han kommit tjugu fot från flod stranden, han rände ihop med indianen, som hade det förskrämda barnet i sitt våld och icke hade någon aning om sin rasande förföljares närhet.

En bengalisk tigers anfall på jägaren, som håller på att strypa dess gnällande ungar, kan icke vara vildare, mera oemotståndligt och blixtlikt än det angrepp, som Simon Kenton gjorde på den skurk, som ämnade bortföra Norman

Ashbridges dotter.

Det hjälpte icke, att mörkret var nästan ogenomträngligt och att ögat icke kunde rikta stöten och se dess verkan.Spejaren visste, att han hade mannen i sitt våld, och inom några sekunder var striden slut.

Om endast den minsta ljusglimt hade upplyst skogens mörker på detta ställe, skulle Mabels räddning hafva varit säker; men hon förstod icke meningen med den fruktansvärda tvekampen, och i samma ögonblick som hennes vaktare för att försvara sig själf släppte sitt tag om hennes arm, skyndade hon bort i mörkret med förhoppning att själf kunna finna sina vänner på pråmen.

»Hvar är du, min flicka?» ropade Kenton, som trefvade omkring sig med ena handen och i hvarje ögonblick

väntade att vidröra henne.

Men den lilla hörde honom icke eller, om hon gjorde det, hade ingen aning om hvem han var, och snart hade Kenton förvissat sig om att barnet, som han nyss förut hade befriat, åter försvunnit, han visste icke hvart.

Han hoppades dock, att hon försökt återvända till båten, hvarifrån hon så plötsligt blifvit bortförd. I sådant fall kunde det finnas en möjlighet att rädda henne, om spejaren gick raskt till väga; ty genom att skynda sig tillbaka var han säker att träffa på henne, om det också vore midt ibland fienderna; men om han dröjde, måste hon oundvikligen åter falla i shavanernas händer.

Det var klart för Kenton, att ingen på pråmen märkt förlusten af barnet, och om den också blefve känd af flickans vänner, kunde de icke bringa henne någon hjälp. Spejaren hade i sanning haft tur, då han icke under det allmänna tumultet blef angripen af någon bland fienderna.

Han banade sig åter väg till flodstranden men höll sig försiktigt i mörkret, medan han gjorde sina iakttagelser. Månen lyste ännu klart, och i dess sken såg han, att pråmen befann sig ungefär femtio fot ifrån honom och att detta afstånd alltjämt växte.Då man med stora ansträngningar lyckats föra ut pråmen midt i strömmen, inträffade det således, att två af de hvita funnos kvar bland Panterns skoningslösa krigare.

För Simon Kenton var dock denna belägenhet af föga betydelse, ty han hade mera än en gång varit i mycket större faror. Han kände sig alldeles säker om att kunna sörja för sin egen säkerhet, men hans bekymmer gällde det lilla barnet, mot hvilket ödet varit så grymt.

Som det icke fanns den ringaste utsikt att kunna uträtta något genom att trefva omkring i mörkret bland träden, beslöt han sig för den enda utväg, som möjligen kunde gifva någon, om ock ringa, utsikt till framgång.

Pråmen var nu så långt ute, att skjutandet på båda sidor hade upphört. Kenton visste icke, huru stora förluster hans vänner lidit, men han var öfvertygad om att utom den indian, som han i rätta ögonblicket nedlagt för att rädda Jetro Juggens, åtskilliga andra hade stupat under den lifliga skottväxlingen.

Då Pantern samlade sin skara för att anlägga ett bakhåll vid Skallerormsklyftan, måste han hafva upprättat ett läger eller hufvudkvarter bakom denna plats, där det icke kunde påträffas af flyktingarna, förrän de kommit förbi det farliga stället. Kentno hoppades med en rysning, att det lilla barnet hade förts dit i stället för att nedhuggas, och började därför söka efter lägret.

Detta företag var mindre svårt, än man möjligen skulle kunna tänka sig. En så bepröfvad jägare som Kenton hade ingen svårighet att undvika de indianer, som svärmade rundt omkring. Såsom han väntat, behöfde han icke gå långt förbi klyftan, förrän han uppfångade skymten af en lägereld alldeles bakom den hålväg, i hvilken shavanerna hade tänkt nedgöra hela skaran af nybyggare jämte deras försvarare.

Försiktigt banade han sig väg genom småskogen ochkom snart till en plats, hvarifrån han utan fara att själf blifva upptäckt hade en obehindrad öfverblick öfver lägret. Skådespelet var i många afseenden detsamma, som han otaliga gånger förut bevittnat.

Midt på den öppna platsen brann en eld, uppgjord af kvistar och grenar; den hade tydligen brunnit i flere timmar, ty en mängd glödande aska var hopad under den. Ett svagt ljus utstrålade några alnar från den i alla riktningar. På en kullfallen trädstam på andra sidan af elden sutto tre krigare, målade och utstyrda på det vederstyggliga sätt, som detta folk brukar, då det är ute på krigsstråt. De voro beväpnade med bössor, tomahawker och knifvar och samtalade ifrigt; en af dem hade nyss fått ett förband om sin arm, hvilket bevisade, att han icke lyckats komma helskinnad ur striden.

Två andra shavaner stodo till höger om elden, och äfven dessa samtalade mycket lifligt. Längre borta, där ljusskenet var svagare, befunno sig åtskilliga andra krigare, af hvilka de flesta sutto på marken. Kentons granskning gaf ett tillfredsställande resultat, ty han fann, att mera än en af dem blifvit svårt sårad; och deras kamrater skötte om dem efter bästa förstånd.

Däremot kunde han icke se skymten af dem, som stupat, ehuru den amerikanske indianen icke är den, som öfvergifver en fallen kamrat, och de krigare, som anträdt sin färd till de sälla jaktmarkerna, alltid voro säkra på tillbörlig uppmärksamhet. För så vidt spejaren kunde bedöma, funnos i lägret ungefär tolf eller femton shavaner. Men då Boone förklarat, att skaran utgjorde ungefär dubbla antalet, voro åtskilliga af dem, oberäknadt de fallne, ännu frånvarande.

Spejaren var särskildt intresserad för två af de frånvarande. Den ena var lilla Mabel Ashbridge och den andre Pantern, shavanernas anförare. Trots den noggrannaste undersökning kunde han icke upptäcka någon af dem, ochutan att hafva något verkligt skäl därför satte han dessa båda personers frånvaro i förbindelse med hvarandra.

Hans aning visade sig vara riktig, ty endast några minuter hade förflutit, då tvenne gestalter framträdde ur mörkret i ljusskenet. Den ene var Wa-on-mon, hvars hand med ett fast grepp omfattade den unga fångens arm. Han gick tämligen långsamt fram till trädstammen, där han bad Mabel att sätta sig. Hon lydde med samma beredvillighet, som hon skulle hafva visat för en befallning af sin fader eller moder.

Pantern förblef stående, och de tre, som suttit på stocken, reste sig och gingo några steg framåt, hvarvid äfven några andra drogo sig närmare för att taga del i samtalet.

»Ah!» mumlade Kenton mellan de hopbitna tänderna och med de af vrede gnistrande ögonen fästa på Pantern, »om jag endast hade fått fatt i dig och den lilla flickan!»

Som hon satt så, att eldskenet föll på hennes ansikte, kunde spejaren se det alldeles tydligt. Hon hade i villervallan förlorat sin lilla hemgjorda mössa, och det yppiga håret hängde upplöst kring hennes axlar. Hon var nätt klädd i sina hemväfda kläder, ehuru klädning och strumpor voro af en grof väfnad.

Hennes ansikte visade ett förskrämdt uttryck, hvaraf man kunde förstå, att barnet insåg det farliga i sin belägenhet. Hon satt på det kullfallna trädet med sina små knubbiga händer sammanknäppta och tog knappast sina ögon från höfdingen och hans följeslagare. Hon tycktes förstå, att de höllo på att afgöra hennes öde.

Från sitt gömställe, som icke var särdeles långt borta, lät Kenton ingenting undgå sin uppmärksamhet. Han kunde icke uppfånga ett enda ord, som yttrades, men han trodde icke, att höfdingen rådslog med sina krigare om den lilla fångens öde, af det skälet, att det icke var hans vana att afhandla sådana saker med sina män. Hans makt var såoinskränkt, att han ensam afgjorde allt och lämnade åt sina män att antingen lyda eller också svara för följderna.

Det var mera sannolikt, att Pantern ville höra sina krigares åsikt om bästa sättet att hindra flyklingarne att uppnå blockhusfästet, sedan de nu undgått det bakhåll, som man utlagt för dem.

Medan spejaren låg på sitt gömställe, hade han tid att grubbla på åtskilliga saker. . Det problem, som mest intresserade honom, var, hvad som kunde göras för att rädda barnet, ty att hon var dömd till döden af sina fångvaktare, var enligt hans tanke lika säkert, som att han själf lefde. Det återstod helt enkelt att bestämma, när hön skulle offras.

Kenton var för gammal och bepröfvad i indianstrider för att företaga sig något obetänksamt. Om Mabel varit en fullväxt kvinna och varit beredd på något sådant, kunde han möjligen hafva underrättat henne om sin närvaro utan att röja sig för de öfriga, men det skulle hafva varit farligt och dåraktigt att nu försöka sätta sig i förbindelse med henne.

Han rådgjorde med sig själf, om det skulle kunna lyckas honom att smyga sig bakom trädstammen och sedan plötsligt rusa fram och gripa flickan samt skynda bort med henne. Under några minuter var han verkligen mycket frestad att våga ett försök, men ju mera han tänkte därpå, desto hopplösare fann han det vara. Han kunde icke springa fort i mörkret bland träden, och som han skulle hafva varit tvungen att äfven sörja för Mabels säkerhet, skulle Pantern och ett halft dussin af hans krigare hafva varit öfver honom, innan han hunnit taga många steg, och resultatet hade endast blifvit, att barnet och dess befriare inom tio minuter varit döda.

»En sak är åtminstone säker», mumlade Kenton, under det han uppmärksamt höll ögonen på skaran; »om de

bestämma, att flickan skall dödas, medan hon sitter på dendär stocken, skall den första rörelse, som afser att kröka ett hår på hennes hufvud, betyda detsamma som döden för den, som försöker det.»

Så skulle det också hafva gått. Den stumma, senfnlla gestalten, som stod där lika stel och orörlig som det träd, som skyddade honom, lät ingenting undgå sin uppmärksamhet. Om Pantern eller någon af hans krigare hade vändt sig emot Mabel Ashbridge med fientliga, afsikter, skulle han hafva stupat på fläcken med en kula genom hjärtat eller hjärnan, innan han hunnit lyfta sin hand till den onda gärningen.

Natten skred framåt, flere af fienderna återvände efterhand, och ännu fortsattes samtalet mellan höfdingen och hans krigare. Kenton kunde icke förklara, hvarför det skulle räcka så länge, ty enligt hans tanke fanns det ingenting i den dåvarande situationen, som kunde framkalla någon stor olikhet i åsikter.

Spejaren stod ännu vaksam och undrande, då en ny person från skogens mörker framträdde på skådeplatsen samt gick rakt fram till den grupp, som var samlad omkring Pantern, och det är svårt att afgöra, hvilken som blef mest förvånad, denne eller Kenton, öfver den oväntade uppenbarelsen.TJUGUFJÄRDE KAPITLET.

Förloradt hopp.

et vore fåfängt att söka beskrifva den sorg och förvirring, som rådde bland pråmens besättning vid upptäckten, att lilla Mabel Ashbridge saknades.

Hennes föräldrar och broder, som i början blefvo mycket uppskakade, visade dock stort lugn och själsnärvaro. Liksom på en gemensam ingifvelse vände de sina blickar mot de två män, som bäst voro ägnade att gifva dem råd och hopp, nämligen missionären Finley och Daniel Boone.

Georg Ashbridge var den förste, som bröt den hemska tystnad, som följt på den förtviflade moderns skrik. Han vidrörde Boones arm och frågade:

»Kunde vi icke ro pråmen tillbaka till stranden, anfalla shavanerna och återtaga flickan, innan de få tid att samla sig?»

»Det kunde vara möjligt», svarade spejaren vänligt, »om vi hade dagsljuset till vår hjälp, men icke så länge natten räcker. Jag hade en son, som blef nedskjuten af de kanal-jerna, just som jag satte foten på Kentuckys område, och de bortförde en af mina döttrar, hvilken jag återtog från dem, men omständigheterna voro helt andra då än nu.»

»Men vi måste göra något; vi kunna icke återvändatill blockhusfästet och lämna det kära lilla barnet efter oss. Jag vill gärna gifva mitt lif för att rädda henne.»

»Det vilja vi alla, det vilja vi alla!» svarade Boone, som var upprörd vid minnet af sina egna sorger, »men vi få icke tillsluta våra ögon, så att vi icke se sakerna sådana de äro.»

Ynglingen stönade af ångest men sade ingenting vidare. Det hårdaste af allt var att förblitva overksam, medan den kära systern var i dödsfara.

»Jag vill själf hoppa öfverbord», sade veteranen, »simma tillbaka och göra, hvad jag kan, för att hjälpa Simon.»

»Ni kan icke lämna honom någon hjälp», afbröt honom missionären saktmodigt; »Kenton skall säkert reda sig bättre utan er.»

»Jag är själf af samma tanke», sade Boone, »men om Simon väntade mig, vore det en annan sak.»

»Men han väntar er icke; han såg, hvad ingen annan af oss såg — den lillas tillfångatagande, och han skall göra allt, som står i mänsklig förmåga.»

»Jag minnes icke, om jag omtalade, att Panterns och lians följes läger finnes strax på andra sidan om Skaller-ormsklyftan.»

»Sannolikt berättade ni det för honom; men det betyder i alla fall ingenting, om ni gjorde det eller icke; han skall snart själf utforska sanningen. Sannolikt föra de barnet dit, och hon kan icke hinna till lägret mycket förr, än

Kenton upptäcker det.»

Föräldrarne märkte snarl, att. Boone och missionären talade, som om de icke hyste minsta tvifvel, att det skulle tillgå på det sättet.

»Men antag», sade herr Ashbridge med darrande röst, »att hon icke skonas så länge, att hon föres till lägret?»

»Vi äro alla i vår himmelske Faders händer», svarade den gode mannen ödmujkt. »Han styr allt till det bästa,och vi måste med undergifvenhet foga oss efter hans vilja. Om den lilla icke blifvit skonad, är det redan för sent för oss att bringa henne hjälp; har hon undgått döden, så tror jag att hon är i shavanernas läger.»

»Och vi kunna smyga oss dit och anfalla dem», sade brodern, för hvilken overksamheten var outhärdlig.

»Ett sådant tillvägagående skulle bereda henne en ögonblicklig död», sade herr Finley.

»Och hvarför det? Boone kan visa oss vägen rakt på lägret, och genom ett hastigt och gemensamt anfall skulle saken snart vara afgjord.»

»Du glömmer, Georg,» svarade missionären på sitt faderliga sätt, »att, ehuru Pantern anlagt sitt läger på andra sidan om klyftan, alla hans krigare icke äro där; några af dem bevaka oss efter bästa förmåga från stranden. I samma ögonblick, som vi vände om och långt innan vi uppnått

land, skulle våra företag vara kända af Pantern, och det

bakhåll, som han anordnade för några timmar sedan, skulle nu kunna göra samma verkan, som om' ni alla hade fortsatt er färd utan att göra halt.»

»Boone sade för några minuter sedan, att om vi hade

dagsljus i stället för mörker, skulle det finnas en förhoppning.»

»Och han är vis nu som alltid, ty då skulle vi genast hafva vändt om; och om vi gjort det i samma ögonblick som vi begifvit oss på hykten, hade shavanerna icke fått tid att bereda oss någon öfverraskning; nu är det för sent, och omständigheterna hindra oss att göra ett sådant försök.»

»Vi kunna således icke göra någonting — ingenting alls utom att vänta, tills Kenton berättat, hvad han vet», anmärkte fadern med förtvifian.

I stället för att svara vände sig missionären till Boone, som stod bredvid honom, och hviskade något. Spejaren svarade på samma försiktiga sätt, och samtalet, som icke kunde uppfattas af de öfriga, pågick några minuter.Under tiden arbetade två af spejarne oafbrutet vid årorna, men så ljudlöst, att det icke störde de andras samtal, och pråmen nalkades långsamt Ohio-stranden.

Plötsligt reste sig missionären upp, såg sig omkring och frågade:

»Hvad har det blifvit af kanoten, som Jetro och jag förde med oss?»

»Den dref fritt omkring under striden», svarade en af spejarne, »och han simmade ut efter den. Jag förmodar, att han framkommit till den andra sidan af floden och väntar någonstädes vid stranden.»

Nu började litet hvar att vända på hufvudet och se sig omkring, men ingenstädes stod den saknade ynglingen att upptäcka. Några undrade, hvarför den aktade pastorn hade framställt sin fråga, men han gaf ingen förklaring däröfver.

Vinden, som fört pråmen till denna punkt, dog nu ut, och den återtog hvarken samma styrka eller riktning. Den blåste svagt och svängde öfver till nordlig, så att pråmen ville drifva tillbaka till Kentucky-stranden. Det kräfde ett strängt arbete med årorna för att öfvervinna vindens och strömmens motstånd, men Ohio-stranden var nu så nära, att de voro i lä för skogen, och snart låg pråmen stilla så tätt intill stranden, att de alla utan svårighet kunde hoppa i land.

Om nu det förlorade barnet hade varit med, skulle de alla hafva varit uppfyllda af de bästa förhoppningar.

Omkring sju eller åtta mil längre bort stod det starka, otympliga fästet, där den lilla garnisonen under befäl af veteranen kapten Bushwick kunde hånskratta åt ett anfall af en styrka, tio gånger talrikare än den, som anfördes af Pantern.

En tydligt upptrampad stig slingrade sig utefter Ohios norra strand, så att den lätt kunde följas af flyktingarna, äfven om de icke ledsagats af de spejare, som blifvit utskickade till deras hjälp.Finley föreslog helt saktmodigt, att de båda familjerna skulle fortsätta vägen till blockhusfästet och öfverlämna ål de andra att göra sitt bästa för barnets räddning. Men herr Ashbridge svarade lika lugnt men bestämdt, att hvarken han, hans son eller hans hustru skulle taga ett steg, förrän barnets öde var afgjordt. Herr Altman, hans hustru och Agnes instämde, och den gode mannen stod icke fast vid sitt förslag.

»Jag skulle sannolikt tänka och handla på samma sätt under liknande omständigheter», sade han med en ton af deltagande, som gjorde ett djupt intryck på alla. »Ni hafva den sorgliga trösten att veta, att ovissheten icke skall räcka länge —»

»Fartyg, ohoj! Visa flagga!» ljöd det med en graflik stämma ur mörkret på stranden. Alla igenkände rösten, och innan någon hann svara, kom Jetro paddlande mot pråmen i sin kanot.

»Inte vara säker, om de' vara ni eller de hedningar», tilläde han, steg öfver relingen och förenade sig med sina vänner, hvilka alla med glädje funno, att han var välbehållen.

Då man uppmanade honom att berätta sina äfventyr, gjorde han det beredvilligt på sitt vanliga, egendomliga sätt:

»Medan den lilla skärmyssling, som inte betyda näge, pågå vid stranden, mig se en af de hedningar försöka springa bort med kanoten. Mig inte tåla sådant, å mig blifva galen af raseri. Så mig plumsa öfverbord å simma efter den båt. Den injan se mig å försöka smita undan, men mig hugga honom i hälar å dänga hans hufvud emot den kanot; så mig klifva i den å paddla i land å vänta på er, å här mig vara mycke' glad att se er alla.»

Ingen ansåg det löna mödan att motsäga denna vilda skepparhistoria, och Jetro antog naturligtvis, att man trodde honom.

»Mina vänner», sade Finley under den tystnad, som nu rådde, »herr Boone och jag hafva öfverlagt om saken och

hafva beslutit en liten ändring i vår plan. Jag skall fara öfver floden till den andra sidan och se, hvad jag med himlens hjälp kan göra för det lilla barnet.»

Herr Ashbridge kunde icke underlåta att sätta i fråga, huruvida detta förslag var klokt, ty det kunde icke antagas, att en fridens budbärare, hvars verksamhet var alldeles motsatt den, som utöfvades af hans omgifning, skulle vara rätte mannen att försöka ett så farligt spel; men huru kort allas bekantskap med missionären var, hade han dock vunnit deras förtroende. Dessutom hade förslaget vunnit bifall af själfva Boone och stod därför öfver allt klander.

»Gud vare med er!» utropade fadern med värme, då han tog den gode mannens hand till afsked. »Om jag ändå kunde hjälpa er!»

»Gärna skulle jag mottaga eder hjälp, om jag såge någon möjlighet, att ni kunde lämna mig någon sådan, men den enda hjälp, som ni, mina vänner, kunna gifva, äro edra böner.»

»De skola följa er oaflåtligt», sade fru Ashbridge och klängde sig fast vid hans hand, som om han varit hennes enda jordiska tröstare.

»Jag vågar icke bedja er hoppas det bästa», sade han, motvillig att väcka en förhoppning, som sannolikt skulle följas af bitter missräkning, »men jag kan endast tillägga, att, hvad helst än må ske, är det Guds vilja, som sker. Jag väntar, att ni alla stanna här, tills ni få bestämda underrättelser.»

»Frukta icke, att vi gå förr», svarade herr Altman; »vi äro lika oroliga som våra vänner och kunna knappt uthärda att vänta.»

Just som missionären steg öfver pråmens reling ned i kanoten, fattade Georg Ashbridge hans arm och sade med

låg, allvarlig röst:

»Jag är säker, att jag kan vara er till hjälp; låt migfölja med! Jag kan icke uthärda att stanna här och vänta och vänta — och icke veta, huru allt skall aflöpa.»

»Min käre gosse», svarade missionären och lade sin hand på hans skuldra, »om någon kunde följa mig, skulle det vara du, ty ingen kan vara mera lämplig därtill, men var öfvertygad, att ditt sällskap endast skulle vara till hinder, hvilket du skulle medgifva, om du kände min plan.»

Den sorgsne brodern höll ännu hans arm men kunde icke tala. Missionären lösgjorde sig helt sakta från hans grepp, steg i kanoten och rodde genast öfver till motsatta stranden. Båten och dess roddare voro snart ur sikte, och ehuru de, som stodo kvar, lyssnade uppmärksamt, kunde de icke uppfånga det svagaste ljud, som förrådde, hvart färden ställdes.

Då nu sällskapet på pråmen hade god tid, ägnade de denna åt att sköta om sina sår och vidtogo alla nödiga försiktighetsmått mot öfverraskning. Två af spejarne gingo in i skogen, medan två andra gingo på vakt vid flodstranden.

Ingen hoppades, att Pantern och hans krigarskara, fastän de en gång blifvit tillbakaslagna, skulle anse, att saken därmed var slut. De visste, att flyktingarna hade en stark eskort och voro på väg till blockhusfästet. Om också vägen icke kunde helt och hållet afstängas för dem, kunde man dock tillfoga dem åtskillig skada, och en eller annan af ny-byggarne kunde åtminstone sättas ur stånd att vidare beträda de röda männens jaktmarker. Att de åtminstone skulle göra ett försök, det skulle nybyggarne inom den allra närmaste framtiden säkert få erfara.

En af spejarne hade blifvit dödad under striden och tre andra svårt sårade; men sedan dessa med kvinnornas tillhjälp fått sina sår förbundna och skötta, frågade de icke mycket efter dem utan förklarade, att de voro lika tjänstdugliga som förut. Det var till och med en af de sårademännen, som deltog i vakthållningen vid flodstranden för att förekomma en öfverraskning af fienderna.

Ännu en gång ändrades vindens riktning. Sedan den börjat att blåsa rakt emot strömmen, hade den så småningom svängt om, tills den fick en alldeles motsatt riktning; om pråmen nu hade förts ut i floden med seglet hissadt, skulle dess färd utför strömmen hafva varit snabbare än någonsin förut.

»Massa Georg», sade Jetro, »hvart flyta denna flod?»

Ynglingen undrade öfver meningen med frågan men svarade efter ett ögonblicks tvekan:

»Den flyter till Mississippi.»

»A hvart taga denna vägen?»

»Den utgjuter sig i Mexikanska golfen, som står i förbindelse med Atlantiska oceanen.»

»Å denna flyta förbi den andra sida af Virginjen, mig hafva hört.»

»Ja, det är sant.»

»Mig hafva en idé; vi staka oss ut i midten af denna flod å kila utför Massissip till Mexiska golfen å se'n uppför den ocean till Virginjen; där vi bära den pråm öfver land, tills vi träffa Ohio igen å komma ned till blockhuse' från den andra sida. De' bli en väldig omväg, men de' säkert gå bra.»

TJUGUFEMTE KAPITLET.

Ansikte mot ansikte.

wå hvita män hade föresatt sig alt göra allt, som stod i deras förmåga, för att rädda lilla Mabel Ashbridge ur shavanernas händer, och deras förfaringssätt voro hvarandra rakt motsatta.

Simon Kenton kände, kunna vi säga, blott en lag, och

den lydde: strid på lif och död med lika vapen. Emot list,

skicklighet och djärfhet var han beredd att använda precis samma vapen. Med ett ord, han kände ingen annan

metod, och han skulle hafva förlöjligat hvarje annat sätt att gå till väga — såvida det icke försöktes just af den man, som nu tog sin tillflykt till ett sådant.

Missionären Finley, som visste, huru gagnlöst det skulle vara att följa exemplet af Kenton, Boone eller andra män af deras yrke, beslöt att gå direkte in i Panterns läger och söka förmå den grymme höfdingen att utlämna den lilla flickan till hennes vänner.

Men hvilket företag kunde väl vara mera hopplöst?

Wa-on-mons outsläckliga hat till alla, som tillhörde den

kaukasiska rasen, har läsaren redan lärt känna. Han till-

hörde de mest okufliga af sitt folk och hade utgjort en ständig stötesten på missionärens väg. Han tillslöt ihärdigtsina öron för den gode mannens predikningar och förbjöd

honom att i hans närvaro tala om en Gud, som lärer mild-

het, barmhärtighet och förlåtelse.

Och dock hade Finley, såsom han sagt åt Jetro Juggens, jagat i sällskap med Pantern, sofvit i hans wigwam och många gånger lämnat sitt lif i hans händer, och under vanliga förhållanden skulle han icke tveka att göra det ännu en gång.

Men detta hade varit under sådana tider, då det härskat fred på gränsen, och missionären liksom de flesta af hans

yrke hade utan fruktan vandrat fram och tillbaka bland

shavaner, vyandoter, delavarer och andra stammar. Många blefvo också omvända; i synnerhet var detta fallet bland moravianerna.

Men då fientligheterna bröto ut och de vilda röda männen insmorde sina ansikten med färg och gingo ut på krigsstråten, voro missionärerna kloka nog att lämna dem i fred och hålla sig ur vägen, tills stormen rasat ut.

Kriget hade kommit igen, därom var intet tvifvel, och genast vid dess början hade Wa-on-mon, den tigerliknande höfdingen, äfven bland sitt eget folk känd under namnet Pantern, blifvit utsatt för en förödmjukelse af blekansiktena, sådan som aldrig i hela hans lif träffat honom. Han hade blifvit slungad till marken, slagen, bunden och flere timmar kvarhållits i fångenskapen.

Sedan han därefter genom den röde mannens vanliga vapen — förräderi — undgått faran, hade han planlagt ett skickligt bakhåll för att tillintetgöra ett stort sällskap nybyggare och spejare. Planen hade misslyckats, och flere af shavanens förnämste krigare hade fallit för deras säkra eld.

Den enda trösten för denna förskräckliga missräkning var tillfångatagandet af det lilla barnet, som tillhörde en af nybyggarfamiljerna. Denna lilla späda blomma hade plockats af den skoningslöse höfdingen, och ingen visste bättre änhan, hvilken ljuf hämnd han genom henne kunde taga på de äldre. Ja, hon var i hans våld, och det stod icke i någon människas makt att taga henne ifrån honom!

Och dock! Just i detta ögonblick var den man, som predikade ödmjukhet, kärlek, mildhet och försonlighet, på väg till Panterns läger för att bedja honom återlämna fången åt hennes vänner.

Missionären Finley behöfde icke erinras om allt detta, och det måste erkännas, att han icke skulle hafva vågat sig på försöket, om icke Daniel Boone hade hviskat ett utomordentligt förslag i hans öra.

Detta förslag antydde en hel väfnad af möjligheter, ur hvilka en tråd kunde utdragas till förmån för lilla Mabel Ashbridge; men denna utsikt var så svag, att missionären icke ansåg det rätt att väcka falska förhoppningar i föräldrarnas och broderns hjärta genom att yppa den plan, som sprungit upp i hjärnan på den erfarnaste af alla spejare.

Finley tog aldrig i betraktande den fruktansvärda fara, för hvilken hans eget lif utsattes, därigenom att han

sålunda vågade sig in i det fientliga lägret, medan ännu, så att säga, ekot af bösskotten dröjde bland träden. Det var högst sannolikt, att från och med Pantern det icke fanns någon i det fientliga lägret, som icke ögonblickligen skulle vilja skjuta ned missionären, så snart han kunde få sikte på honom.

Men detta var en sida af saken, vid hvilken Finley fäste den minsta vikten. Man får därför icke antaga, att han var en oförvägen man, som handlade efter den grundsatsen, att försynen skulle sörja för honom, utan att han från sin sida gjorde några ansträngningar. Nej, han till-lämpade tvärtom praktiskt den läran, att Gud hjälper dem, som hjälpa sig själfva. Då han lade ut från pråmen för att börja sitt företag, använde han därför lika mycken noggrannhet och skicklighet, som Boone eller Kenton skulle hafva gjort.

Han kastade en blick öfver sin skuldra och gaf akt på det ögonblick, då de dimmiga konturerna af den skogbeklädda stranden började skymta fram. Då upphörde han för några sekunder med rodden, medan han stirrade bort i mörkret och lyssnade. Ingenting syntes eller hördes, som kunde ingifva några farhågor eller som visade, att någon hade upptäckt hans annalkande.

»Efter hvad Kenton sade mig, hafva shavanerna en större kanot dold någonstädes vid stranden. Den har ännu icke visat sig på den sorgliga skådeplatsen, men den måste hafva en roll att spela, och jag fruktar, att den är ämnad till att föra krigarne öfver till andra stranden, för att de må kunna skada mina vänner på deras väg till blockhusfästet.»

Han for icke rakt öfver floden utan höll kanoten snedt emot strömmen för att kunna landa på något ställe ofvanför Skallerormsklyftan och sålunda, efter hvad han hoppades, undgå uppmärksamheten från de krigare, hvilka möjligen höllo på att gå ombord i kanoten. På detta sätt var han också säker om att förkorta vägen till lägret, där han väntade att finna Pantern.

Alltjämt vaksam och lyssnande framdref missionären båten sakta emot strömmen, tills han hade kommit till den punkt han ville, men höll sig så långt ute på floden, att endast det skarpaste öga skulle kunnat upptäcka hans närvaro från stranden. Plötsligt vände han stäfven rakt emot land, gaf kanoten med några kraftiga årtag fart, så att den snabbt som en svala ilade öfver vattenytan, böjde ned sitt hufvud, då den gled in under löfhvalfvet, och efter ett ögonblick stötte stäfven emot stranden. Inom en handvändning hade missionären stigit i land, hvarefter han drog upp den lilla farkosten, så att den låg säkert, och begaf sig med bössan i hand ut på sin färd för att möta Pantern, shavanernas höfding.Vi behöfva icke upprepa, att missionären väl förstod den fara, för hvilken han utsatt sig, men oafsedt den personliga oförskräckthet, som utmärkte honom i hela hans lif, drefs han af den högsta bevekelsegrund, som kan leda en människas handlingar — sin önskan att behaga Gud. Efter mogen öfverläggning hade han kommit till den öfvertygelsen, att det var hans skyldighet att besöka fiendens läger; och för denna öfvertygelse fick hvarje skymt af tvekan vika.

Sedan han landstigit, återstod det att uppsöka Pantern. Mången, som befunnit sig i den vördnadsvärda mannens belägenhet, skulle kanske hafva ansett det såsom en naturlig sak att beträda det fientliga lägret utan att bära något slags vapen; det kan ju sägas, att själfva hans ärende var af sådan natur, att det kräfde en fredsflagg snarare än vapen.

Men Finley förstod allt för väl karakteren hos det folk, med hvilket han hade att göra, för att försöka sig på något sådant. En sådan finkänslighet skulle vara alldeles bortkastad. Dessutom förstod han mycket väl, att han kunde komma att behöfva försvara sig, och i sådant fall kunde bössan komma bra till pass.

Missionären förstod, att det skulle hafva ökat hans fara, om han försökt att obemärkt smyga sig inpå lägret, ehuru detta möjligen kunde hafva lyckats.

»Jag måste nalkas helt öppet», tänkte han, »då jag kommer i närheten af lägret, och det är så godt att göra det redan från början.»

Det var ett svårt arbete att bana sig väg genom den täta och hopsnärjda småskogen, men som han var alldeles säker på den riktning han skulle följa, gick han på, tills skenet af ett ljus visade honom, att han icke misstagit sig.

Då missionären nu hade Pantern och hans vilda följe inom synhåll och till hälften misstänkte, att han själf bevakades af någon undanskymd vaktpost, gjorde han halt,knäböjde i skogens djupa högtidlighet och tillbragte några minuter i brinnande bön.

Ett prasslande ljud, som hördes i hans närhet, påskyndade icke hans heliga förehafvande. Då han anropat sin himmelske Fader om allt, som han hade på hjärtat, reste han sig upp och fortsatte sin gång till lägret.

Han visste, att man följde efter honom, att hvarje hans steg bevakades och att endast hans eget sätt att gå tillväga kunde rädda honom. Shavanen måste hafva tänkt, att ingen spejare eller annan person med fientliga afsikter skulle hafva handlat så oförväget, och ehuru vaktposten följde honom och bevakade hans steg, ända tills han kom inom omkretsen för eldskenet, tillfogade han honom intet ondt. Sannolikt igenkände indianen i främlingen den hvite man, som i sitt sätt att tala och uppföra sig var så olik de flesta af sin ras. I sådant fall måste han hafva förundrat sig öfver mannens djärfhet att inträda i lägret vid ett så kritiskt tillfälle.

Medan missionären ännu var på åtskilliga famnars af-stånd, igenkände han höfdingen, som stod midt i en grupp af sina krigare, inbegripen i ett lifligt samtal. Wa-on-mon vände honom ryggen, så att han icke såg den hvite mannen; men han lade snart märke till uttrycket i de andras ansikten och den riktning, i hvilken allas ögon blickade. Höfdingen vände sig om och såg till sin förvåning missionären nalkas.

Man kunde icke misstaga sig på uttrycket i Panterns målade ansikte. Han var förargad öfver det intrång, som den hvite mannen gjort i hans krigsråd. Han lät undslippa sig ett halfkväfdt utrop, hvilket af de närstående tolkades såsom ett uttryck af otålighet däröfver, att en främling tillåtits komma så nära. Han måste för länge sedan hafva blifvit upptäckt och borde i öfverensstämmelse med indianernas bruk hafva blifvit skjuten eller nedhuggen, innan han kunnat störa höfdingen och hans råd.

Men nu var han emellertid här och visade samma lugnoch beslutsamhet, som utmärkt alla hans handlingar, alltsedan han lämnade prämen.

Klädd i sin halft civiliserade dräkt och med bössan i sin vänstra hand gick herr Finley framåt utan att visa vare sig någon försagdhet eller en själfförtröstan, som han omöjligt kunde erfara. Han förstod alltför väl sin egen belägenhet och visste äfven, att shavanerna icke kunde bedragas genom någon förställning å hans sida.

Wa-on-mon hade lutat sin bössa mot trädstammen, på hvilken de tre krigarne suttit, då han först visade sig, och han stod nu med armarna korsade öfver bröstet och i en ställning af naturligt och omedvetet behag, under det han lät blicken öfverfara det ena efter det andra af de färgade ansiktena, medan han gjorde en fråga eller lyssnade till livad de kunde hafva att säga honom.

Det var tydligt, att de som nu omgåfvo honom, hörde till hans mest förtrogna krigare, ty medan rådplägningen pågick, vågade ingen nalkas dem. De kunde anses utgöra höf-dingens statsråd, och medan han höll rådplägning med dem, fingo alla andra affärer hvila.

Missionären märkte genast uttrycket i den grymme Wa-on-mons ansikte. Han hade icke så långt förut sett en blic\ däri, som mera tydligt än ord förkunnat, att han varit välkommen, men det var andra tider nu.

Herr Finley gick fram till höfdingen med sin vanliga, värdiga gång, och i det han gjorde en halft militärisk hälsning, sade han på shavanspråket:

»Jag hälsar min hroder Wa-on-mon, i hvilkens wigwam jag sofvit tryggt, då jag icke hade något annat ställe att hvila mitt hufvud på.»

Under det han talade, räckte han fram sin hand, men Pantern, hvars ormlika ögon alltjämt voro fästa på missionärens ansikte, gjorde ingen min af att lösgöra sina armar. Han rynkade ögonbrynen, och hans läppar förblefvo stumma.Detta var visserligen oroande, men missionären förstod orsaken. Han fortsatte med samma mildt öfvertygande ton: »Hvarför rynkar Wa-on-mon ögonbrynen, då han ser på sin broder, blekansiktet —.»

»Han är icke min broder», afbröt Pantern med en blick af obeskriflig hätskhet. »Han är en hund, och han skall

dö!»

«TJUGUSJETTE KAPITLET.

I lejonets håla.

Itpl; an tern var i det svåraste lynne, som kunde tänkas. JR© Missionären Finley hade väl märkt detta, innan han nalkades och tilltalade honom. Då höfdingen kallade honom för en hund och förklarade, att han skulle dö, blef han därför hvarken öfverraskad eller modfälld, ehuru det vore orätt att säga, att han icke blef orolig för sin egen säkerhet; men han hade beräknat alla svårigheter, innan han vågade sig in på äfventyret.

»Wa-on-mon har icke alltid betraktat missionären som en hund», sade han med lugn värdighet; »han kallade honom en gång broder.»

»Det var därför att han talade med en enkel tunga och

var den röde mannens vän», sade Pantern hastigt, utan att

vildheten i hans uttryck eller sätt förminskades.

»Missionären talar alltid med en enkel tunga, och han

skall vara den röde mannens vän, så länge han lefver.»

Om möjligt, blefvo Panterns röst och åtbörder ännu vildare än förut. Han bredde ut armarna, och med ett steg framåt ställde han sig så nära den hvite mannen, att de två kunde hafva omfamnat hvarandra utan att särdeles mycket förändra ställning. Därpå lutade han sitt vederstyggliga hufvudframåt, tills de blixtrande ögonen, det stripiga håret och de målade dragen nästan vidrörde det milda, välvilliga ansiktet, som hvarken visade något tecken till fruktan eller ens förändrade en min.

En af krigarne kastade ännu mera ved på elden, och den uppflammande lågan upplyste platsen så klart, som om det varit ljnsa dagen. Shavanerna drogo sig instinktmässigt tillbaka för att låta hufvudpersonerna framträda mera tydligt. Ingen vågade blanda sig i ordtvisten, men under den allmänna tystnaden kunde de båda männens ord höras af hvarenda närvarande krigare.

Lilla Mabel Ashbridge var förvirrad och visste icke, hvad hon skulle säga eller göra, om hon eljest kunde säga eller göra något. Hon kände icke igen den hvite mannen, hvil-ken så plötsligt uppenbarat sig och tilltalat den förskräcklige indianen på ett språk, som hon icke kunde förstå, ty vi må komma ihåg, att, ehuru missionären hade slutit sig till flyktingarna en stund förut, såg hon hans ansikte för första gången, då det belystes af eldskenet.

Om Finley hade gifvit henne ett uppmuntrande ord eller blott en blick, skulle hon hafva kastat sig i hans armar och anropat honom att föra henne till hennes föräldrar. Detta skulle hafva varit ett farligt afbrott, och af fruktan därför låtsade missionären, som om han varit okunnig om hennes närvaro; men hon var inom hans synkrets, och medan han talade med den vilde höfdingen, visste han, att flickan, stum och undrande, satt på stammen och uppmärksamt betraktade dem båda.

Då Pantern steg framåt på det sätt vi nyss beskrifvit och närmade sitt vederstyggliga ansikte till den hvite mannens, sade han med obändig häftighet:

»Missionären ljuger; han har ormens klufna tunga, och liksom alla blekansikten är han en fiende till den röde mannen.»»Men Wa-on-mon sade en gång, att han var missionärens vän; hvarför säger han nu, att han är hans fiende?»

»Kämpade han inte mot shavanerna i kväll? Hjälpte han icke de hvita hundarne alt fly i båten öfver floden?»

Dessa frågor hade Finley väntat, och hans takt, grann-lagenhet och skarpsinnighet sattes på ett svårt prof vid deras besvarande. Han följde Panterns exempel och talade om sig själf i tredje person.

»Missionären ägnar alla sina dagar och nätter åt att hjälpa dem, som äro i behof af hjälp, och han frågar icke efter, om deras färg är hvit, svart eller röd. Han ämnade besöka de röda männen, hvilka Wa-on-mon en gång kallade

missionärens bröder, då han träffade på några af sitt eget folk, hvilka voro i en svår belägenhet. Han gjorde, hvad han kunde, för att hjälpa dem och lämnade dem därpå för att tala med Wa-on-mon.»

»Och hvarför vill han tala med Wa-on-mon?»

Detta var en ömtålig fråga. Den sluge indianen misstänkte missionärens ärende, men att tillstå det i detta ögonblick skulle hafva varit farligt; frågan måste undvikas.

»Då missionären sista gången inträdde i Wa-on-mons hydda, frågade han icke, hvarför han ville tala med honom, utan önskade honom välkommen. Nu talar Wa-on-mon på ett annat sätt.»

»Därför att missionären icke söker honom för hans egen skull utan för en annans. Missionärens hjärta är icke rödt, det är hvitt.»

»Det är både rödt och hvitt, ty det älskar den hvite mannen och den röde mannen. Wa-on-mons hjärta är rödt, och därför älskar han sitt folk. Skulle icke missionären känna det på samma sätt mot dem, som det behagat den Store anden att göra hvita?»

»Indianen är den Store andens barn; blekansiktet är ett barn af den onde anden; detta är den röde man-nens jaktmarker, och blekansiktet har ingen rätt att vara här.»

Detta var den gamla visan, som Finley hört från första dagen han samtalat med en man af den röda rasen och som skulle komma att tutas i hans öron, så länge han lefde.

»Jaktmarkerna äro långa och vidsträckta, strömmarna äro djupa och fulla af fisk, i skogarna finnes villebråd i öfver-flöd; det tinnes plats för de röde männen och blekansiktena att lefva vid hvarandras sida.»

»Men de kunna aldrig lefva vid hvarandras sida!» utropade Pantern med en mordisk blixt i ögat. »Blekansiktena äro hundar; de stjäla jaktmarkerna från indianerna, de plundra och bedraga dem; de skjuta våra krigare, och sedan kalla de oss bröder!»

Inga ord kunna måla den hotfullhet, som höfdingen inlade i dessa ord. Han kastade hufvudet tillbaka och gjorde en behaglig svängning uppåt med armarna, hvilket i hög grad ökade kraften af- hans ord. Det var en omedveten men vacker dramatisk effekt.

Den största svårigheten i ett ordbyte af detta slag var, att indianen otvifvelaktigt hade de bästa skälen på sin sida. De hvita männen hade gjort intrång på infödingarnas jaktmarker. Kriget mellan fransmän och engelsmän var en väldig strid mellan två täflande europeiska folk om hvem som skulle äga dessa jaktmarker; intetdera tänkte på eller brydde sig om den röde mannens rättigheter; det hade de aldrig gjort.

»Många af blekansiktena äro onda», sade missionären. »Wa-on-mons ord kunna gälla om många bland dem men icke om alla.»

»De gälla om alla. De gälla om missionären.»

I det klara eldskenet kunde man se, huru en djupare rodnad uppsteg på den gode mannens ansikte, ty han var icke och kunde aldrig bli fullständigt fri från den »gamleAdam», som låg gömd i djupet af hans själ. Han kände en häftig lust att slä höfdingen till jorden för hans dödliga förolämpning, men Finley behärskade alltid väl sådana frestelser, och den mörka färgen på hans kinder var det enda, som vittnade om att hans känslor blifvit bragta i uppror. Hans röst var så låg och mild som en kvinnas. Han lade armarne i kors öfver mynningen på sin bössa, hvars kolf hvilade på marken, och betraktade lugnt den vilde höfdingen, som mera än en gång syntes färdig att draga ut sin ' knif och stöta den i hjärtat på prästen.

»Wa-on-mons ögon äro icke i solljuset; dimman ligger öfver dem; då solen drifver bort dimman, skall han se missionären med samma ögon, som då de jagade rådjur och bufflar och björnar tillsammans och då de hjälpte vyandoten Kush-la-ka till hans wigwam.»

Därmed anspelade han på en händelse, som tilldragit sig blott några månader förut. Kush-la-ka hade blifvit

nästan dödligt sårad i en strid med en ofantlig björn och skulle hafva förgåtts, om icke Pantern och Finley hade vårdat honom och hjälpt honom att komma till sitt hem.

Den gode mannen hoppades, att minnet af denna händelse skulle väcka ett gensvar i höfdingens hjärta och öppna vägen för den bön, som han ännu icke vågat framställa, men han misslyckades totalt. Panterns lynne var alltför vresigt, alltför hämndgirigt och hade blifvit alltför upprördt af de nyss timade motgångarna, för att han skulle varit mottaglig för något mildare inflytande. Han envisades att betrakta missionären såsom en öppen och afskydd fiende.

»Wa-on-mon är på krigsstråt», hväste han fram; »han är fiende till alla blekansikten.»

»Wa-on-mon är en stor höfding; missionärens hjärta är bedröfvadt. Wa-on-mon talar, såsom han tänker, och missionären vill icke mera tvista med honom.»

Denna plötsliga undfallenhet från främlingens sida kom

Ellis, Spöket på floden. 12oväntadt för shavanen. Det var ett mästerligt drag och framkallade omedelbar verkan, fastän så omärklig, att en mindre skarpsynt man än Finley icke skulle hafva gifvit akt därpå.

»Hvarför kommer missionären till Wa-on-mons läger, då mer än en shavan fallit för blekansiktenas bössor?»

»Och shavanernas bössor hafva åstadkommit smärtsamma förluster bland blekansiktena?»

»Wa-on-mons hjärta fröjdas af att höra det!» utropade höfdingen. »Huru många af dem hafva fallit?»

»Det är sorg ibland mitt folk. En af dem föll död vid

min sida, och andra äro svårt sårade.»

»Det skall blifva mera sorg, ty ingen af dem skall skonas

för att uppnå blockhusfästet! De skola alla dö!»

»Den Store andens vilja skall ske.»

»Och hvarför kommer missionären till Wa-on-mons läger? Han har förut blifvit tillfrågad därom.»

»Och han har svarat», sade Finley hastigt, ty han tvekade ännu att säga hela sanningen, ehuru det var tydligt, att höfdingen från första stunden genomskådade den.

»Kan icke missionären tala med en enkel tunga? Kommer han endast för att träffa Wa-on-mon?»

»Nej», lydde det ögonblickliga svaret.

»Hvem kommer han för att träffa?»

»Den lilla fången, som Wa-on-mon har i sitt våld.»

»Där är hon», sade höfdingen och pekade på trädstammen, på hvilken lilla Mabel satt; »han kan träffa henne och tala vid henne.»

»Missionären tackar Wa-on-mon — får han kalla honom sin broder?»

»Nej», lydde det skarpa svaret, »missionären och Wa-on-mon voro en gång bröder, men de äro det icke mera.»

»Missionären tackar Wa-on-mon, men han är ännu icke färdig att tala vid den stackars lilla flickan.»»Det är icke lång tid kvar att göra det; hon dör i soluppgången. »

»Det är ännu åtskilliga timmar dit; under tiden önskar missionären tala vid Wa-on-mon om barnet.»

»Hvad har han att säga?»

»Han har en bön att framställa.»

»Hvad är det för en bön?» frågade höfdingen, som väl förstod, hvad det gällde.

»Wa-on-mon har två barn, en ung krigare och en liten älsklig flicka. Missionären har lekt och talat med dem och hållit dem på sina knän; tror icke Wa-on-mon, att missionären skulle vilja våga sitt lif för att rädda dem från fara?»

Finley tystnade, men han fick intet svar. Vägen var beträdd, och det var för sent att vända om. Han måste skynda framåt för att finna en slutlig lösning, hurudan denna än måtte blifva, men alla tecken tydde på det värsta.

Frågan var allt, annat än behaglig för höfdingen. Han var tyst en minut men svarade sedan genom att själf göra en betydelsefull fråga:

»Är barnet därborta på trädet missionärens?»

»Nej, men hon är dotter till en af hans vänner; hon är icke någon krigare, som skjuter af en bössa på Wa-on-mons shavaner; hon har icke gjort någon af dem något ondt.»

»Men hennes föräldrar hafva gjort det; att döda henne skall tillfoga dem ett svårare sår än en kula, afskjuten från höfdingens bössa; därför skall Wa-on-mon döda henne.»

»Wa-on-mon skall lyssna till den Gode anden, som

hviskar i hans öra; han skall visa samma godhet mot fången,

som missionären vill visa emot den store höfdingens barn, som fångens fader skulle visa mot Wa-on-mons barn, om den Store anden gåfve dem i hans händer.»

»Missionären talar med en dubbel tunga, han ljuger;

han ljuger, och han får icke mera tala sådana ord!» skrek

Pantern^ med röst, åtbörder och blickar, som visade, atthans tålamod var ultömdt. »Missionären förtjänar en hunds död, men han kan återvända till sitt folk; han får icke taga barnet med sig; hon skall dö, då solen går upp.»

»Om missionären icke får taga sin väns barn med sig, vill han icke återvända till sitt folk.»

»Om han stannar, tills solen visar sig öfver skogen, skall han dö!»

Finley såg, att det icke gick an att tveka längre. Det ögonblick hade kommit, då han måste tillgripa den sista och enda återstående utvägen, och huru motbjudande det var för honom — det stridde nämligen mot hans grundsatser — gjorde han det nu med en oöfverträfflig skicklighet, slughet och grannlagenhet.TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Den sista tillflykten.

atten var redan långt framskriden, då missionär Finley beslöt att tillgripa den sista utvägen, som ännu stod öppen, för att rädda lilla Mabel Ashbridges lif.

På mångfaldiga sätt visade shavanerna denna likgiltighet och detta orubbliga lugn, som de bemöda sig om att ådagalägga i närvaro af främlingar, ehuru icke alltid bland sitt eget folk. Några lågo och drogo sig på marken, andra stodo, och två hade satt sig på den kullfallna trädstammen. En annan hade frivilligt åtagit sig att hålla elden vid makt. Tid efter annan gick denne bort till skogen och återvände med famnen full af stickor och ris, som kastades på elden. Ehuru luften var kallare än på kvällen, skedde detta icke för värmens skull; det var endast ljus, som behöfdes.

Alla dessa shavaner betedde sig, som om deras höfding och den hvite främlingen befunnit sig på hundra mils af-stånd. Ingen nalkades eller tycktes visa den minsta nyfikenhet att få höra det, som sades, ehuru i nattens stillhet många ord, isynnerhet de, som yttrades af höfdingen, kunde höras på hvarje punkt af lägret.

Finleys uppmärksamma öga iakttog en betydelsefull omständighet. Med undantag af dem, som fallit vid anfallet påpråmen, saknades minst ett halft dussin af höfdingens krigare. De bevakade de hvites rörelser, sedan desse öfvergått floden, och skulle snart aflägga rapport inför Pantern. Kri-garnes frånvaro var, såsom vi sade, betydelsefull, men den förorsakade icke missionären någon oro. Daniel Boone och hans spejare voro hos

flyktingarna, medan Simon befann sig på något ställe emellan de fientliga skarorna. Sedan sällskapet på ett så lyckligt sätt räddat sig från bakhållet, hade de icke mycket att frakta.

Mabel Ashbridge satt på trädstammen, undrande, förlägen och sorgsen, samt kastade då och då en blick omkring lägret och följde de röda männens rörelser, där de gingo fram och tillbaka. Några af dem betraktade henne då och då med en hotande blixt i de svarta ögonen, som skrämde henne, men mest ägnade hon sin uppmärksamhet åt höf-dingen och den hvite mannen, som samtalade bredvid henne.

Huru sällsamt ljödo icke deras ord! Hon kunde höra allt, hvad de sade, men det var på ett främmande språk, och det föreföll henne, som om de mumlade något slags rot-välska liksom lekande barn, utom att höfdingen nästan hela tiden betedde sig, som om han varit förbittrad på den hvite mannen, hvilken såg så god och vänlig ut, att han säkert måste hafva någon liten flicka hemma.

Men hur sällsamt och nytt allt detta syntes, blef det snart enformigt. Som flickan icke förstod, hvad meningen var med alltsammans, blef hon sömnig, lutade sig åt sidan, lade hiifvudet på stubben bredvid sig och inslumrade.

Så stodo sakerna, då missionären sade:

»Jag fruktar, att den Store andens hvita och röda barn alltid skola strida mot hvarandra. Missionären har försökt förmå dem att lefva i fred, men han kan icke uträtta något. Shavanerna hafva tagit till fånga en flicka, som ännu endast är ett barn. För några timmarsedan togo blekansiktena den store höfdingen Wa-on-mon till fånga, men den hvite jägaren lät honom gå fri.»

Pantern tänkte just afbryta honom med några vredgade ord, men missionären fortsatte med samma lugna tonfall i sin röst:

»Den hvite jägaren befriade icke Wa-on-mon, emedan han älskade honom, utan snarare därför att han hatade honom. Han ville möta honom i en strid; men då han kom till den plats, där Wa-on-mon lofvat att möta honom, var höfdingen icke där. Den store Wa-on-mon var icke rädd för den hvite mannen; därför måste han hafva misstagit sig om platsen och gått till något annat ställe.»

»Wa-on-mon skyndade sig att träffa sina krigare för att kunna anföra dem och förgöra alla blekansiktena.»

»Han förlorade flere krigare än blekansiktena, men den hvite jägaren bör icke tro, att den mäktige Wa-on-mon fruktar honom.»

Denna anmärkning var så nära en osanning, som den hvite mannens samvete kunde tillåta honom att gå. Ingen, icke ens Simon Kenton misstänkte, att Pantern var rädd att möta i ett envig hvilken hvit man som helst. Men orden träffade höfdingen på hans ömtåligaste punkt.

»Tror den hvite jägaren, att Wa-on-mon är rädd att möta honom i skogens djup, där intet annat öga än den Store andens ser dem?»

»Hur kan han tro annat, då Wa-on-mon lofvar att möta honom och den hvite jägaren går till mötesplatsen och väntar på Wa-on-mon, men denne icke kommer?»

»Men Wa-on-mon har sagt missionären sitt skäl», sade Pantern med en hotande rörelse och en blixt i sina ögon.

»Wa-on-mon har icke sagt det åt den hvite jägaren», svarade den orubblige Finley.

»Missionären kan säga honom det.»

»Och han skall göra det, men hvad skall han säga denhvite jägaren, då denne frågar, om Wa-on-mon vill träffa honom ännu en gång för att visa, att han icke är rädd?»

»Säg den hvite jägaren, att Wa-on-mon vill möta honom!» utropade Pantern med ett raseri i sin ton och sitt sätt, som öfverträffade allt, hvad han hittills visat i den vägen. Han lade sin hand hotande på sin knif, som om han i sin vrede ville begrafva den i den gode mannens kropp och sålunda i blod afsvalka den cyklon af hat, som dennes ord uppväckt i hans själ.

Det var just detta ögonblick, på hvilket missionären Finley hade väntat. Det föregående samtalet hade åsyftat att få Pantern att inse, att han icke på något annat sätt kunde fria sig från beskyllningen än genom att möta Kenton i en strid på lif och död. En sådan strid, i hvilken den ene af motståndarne måste stanna på platsen, var ytterst motbjudande för denne fridens man. Han ansåg det som en förtviflad utväg, som endast kunde rättfärdigas af de omständigheter, under hvilka den skulle tillgripas.

Med en öfvad diplomats skicklighet och med tillhjälp af sin fullkomliga kännedom om indianernas skaplynne sträf-vade Finley att nå sitt mål.

»Det skall glädja den hvite jägarens hjärta att möta Wa-on-mon, och jag vet, att det äfven skall glädja Wa-on-mons hjärta att träffa den hvite jägaren i skogen, där intet öga kan se dem. Skall jag säga den hvite jägaren, att detta är Wa-on-mons ord?»

»Det är Wa-on-mons ord; han skall möta den hvite jägaren.»

Allt detta var godt och väl, och underhandlingen gick på ett tillfredsställande sätt; men det kinkigaste arbetet återstod ännu.

Anordningarna för tvekampen skulle uppgöras, och, framför allt, priset för segern skulle bestämmas, eller också skulle det hela blifva utan resultat, hurudan än utgången blefve.»Den hvite jägaren och min broder, den store och mäktige Wa-on-mon, kunna icke mötas i skogens mörker, ty då de mötas, måste de se hvarandras ansikten.»

Det var första gången, som missionären vågat tilltala höfdingen såsom sin broder, sedan' han blef så strängt förbjuden att göra det. Denne gjorde för tillfället ingen invändning däremot, men det berodde möjligen på hans upprörda tillstånd, att han icke märkt det.

»De skola mötas, då solen höjer sig öfver trädtopparna; Wa-on-mon skall vara där och vänta den hvite jägaren, om han icke löper bort.»

»Den hvite jägaren skall icke löpa bort», anmärkte mis sionären lugnt, medan han återhöll det bitande svar, som sväf-vade på hans läppar; »men min broder, den mäktige Wa-on-mon, är vis; om han säger, huru han och den hvite jägaren skola mötas, skall missionären tillse, att hans önskan blir uppfylld.»

Innan höfdingen kunde gifva ett förslag, var den sluge Finley färdig med det, som han uppgjort för sig själf, medan han for öfver floden i kanoten.

»Vill Wa-on-mon gå till klippan, som ligger därborta», sade han och pekade uppåt iloden; »den ligger blott på ett kort afstånd från lägret, klippan är icke större än en kanot, och den höjer sig blott föga öfver vattenytan; känner min broder till den?»

»Wa-on-mon vet, hvad hans broder, missionären, menar», svarade höfdingen, som genom det tilltal, han använde, uppväckte glädje hos missionären.

»Skall han vara där, då solen höjer sig öfver trädtopparna?»

»Wa-on-mon skall vara där, endast beväpnad medsinknif.»

»Den hvite jägaren skall göra detsamma.»

Men den skarpsinnige Pantern insåg de svårigheter, som ännu mötte dem. Hans »broder» .hade rättfärdigat det för-troende, som höfdingen satte till honom, genom att välja stridsplatsen på Kentuckysidan af Ohio icke långt från sha-vanernas läger. Därigenom inskränktes i betydlig grad möjligheten till förräderi från de hvita männens sida, hvilket var en mycket viktig punkt i deras ögon, för hvilka förräderi alltid varit ett omtyckt stridssätt.

»Missionären skall tillse, att den hvite jägaren är vid klippan, då det börjar blifva ljust i öster.»

»Hvad skall missionären sedan göra?»

»Han skall komma tillbaka till Wa-on-mons läger och invänta hans återkomst.»

Hade han uttalat sitt hjärtas önskan, skulle han hafva tillagt: »hvilken, såsom han hoppas, aldrig skall inträffa», men han var för klok att säga något sådant.

»Wa-on-mon skall icke låta honom vänta länge», sade Pantern.

»Och då han återvänder?»

»Då skall min broder, missionären, hafva frihet att gå sin väg.»

»Och den lilla, som sofver där?»

»Hon dör.»

»Wa-on-mon skall icke återvända, förrän den hvite jägaren har fallit för hans knif.»

»Nej, men det skall icke dröja länge.»

»Men antag att Wa-on-mon icke återvänder?» anmärkte Finley på ett affärsmässigt, okonstladt sätt, ehuru detta var hufvudpunkten i hela uppgörelsen.

»Han skall återvända», var höfdingens svar.

»Tror han, att den hvite jägaren skall skona honom?

Nej», tilläde missionären, i det han besvarade sin egen fråga.

»Men antag, att min broder, den mäktige Wa-on-mon, ‚icke kommer tillbaka?»

»Då skall min broder, missionären, återvända till sitt folk.»

»Delta löfte har min broder redati förut gifvit;_ vill hanicke säga, att om Wa-on-mon icke kommer tillbaka, missionären skall återvända till sitt folk och taga den lilla fången med sig?»

»Wa-on-mon gifver sin broder det löftet; han har talat.»

Det var afgjordt! Den plan, som han haft i sitt hufvud alltifrån den stund, då han rodde bort från pråmen, hade vunnit Panterns godkännande. Om denne besegrade Simon Kenton i enviget, skulle han återvända till lägret och döda den stackars oskyldiga Mabel Ashbridge.

Men om å andra sidan spejaren öfvervunne Pantern eller den senare icke mera visade sig bland sina krigare, hade missionären rättighet att taga den späda handen i sin och återvända till sina vänner utan hinder från shavanernas sida. Med andra ord, barnets lif var spelets insats!

»Vill min broder låta sina krigare veta, hvad han be-slutit?» sade missionären, som icke förlorade någon tid att begagna den fördel, som han vunnit.

Liksom om han nu först märkte sina krigares närvaro, vände Pantern sig om och bad några af dem att komma närmare. De gjorde detta med en beredvillighet, som visade, att de voro vana att lyda. Höfdingen förklarade, hvad som var öfverenskommet, och gaf så tydliga order, att något missförstånd icke var möjligt. Finley lyssnade mycket uppmärksamt och fann, att åtminstone i detta afseende allt var ärligt spel. ITöfdingens självförtröstan var så djupt inrotad, att han icke ett ögonblick tviflade på sin seger.

Men han förvånade Finley genom ett exempellöst bevis på förtroende. Striden skulle äga rum, så snart den kunde anordnas efter soluppgången. Som det var omöjligt att på förhand bestämma, när Pantern kunde väntas tillbaka till lägret, föreskref han, att afgörandet af denna fråga skulle lämnas helt och hållet åt missionären. Då denne förklarade för shavanernas ledande män, att den tid, som förflutit, var så lång, att Wa-on-mon säkert hade blifvit besegrad och ickeskulle återvända till sina krigare, skulle han hafva rätlighet att taga den lilla fången vid handen och aflägsna sig, utan att någon lade sig däremot.

Det var ett exempellöst erkännande af den gode mannens heder och redbarhet; men ack, h vilken frestelse var det icke, då det gaf honom rättighet att afgöra frågan om lif och död för det dyra barnet!TJUGUÅTTONDE

KAPITLET.

Återkomsten.

famtalet mellan missionären Finley och shavanernas höf-ding hade blifvit förlängdt; det hade varit af största vikt. Många saker, som icke i denna berättelse behöfva omtalas, hade afhandlats emellan dem, och tiden var långt framskriden, då de ändtligen kommo till ett afgörande; det var således öfverenskommet, att den lilla fångens, Mabel Ashbridges, lif skulle bero på utgången af en strid på lif och död mellan Simon Kenton och Wa-on-mon, känd under namnet Pantern.

Missionären hade märkt, att spejaren hoppat i land i samma ögonblick, som pråmen sattes ut från Kentuckystranden, och han visste, hvad han företagit sig, lika bra, som om han med ögonen kunnat följa hans rörelser.

»Under hela samtalet har han knappt tagit sina ögon från Wa-on-mon och mig», tänkte Finley, och han hade rätt.

»Jag skall nu gå och uppsöka den hvite jägaren», sade han med en obetydlig förändring i sin röst; »jag träffar honom snart, och han skall vara vid klippan.»

»Och då solen går upp, skall Wa-on-mon vänta honom där», sade höfdingen.Finley vinkade med handen på ett halft militäriskt sätt såsom en hälsning icke blott till höfdingen utan äfven till de öfriga shavanerna, vände sig om och gick bort till skogen.

Han kände en nästan oemotståndlig längtan att gå bort till Mabel Ashbridge och hviska några tröstande ord i hennes öra; men hennes egen välfärd förbjöd honom att göra det. Dessutom hade hon lagt sitt trötta hufvud ned på trädstammen och sof så godt, som om hon hvilat vid sin moders bröst.

Sedan missionären lämnat shavanernas läger, styrde han sina steg ned till Ohio, där han hade sin kanot. Han behöfde nu icke längre dölja sina rörelser, och han trampade sin väg genom buskarna och småskogen, såsom en bonde skulle hafva gjort, om han icke haft en tanke på någon fara. Om det var någon olikhet, bestod den däri, att han åstadkom mera buller, än en bonde skulle hafva gjort.

Såsom han väntat, hejdades han snart af en bekant signal. Han stannade ögonblickligen, och i nästa sekund stod Simon Kenton vid hans sida.

»Jag såg er och Pantern samtala», anmärkte spejaren, »och jag skulle kunna svära på att den skurken sade något, som intresserar mig.»

»Jag var öfvertygad, att ni höll utkik från träden i närheten, och som Wa-on-mon några gånger talade ganska högt, inbillade jag mig, att ni kunde uppfatta gången af vårt samtal.»

»Jag kunde icke höra tillräckligt, men det rörde säkert mig.»

»Ja, mera än någon annan; jag lämnade lägret för att söka efter er. Känner ni till den där klippan, som ligger alldeles ofvanför klyftan på den här sidan om floden? Det är en liten platt klippa, som endast höjer sig några tum öfver vattnet.»

»Jag känner platsen lika bra, som jag känner den, på hvilken blockhusfästet står.»»Wa-on-mon har lofvat att vara där i soluppgången, och jag har gifvit mitt löfte, att ni icke skall låta honom vänta.»

»Jag skall vara där!» sade Kenton med en låg röst och med en beslutsamhet i tonen, som gjorde djupt intryck på hans följeslagare. »Det är det tillfälle, som jag sökt efter i åratal.»

»Det är öfverenskommet, att ni båda endast skola vara beväpnade med knif. Ingen skall vara närvarande, icke ens jag själf. Om Wa-on-mon segrar och dödar er, så skall herr Ashbridges lilla barn dö.»

»Och om jag segrar?»

»Då får jag föra henne oskadd tillbaka till hennes föräldrar. »

»Ni har sagt nog, pastor; jag skall vara där.»

Missionären visste icke, om han skulle betrakta det som ett godt eller ett dåligt förebud, att Kenton, i motsats till Pantern och tvärt emot sin egen vana, icke skröt med hvad han skulle göra, då han mötte höfdingen.

»Det är ingen fara för att han drar sig undan, hoppas

jag?»

»Icke den ringaste; men, Simon, får jag säga er ett ord?»

»Ni får gärna säga tusen.»

»Jag har anordnat en strid på lif och död emellan två människor. Det ligger något upprörande i den tanken, och på sätt och vis oroar den mig mycket —»

»Men icke mig», afbröt Kenton med ett skratt; »hvad jag fruktar mest är, att den skurken skall finna någon förevändning att icke möta mig.»

»Jag har ju försäkrat, att ni icke har någon anledning till en sådan farhåga. Men hvad jag ville säga är, att en verkligt tapper man är barmhärtig.»

»Jag förstår er icke, pastor.»

»Det är kanske bäst att icke försöka förklara, men, om möjligt, kom ihåg mina ord!»»För att jag icke skall göra mig skyldig till någon försummelse, tror jag att jag genast går till klippan.»

»Och jag vill följa er.»

Det var endast ett kort stycke väg till den bestämda mötesplatsen, och båda voro så förtrogna med trakten eller snarare med stranden (ty själfva Skallerormsklyftan kände missionären blott föga till), att de endast behöfde några minuter för att komma till platsen.

»Jag lämnar er här och återvänder till Wa-on-mon», sade Finley; »Gud vare med er, och om ni kan, så kom ihåg, hvad jag sade nyss!»

Kenton besvarade hans hälsning, och utan ett ord vidare skildes de åt.

På sin återväg till shavanernas läger iakttog missionären den största försiktighet, som om han varit rädd att blifva upptäckt af någon bland de krigare, som han sökte. Då han var säker, att åtminstone intet mänskligt öga såg honom, knäböjde han midt i den tysta skogen och utgöt sin själ i böner till den ende, som kunde hjälpa honom i hans svåra belägenhet. Han tillbragte en lång stund ensam i samtal med sin Skapare, och sedan han sålunda blifvit styrkt i sin själ, påskyndade han sina steg med samma frimodighet som förnt, tills han ännu en gång stod i shavanernas läger.

Ingen märkbar förändring hade skett under hans frånvaro. I stället för att de flesta krigarne förut gått omkring, sutto de nu alla — några sofvande, men flertalet voro vakna och samtalade med hvarandra.

Lilla Mabel sof ännu, men i stället för att luta sig mot trädstammen låg hon nu på löfvet bredvid den med den ena knubbiga armen hvilande under kinden, och hennes sömn var så ljuf och lugn, som om hon legat hemma i sin säng.

Som det icke kunde antagas, att den lilla själf hade förändrat ställning på detta sätt, måste det hafva skett med tillhjälp af en bland shavanerna. Missionären hyste en obe-stämd aning, att det var Panterns verk, men han ansåg det oklokt att fråga, och sålunda blef sanningen aldrig känd.

Men ingenting undgick Finleys öga. Han märkte, att höfdingen satt afsides och samtalade med fyra krigare.

Två af dessa hade icke varit i lägret, då missionären lämnat det. De hade kommit, medan han var borta. Sannolikt voro de spejare, hvilka bevakat flyktingarnas rörelser på andra sidan om floden.

Det var en lycka, om det förhöll sig så, ty de måste då hafva medfört den nyheten, att flyktingarna hade afstått från hvarje försök att nå blockhusfästet och lugnt väntade, tills missionären eller Kenton eller båda hade

återvändt. Finley försökte att komma tillräckligt nära gruppen för att uppfånga något af det, som sades, men höfdingen och hans krigare voro för försiktiga för att tillåta detta.

Som han icke ville afbryta samtalet, satte han sig på trädstammen och väntade, tills Wa-on-mon var färdig att tala vid honom.

Höfdingen lät honom icke vänta länge. Han lämnade krigarne, gick och satte sig bredvid honom, hvarvid vildens mockasiner kommo så nära den lilla flickans lockiga hufvud, att han endast behöfde flytta dem några tum för att vidröra det med sin tå.

Pantern bevärdigade icke den lilla slumrerskan med en blick, och det vore oförlåtligt att antaga, att en känsla liknande medlidande lefde inom detta hårda bröst, hvilket sjöd * af ett outsläckligt hat till det folk, som försökte drifva de röda männen från deras jaktmarker. Icke desto mindre höll missionären Finley fast vid sin tro, att det var Wa-on-mon, som hade flyttat barnet från dess hårda bädd och lagt det ned på löfven så sakta, att dess sömn icke blifvit störd.

»Har min broder sett den hvite jägaren?» frågade Wa-on-mon, talande i en mycket lägre ton, än han brukat under det föregående samtalet.

»Han skildes från honom för en kort stund sedan.»

»Är han glad däröfver, att Wa-on-mon vill möta honom?»

»Hans hjärta öfversvallar af glädje», svarade Finley med djup bedröfvelse vid tanken på denna hemska sanning.

»Han skall icke löpa bort?»

»Gjorde han det i går?» lydde missionärens spetsiga fråga, af hvilken shavanen kände sig hårdt träffad. »Han är så rädd, att han icke skall vara vid klippan i rätt tid, att han redan gått dit för att vänta på Wa-on-mons ankomst; han är där nu, och Wa-on-mon skall träffa honom, då han kommer dit.»

»Wa-on-mon skall vara där, då solen höjer sig ur sin bädd; han skall icke låta den hvite jägaren vänta.»

»Och blekansiktena, som öfvergått till andra sidan af floden, skola dröja där, tills missionären återvänder till dem.»

»Min broder talar med en enkel tunga», anmärkte Pantern och gaf därmed ett ovanligt erkännande åt sin gästs

redbarhet.

»Talar han icke alltid med en enkel tunga?» frågade

Finley, som nu med större trygghet kunde ansätta höfdin-

gen, sedan den viktigaste frågan blifvit åtgjord.

»Han gör det», lydde den stolte höfdingens hastiga svar, hvarvid han öppet motsade, hvad han sagt en kort stund förut.

Detta kunde på sätt och vis hafva tillfredsställt missionären, om icke hans kännedom om indiannaturen sagt honom orsaken till Panterns goda lynne. Han var helt enkelt förtjust öfver utsikten att få möta den hvite mannen i en strid på lif och död, ty han hyste icke en skymt af tvifvel på att Kentons bana redan var så godt som slutad. En timme eller så, och den ryktbare spejaren skulle aldrig mera oroa de röde männen.

Det har redan blifvit förklaradt för läsaren, att den usle skurken var långt ifrån att vara feg. De följande händelserna hade fullkomligt rättfärdigat hans uteblifvande från det möte med Iventon, som han vid ett föregående tillfälle lofvat att gifva honom.

»Mannens självförtröstan är obegränsad; han anser det icke möjligt annat, än att han skall besegra Kenton. Det blir en fruktansvärd strid, då de mötas, och jag ryser vid blotta tanken därpå. Är det möjligt, att Simon underskattar Wa-on-mons styrka? Jag hoppas, att så icke är förhållandet, och dock — jag är rädd — jag är rädd!»

Under den följande timmen började ett svagt, tilltagande ljus att visa sig på den östra delen af himmelen. Dagen höll på att inbryta.

»Wa-on-mon går att möta den hvite jägaren», sade höf-dingen, ungefär såsom en stalldräng skulle hafva omtalat, att han skulle gå och rykta sin häst.

Han tog icke afsked af de andra krigarne. Han hade förklarat allting för dem, och ingenting var att tillägga. Han ställde sina ord till missionären, hvilken var så gripen af stundens allvar, att han blott kunde svara med en stum nick af hufvudet.

»Wa-on-mon skall snart återvända», tilläde den öfvermo-dige shavanen, som om han föresatt sig, att hans gäst skulle tala.

»Huru snart?» frågade denne slutligen.

»Då solen synes där», sade Pantern och pekade med sin utsträckta arm på en punkt, som solskifvan skulle uppnå en timme efter dess uppgång. »Wa-on-mon skall komma tillbaka och hafva den hvite jägarens skalp med sig. Om han ännu är borta, då solen är där, kan missionären taga fångens hand och återvända till sitt folk. Shavanernas krigare skola icke hindra honom.»

Det skulle vara fåfängt att försöka måla den inre strid, som missionären Finley utstod under de följande förskräckliga minuterna. De flesta krigarne inslumrade så småningom.Bland dessa voro äfven de sårade, hvilka tycktes halva en märkvärdig förmåga alt glömma sina lidanden.

Endast tre höllo sig vakna för att vakta lägret och hålla elden vid makt. Lilla Mabel Ashbridge slumrade i en lycklig okunnighet om det hemska öde, som hvilade öfver hennes barnahufvud. Endast den gode mannen själf led en tortyr, som icke med ord kan beskrifvas.

Han blickade oafbrutet uppåt genom löfven. I samma ögonblick som solen nådde den af Wa-on-mon angifna punkten, skildes buskarna åt, och höfdingen själf framträdde. Och då han gjorde detta, märkte missionären på hans ansikte ett uttryck, som han aldrig sett där förut.TJUGUNIONDE KAPITLET.

På lif och död.

Ipiå Simon Kenton lämnade missionären, hvilken bragt det afgörande mötet till stånd, visste han, att minst en timme skulle förflyta, innan hans dödsfiende Pantern skulle komma till platsen. Spejaren var i behof af sömn, och han gjorde något, som visserligen var det förståndigaste han kunde taga sig till under dåvarande omständigheter, men som icke desto mindre måste väcka förvåning; han satte sig på marken med ryggen mot ett träd, tillslöt sina ögon och öppnade dem icke, förrän timmen gått till ända. Han ägde den förmågan, hvilken för öfrigt hvem som helst kan för-värfva sig, att vakna vid hvilken tid som helst, som han på förhand föresatt sig.

Dagen inbröt, dess ljus utgöt sig öfver den omgifvande skogen och betäckte sommarhimlen med en allt djupare glöd. Kenton reste sig beslutsamt, drack ur den närbelägna floden, badade händer och ansikte och skyndade till den plats, där han skulle möta den usling, som var lika ifrig att få korsa vapen med honom. Spejaren lutade bössan mot trädet och intog en sådan ställning, att ingen kunde nalkas eller gå förbi, utan att han märkte det.»Prästen är den bästa människa i världen», tänkte han; »det finns ingen annan hvit man, som vågar gå på besök bland de skurkarna; men de hafva samma förtroende för honom som hans egna vänner och bekanta.

»Då jag såg honom komma fram ur skogen, gå förbi de andra kanaljerna och rakt fram till Pantern, var jag öfvertygad, att det var slut med honom och att han fått sin sista sjukdom. Pantern fick höra sanningen på ett sådant sätt, att han kunde blifva tillräckligt galen af ilska för att bita hufvudet af sig själf, men prästen fick sin vilja fram, och Pantern och jag skola mötas på allvar den här gången.

»Det måtte ligga något i det där, som han predikar», fortsatte spejaren tankfullt, »som är olikt allt annat. Hvad han säger, träffar mig så mäktigt, att jag känner mig riktigt besynnerlig. Han älskar de kanaljerna, svarta och hvita, alla lika; han lämnar sitt hem och tillbringar dagar och

veckor i skogarna, alldeles som Boone gjorde, innan han fick sin familj till Kentucky.

»Hvad menade missionären, då han sade, att en tapper man är barmhärtig? Jag undrar om han sade något sådant åt Pantern. Det skulle vara likt honom att göra det, men det vore allt förspilld möda. I alla fall ljuda hans ord i

mina öron starkare än något, som jag förut hört i mitt lif.

»Pantern är full af högfärd; då han kommer, skall jag låtsa, som om jag trodde, • att han förra gången var rädd och sprang sin väg. Det skall göra honom så galen, att han slåss värre än någonsin, och det är just det, jag önskar.

»Men han skall kämpa som en sårad vildkatt. Han tror säkert, att han skall taga mitt lif den här gången och att han ostraffadt kan fortsätta med att skjuta nybyggare

bakifrån, och nedhugga kvinnor och barn med sin toma-

hawkutan att behöfva ta mig med i räkningen. Af en eller annan orsak känner jag mig icke lika säker i det här ämnet som förut, men jag ville icke för hela Kentucky förlora tillfälletatt göra upp min räkning med Pantern — tst, där kommer han!»

Ett prassel, ungefär så starkt som en vaktel kunde hafva åstadkommit genom att gå öfver löfven, förmådde spejaren att vända på hufvudet så hastigt som en blixt. Småskogen delade sig, och Wa-on-mon, shavanernas höfding, framträdde på knappt tio fots afstånd och fäste sina blixtrande ögon på spejarens ansikte.

Det stripiga, svarta håret hängde kring hans skuldror; endast ett par testar dinglade ned på bröstet. Tre brokiga örnfjädrar sköto bakåt från hjässan, där håret var färgadt i flere olika skiftningar. Det hårda, olycksbådande ansiktet var nedsmetadt på samma fantastiska sätt, som då Pantern var en fånge på pråmen; det hvita korset visade sig fortfarande på pannan liksom de röda och svarta strecken på kinder och haka. Det kopparfärgade bröstet var bart till midjan, och där hvilade höfdingens enda vapen — hans fruktansvärda jaktknif, som utfört månget mörkt dåd, då den förts af den röde uslingens blodbefläckade hand.

Nedanför knäbyxorna voro hans muskulösa ben klädda i damasker, och de små fotterna voro betäckta med mocka-siner, som voro urblekta och nötta genom långvarigt begagnande. Pantern stannade med vänstra foten något framför den andra, med högra handen om fästet på sin knif, med skuldror och hufvud framåtlutade och till hela sin kroppsställning liknande en atlet, som samlar alla sina krafter för att taga ett språng öfver en afgrund, som gapar framför honom.

Kentons ställning var en helt annan, och dock visade den i vissa afseenden en viss likhet. I enlighet med sitt folks vana bar han sin knif i en slida, som var fäst vid ett band, som gick öfver den vänstra axeln. Han grep om handtaget, färdig att draga ut den vid första anledning. Han äm nade icke låta sin motståndare taga honom med öfverraskning.Kenton stod med fotterna nära hvarandra men dock tillräckligt åtskilda för att åt hans ställning förläna behag och kraft. Hans lammskinnsmössa, hans fransprydda jaktskjorta, hans damasker och skor voro sådana, som folk af hans yrke i allmänhet begagnade. Han var resligare, mera senfull och lika vig som shavanen, på hvilken han nu fäste sina blåa ögon med en glöd, som vittnade om den ifrigaste stridslystnad.

Pantern hade intet vapen annat än sin knif med sig. Spejarens bössa hvilade mot trädet några steg afsides och lika nära indianen som den hvite mannen. Det var en sällsam belägenhet för två dödsfiender, som i grund och botten misstrodde hvarandra; det visade endast, hvilket förtroende båda hyste för en tredje person — missionären Finley. Han hade anordnat detta möte, och båda trodde på honom.

Ett hånfullt leende upplyste Kentons smala, välbildade ansikte, då han, med handen ännu hvilande på vapnet vid sitt bröst, sade på shavanernas språk:

»Pantern möter slutligen sin fiende, men har han inga krigare med sig, som ligga dolda bland träden och störta fram till hans hjälp, då han tigger den hvite mannen om barmhärtighet?»

Denna fråga var ämnad att utgöra ett bitande hån, ty det var en egendomlig vana på gränsen, då två fiender möttes ansikte mot ansikte i en dödlig strid, att båda försökte egga hvarandra till en viss grad af nervositet, innan

det afgörande anfallet började.

»Pantern behöfver ingen hjälp för att tvinga den hvite hunden ned på hans knän», svarade Wa-on-mon, som ännu behöll självbehärskningen.

»Men hvarför sprang du då din väg, när du lofvat att möta mig vid det splittrade trädet i närheten af gladet?»

»Den hvite hunden talar som en dåre. Han vet, att Wa-on-mon skyndade att uppsöka sina tappra krigare, såatt blekansiktena icke skulle kunna komma fram till fästet. Han har funnit dem, och de skola aldrig komma dit.»

»Shavanerna hafva försökt att hejda dem, men de hafva icke kunnat; de försökte det i natt, men mera än en af de hundarna fick bita i gräset. Den bössa, som står lutad mot det där trädet, gjorde sin del af arbetet, och den skall äfven hädanefter göra det. Shavanerna flydde såsom barn, och jag sprang i land och jagade dem, men de sprungo så fort, att jag icke kunde hinna fatt dem.»

Detta var väl mycket tilltaget i växten, men såsom vi redan antydt, det var så tidens sed. Höfdingen lade band på sitt lynne bättre, än man kunnat hoppas, af det skälet, att han förstod sin fiendes bevekelsegrund; det var förberedelser till den afgörande striden.

»Hvarför kommo icke alla de hvita hundarna i land och jagade shavanerna?» frågade han utan att i röst eller åtbörder visa någon häftighet.

»En af dem gjorde det — ett litet barn — och du, shavanske hund, tog barnet till fånga och återvände till dina krigare stolt och skrytsam, emedan det var den första fånge du någonsin tagit. O, tappre shavan, o, mäktige höfding!»

Medan Kenton yttrade dessa hånande ord, lät han icke den minsta förändring i höfdingens ansiktsuttryck undgå sin uppmärksamhet. Han såg, att han höll på att drifva sin fiende till raseri, och det var just det han ville. Det blef en nästan omärklig spänning i de fingrars muskler, som omslöto kniffästet, en svag darrning syntes i hans ben, och en enda krampaktig ryckning kunde märkas i den framskjutna vänstra foten. Pantern andades kort, och innan ännu Kenton hunnit uttala de nämnda orden, hväste han:

»Dö, du hund till blekansikte!»

I samma ögonblick rusade han framåt liksom det djur, hvars namn han bar, kastar sig öfver sin slagna fiende.Afståndet till sin fiende tog han i ett enda språng, knif-ven, som han ryckte ur gördeln i samma ögonblick, som han tog språnget, gjorde en sväng i luften och sköt liksom hufvudet på en skallerorm ned mot spejarens bröst.

Icke desto mindre högg den i tomma luften, ty Kenton ryggade ett enda steg tillbaka, en hundradels sekund innan vapnet blixtrade framför hans ögon, och måttade med samma kraft och vighet ett hugg åt den krypande afgrundsanden, innan denne ännu fått fast mark under sig efter sitt språng; men ingenting kunde jämföras med den skicklighet, med hvilken Pantern icke endast genom en svängning af hufvudet undvek hugget utan äfven kastade sig åt sidan som en katt och försökte att träffa den hvite mannen i ryggen, hvilket också var på ett hår nära att lyckas. Det behöfver knappt sägas, att om han gjort det, striden skulle hafva varit åtgjord.

Men Kenton undgick faran och vände sig om för att mottaga anfallet från den motsatta sidan. I stället för att fullfölja den obetydliga fördel, han sålunda vunnit, blef Pantern mera försiktig i sitt anfall; stridens allvar hade ingifvit dem respekt för hvarandras skicklighet och förmått båda att vara mera på sin vakt.

Ingendera yttrade ett ord; det var nu slut med smä-delserna; det behöfdes icke längre att egga hvarandras raseri, ty detta hade redan nått sin höjdpunkt. Att slösa andedräkt på ord var att sätta sig i samma belägenhet som en gymnast, som brister ut i skratt — det skulle hafva varit att på ett olycksdigert sätt försvaga sina krafter.

Pantern hukade sig ned, och med ett konvulsiviskt grepp om sin knif, med hufvudet framåtlutadt och de blixtrande ögonen fästa på sin fiende började han långsamt gå rundt omkring honom, alltjämt lurande på ett tillfälle att störta sig framåt och slå honom till marken.

Kenton som sålunda stod i cirkelns medelpunkt, be-höfde endast långsamt vrida sig omkring för att hafva sinblick vänd mot sin angripare. Det var den lättaste sak i världen att alltjämt intaga en oangriplig försvarsställning, och dock hade Pantern knappt fullbordat sitt första hvarf, förrän det sökta tillfället erbjöd sig, och han begagnade det äfven med blixtlik snabbhet.

Men det var med afsikt, som Kenton blottat sig. Han framkallade angreppet, och i samma ögonblick som shavanen störtade emot honom, intog han en fastare ställning och gjorde en motstöt med all den kraft och skicklighet, som han hade till sitt förfogande.

Men nu inträffade något, som Kenton icke beräknat och som förmodligen icke händer en gång på tusen, och detta räddade Panterns lif för ögonblicket. Han och Kenton gjorde precis samma stöt, och deras underarmar mötte hvarandra. Men den hvite mannens stöt var häftigare, och då han med förlamande kraft stötte emot shavanens mindre muskulösa arm, slungades dennes knif tjugu fot långt bort i småskogen. Innan den vige shavanen hunnit hämta sig, grep Kenton honom med vänstra handen i strupen, böjde honom bakåt och kastade honom till marken, som om han varit ett barn; ögonblickligen hade spejaren sitt knä på hans bröst, och knifven hölls i beredskap att fullborda sitt hemska verk.

»Shavanske hund», hväste den rasande jägaren, »ändt-ligen är du besegrad! Tigg om nåd!»

Hade de två männens belägenhet varit omvänd, kunde den slagne fienden icke hafva visat större trots, då han med gnistrande ögon hväste tillbaka:

»Hund till blekansikte! Är du rädd att stöta till?»

Orden voro afsedda till en hånande uppmaning åt spejaren att göra sitt värsta.

Längst ned på djupet af hvarje människas hjärta, huru förnedrad, syndig och obarmhärtig hon än må vara, finnes en gnista af godhet, hvilken, då den underblåses af en ängelsandedräkt, flammar upp och sprider sig, tills den smälter allt slagg, som under åratal af syndfullhet samlats där. Huru det kom sig, kunde Simon Kenton ända till sin dödsdag aldrig begripa, men han påstod med den största bestämdhet, att han i detta ögonblick med en omisskännelig tydlighet hörde missionären Finleys röst i sitt öra:

»Visa honom barmhärtighet, och barmhärtighet skall vederfaras dig, då du behöfver det!»

Drifven af en makt, som han icke vågade motstå, reste sig spejaren från Panterns bröst och sade med en röst, som tycktes komma från en annan person:

»Shavan, tag ditt lif! Jag skänker dig det.»TRETTIONDE KAPITLET.

Slut.

missionären Finleys hjärta stod stilla, då han såg Pantern träda fram ur skogen på den öppna platsen, där lägerelden brann. Han visste, att den fruktansvärde höf-dingen och Simon Kenton hade mötts i en strid på lif och död, och hvad kunde shavanens återkomst betyda annat, än att gränsjägarnes och spejarnes »konung» hade blifvit besegrad och slagen af sin oförsonlige fiende?

Med en självbehärskning, som till och med öfverraskade honom själf, blickade den gode mannen rakt in i indianens ansikte, och då han märkte det sällsamma uttrycket där, sade han:

»Wa-on-mon har kämpat med den hvite jägaren och besegrat honom.»

På tre stegs afstånd från missionären stannade Pantern tvärt och stod stilla, medan han under tystnad betraktade honom. Slutligen sade han med låg röst:

»Wa-on-mon har träffat den hvite jägaren — den hvite jägaren har besegrat Wa-on-mon.»

Missionären Finley uppfattade genast situationen, men han stod för ett ögonblick slagen med häpnad. Slutligen gick en aning om sanningen upp för honom. Den godemannen var allt för klok att göra Pantern några frågor.

Det var farligt att vidröra det ömtåliga ämnet.

Slutligen frågade Finley, i det han kväfde alla tecken till rörelse:

»Hvad önskar min broder, den mäktige Wa-on-mon?»

»Hon öppnar sina ögon, hon har vaknat.»

Han pekade på den lilla fången, som just då såg sig

omkring och med ett förvirradt utseende satte sig upp och gned sig i ögonen.

»Hvar är pappa? Hvar är mamma?» frågade hon och lät sina blickar vandra från den ene till den andre utan

att kunna fatta sitt läge eller igenkänna sin omgifning.

»Tag fången!» sade Pantern. »Ingen skada skall ske henne eller min broder, innan de sammanträffat med sina vänner.»

Det var en tydlig vink, att vapenhvilan skulle vara

slut, i samma ögonblick som missionären och barnet åter-komme till sitt folk.

Åter ådagalade Finley sin takt genom att icke göra Wa-on-mon några frågor. Ej heller brydde han sig om att tacka honom för hans oväntade mildhet. Han icke ens tilltalade eller vände sin blick åt honom.

»Kom, mitt barn!» sade han mildt och räckte sin hand

åt Mabel. »Jag tänker föra dig till pappa och mamma.»

»O, så glad jag är!» utropade det lyckliga barnet och lade sin hand i missionärens.

Krigarne, som stodo omkring och sågo allt detta, måste äfven de hafva erfarit underliga känslor, ty tilldragelsen var utan motstycke bland dem.

Hade höfdingen varit någon annan än Pantern, skulle något sådant som ett myteri hafva varit tänkbart; men ingen vågade motsäga den fruktade anföraren, hvilken liksom vampanogernas höfding Filip skulle hafva piskat till dödsden krigare, som vågat föreslå ett annat tillvägagående än det, som redan blifvit bestämdt af höfdingen.

Endast blickarna talade, då mannen med flickans hand i sin gick borl från lägret utan tecken till brådska eller fruktan och försvann bland träden.

Med hjärtat öfversvallande af tacksamhet mot Gud för den underbara räddningen ur det sällsamma äfventyret banade sig den vördnadsvärde mannen väg genom skogen. Alltjämt höll den lilla flickan sin hand förtroendefullt i hans, medan han tröstade henne med löftet, att hon snart skulle få träffa sin fader, moder och broder, hvilka väntade henne på andra sidan floden. Liksom sällskapets öfriga medlemmar var hon uthungrad, men det var ingen säkerhet för atl icke hon liksom de äfven under de följande timmarna skulle få förblifva utan föda.

Då missionären kom ned till flodstranden, fann han Kenton, som satt i kanoten och väntade med åran i sin hand. De två männen logo betydelsefullt, då deras ögon möttes. De fattade under tystnad hvarandras händer, och sedan de satt sig till rätta i båten med Mabel emellan sig, foro de öfver till andra stranden.

Och medan den smidiga farkosten plöjde Ohios lugna yta på denna vackra sommarmorgon för hundra år sedan, berättade spejaren om sin strid med Wa-on-mon, shavaner-nas höfding.

»Det dröjde en stund, innan den skurken begrep, hvad jag menade, då jag sade, att han kunde gå; han ville först icke mottaga det lif jag erbjöd honom utan sade, att det tillhörde mig och icke honom. Men jag sade», tilläde Kenton med ett leende, »att jag således kunde göra, hvad jag ville därmed, och därför kastade bort det.»

»Det var säkert en öfverraskning för honom», anmärkte Finley.

»Ja, och det en^stor ändå! Då han slutligen fick klartför sig, att jag icke tänkte skicka honom till en annan värld, tyckte han, att han så gärna kunde taga den erbjudna gåfvan.»

»Sade han något?»

»Icke ett ord. Jag trodde, att han möjligen skulle taga upp sin knif igen, men det brydde han sig icke om; han såg icke ens åt den plats, där den fallit, då jag slog den ur hans hand, utan gick in i skogen, och sedan har jag icke sett honom. Präst», sade spejaren med ett allvarligt uttryck och såg missionären lugnt i ögonen, »jag skulle vilja göra er en fråga.»

»Min käre Simon, ni får fråga mig, hvad helst ni vill.»

»Hvar var ni, då Pantern och jag hade vår lilla uppgörelse?»

»Jag gick direkte tillbaka till shavanernäs läger och stannade där, tills han återvände med det budskapet, att jag fick aflägsna mig med Mabel.»

»Är det säkert, att ni icke befann er någonstädes i vår närhet?»

»Icke närmare, än jag nu sagt.»

Spejaren rodde en stund under tystnad.

»Om det är, som ni säger, så är saken klar.»

Missionären betraktade sin vän uppmärksamt och sade:

»Sedan jag besvarat er fråga, har jag också rättighet att få veta, hvarför ni framställde den.»

»Jo, saken är den: just som jag hade Pantern under mig och tänkte göra slut på leken, så hörde jag er tala.»

»Hörde mig tala? Och hvad sade jag?»

»Visa honom barmhärtighet, och barmhärtighet skall vederfaras dig, då du behöfver det. Hvad kunde jag då göra annat än släppa honom?»

Missionären förstod saken bättre än Kenton själf.

»Men», sade han vänligt, »jag har ju nyss förklarat, att jag var för långt borta för att kunna höras af er.»»Tag fången», sade Pantern. »Ingen skada skall ske henne eller min broder.» Sid. 206.»Hvems röst var det då?»

»Samvetets röst, Simon, eller Guds hviskning till ditt

hjärta. Den kan hafva ljudit högre då än vanligt, men det

var icke första gången den ljöd i ditt öra och förebrådde

dig, då du gjorde något ondt, effer uppmuntrade dig, då du

handlade rätt. Lyssna och gif akt på hvad den säger dig, Simon, så skall det gå dig väl, hvad som än må hända.»

Missionären såg, att hans ord gjort ett starkt intryck, och han var nog klok att icke säga mera.

Spejaren styrde kosan till en plats, som låg betydligt

längre nedåt floden än den, där deras vänner på pråmen väntade deras återkomst.

»Ni gör det med afsikt, Simon?»

»Naturligtvis; några af kanaljerna ligga på lur.»

Meningen var, såsom läsaren kan förstå, att inbilla

shavanerna, att flyktingarna begifvit sig längre nedåt strömmen. Som Boone var i deras sällskap, skulle de lätt förstå krigslisten, fastän den kanske var öfverflödig.

Kanoten sköt in under stranden på Ohiosidan en åttondels mil längre ned än den plats, där pråmen låg gömd med den största omsorg; men man kan icke betvifla, att flyktingarna med största ifver spejat efter den och att för-

äldrar, broder och vänner redan länge sedan uppdagat den underbara, välsignade sanningen, att i kanoten midt emellan missionären och spejaren satt Mabel Ashbridge, hon som varit förlorad men blifvit återfunnen, som varit

död men nu var lefvande igen.

Finley och Kenton misstogo sig icke om sakernas läge. »Vapenhvilan» var nu slut. Pantern var samma bittra, out-

tröttliga fiende som någonsin förut och ansåg det alltjämt för sin uppgift att taga lifvet af hvarje man, kvinna och barn, som stod i någon förbindelse med flyktingarna. Om lilla Mabel Ashbridge fölle i hans händer igen, skulle hon offras utan en skymt af medlidande. Han skulle göra silt

Ellis, gpöket på floden. 14yttersta för att hindra sällskapet att uppnå blockhusfästet. Om dess medlemmar räknade på hans skonsamhet, så be-ginge de ett farligt misstag.

Och om han och Kenton ännu en gång möttes ansikte mot ansikte i ett envig, skulle det ske med samma okufliga

raseri som förut. Den episod, som nyss ägt rum, skulle

vara liksom glömd. Huru sällsamt, att ett sådant möte skulle inträffa förr, än vare sig den hvite eller röde kämpen någonsin drömt!

Då kanoten gled in under det skyddande löfverket vid Ohio-stranden, hoppade Kenton, Finley och flickan i land och skyndade i största hast till det ställe, där sällskapet på pråmen väntade deras ankomst. Den skarpsinnige Boone hade redan* gissat sig till det verkliga förhållandet, och sedan han endast beviljat ett par minuter för återseendets

glädje och utbytet af hälsningar, påyrkade han, att flykten

till blockhusfästet skulle fortsältas och påskyndas med all kraft. Den stora båten var icke längre till pågon nytta utan lämnades, där den låg. Masterna hade blifvit nedtagna, så att den kunde passera under det nedhängande löfverket, och om den hade fått visa sig ute på iloden, skulle ingenting i dess utseende hafva berättigat till det lustiga namnet »Spöket på floden», som den först erhållit af missionären Finley.

Det är icke nödvändigt att beskrifva enskildheterna i en färd af sju eller åtta mil genom vildmarken. Pantern gjorde envisa försök att tillintetgöra flyktingarna, och mera än en gång voro de i öfverhängande fara; men de hade en fördel, som de icke haft förut, däri, att det var omöjligt att anordna ett bakhåll, ty de spejare, som utgjorde förtruppen, voro alltför vana vid strider med indianerna att bringa de hvita i ett läge, hvarur det icke fanns någon und-ilykt. Shavanerna kände Kenton, Boone och deras spejare alltför väl för att icke hafva respekt för dem ; de .visste väl,att de icke skulle göra sig skyldiga till något ohjälpligt misstag.

Jim Deane, den enda hvite man, som stupat, fick en anständig begrafning i den dunkla skogen, medan sällskapet väntade på Kentons och hans följeslagares ankomst. Missionären stannade så länge, att han fick bedja en bön på hans graf, och därefter fortsattes färden med den största skyndsamhet.

Och sålunda uppnådde våra vänner slutligen blockhusfästet och voro för den gången utom all fara.

Huru de ännu en gång råkade ut för shavanerna, skola våra läsare erfara i den tredje och sista delen af dessa berättelser, »Jetro Juggens».IDilhelm ßilles Ungdomsbiblioick

BJÖRNJÄGARENS SON

af CARL MAY.

Med 6 illustrationer.

Öiversättning frun tyskan af Ellen Bergström. Pris inb. 0 kronor.

m.

af CARL MAY.

Med 5 Illustrationer, öfversättning af Ellen Bergström.

Pris inb. 2.75.

IV.

Bland Rödskinn och Cowboys

Berättelse från den amerikanska västern af G. A. HEN1Y.

Med 12 illustrationer, öfversättning från engelskan af Ellen Rergslröm. Pris inb. 3 kronor.

V.

T/ar fornnordiska gudasaga

i sammandrag

af KATA DALSTRÖM.

Med 10 illustrationer af Viktor Andrén.

Pris inb. 2.50.

VI.

Frank porris' äfventyr

bland Indianer och Guldgräfvare

af G. A. HENTY.

Med 11 helsidsplanseher. öfversättning fr&n engelskan af D:r P. Hallström. Pris inb. 3 kronor.

VII.

På l(rigs- och ¡Spejarstråt

af 0. A. HENTY.

Med 4 helsidsplanseher. öfversättning frun engelskan af D;r P. Hallström. Pris inb. 2.75.

VII T.

Vid Indiangränsen

af WILLIAM 0. STODDaRD.

i led i helsidsplanseher öfversättning frän engelskan af J. Rogh Pris inb. 3 kronor.

IX.

St. jVtarkus-ilejonet

Berättelse från Venedigs storhetstid af G. A. HENTY. öfversättning från engelskan af D:r P. Hallström Med 6 illustrationer.

Pris inb. 3 kronor.

X.

DONALD HESTER

eller

Kriget mot indlanhöfdingen Pontlac af KIRK MUNROE.

Öfversättning från engelskan af J. Rogh.

Mea 6 illustrationer.

Pris inb. 3 kronor.

XI.

Bland Klippberqens indianer

af G. A. HENTY.

Öfversättning från engelskan al' D:r P. Hallström. Med 6 illustrationer jämte porträtt af författaren.

Pris inb. 3 kronor.

xn.

Xjudlösa steg

Berättelse från nybyggarllfvet I Kentucky af EDWARD S. ELLIS.

Öfversättning från engelskan af H. Östberg. Med U illustrationer.

Pris inb. 3 kronor.

xm.

Spöket på floden

Berättelse från nybyggarllfvet I Kentucky af EDWARD S. ELLIS.

(Fortsättning på »Ljndlösa steg») Öfversättning från engelskan af D:r P. Hallström. Med 4 illustrationer.

Pris inb. 3 kronor.

XIV.

öfverfallet på nybyggena

Berättelse om Indlanhöfdingen >Kung Filips* stdder mot de hvlta af EDWARD S. ELLIS. Öfversättning från engelskan af H. Östberg. Med 6 illustrationer.

Pris 0 kronor.

Stockholm, tryckt hos P. Palmqulsts Aktiebolag, 1898.